

ШАРЛОТ ЛЪМ АНГЕЛ НА СМЪРТТА

Превод от английски: Камелия Антонова, 2002

chitanka.info

ПРОЛОГ

С частица от съзнанието си Миранда се досещаше, че сънува. Опита се да се събуди, ала сънят я бе обсебил изцяло. Усещаше тялото си натежало и неподвижно, сякаш беше парализирано.

Влачеше я зелена, студена и разпенена стихия. Въртеше я във всички посоки и я запокитваше като детска играчка. Замириса ѝ на сол. Морето, помисли си тя, това беше морето.

До себе си чу сподавен вик: „Миранда! Къде си? Миранда! Помогни ми!“

Никога не е бил добър плувец, докато за нея плуването бе любим спорт.

Сърцето ѝ се сви от страх и болка.

— Идвам, Том! Дръж се! — страхът за него ѝ даде нови сили. Тя се бореше с вълните, ала него го нямаше. — Къде си, Том? — изкрещя тя и с последни сили изплува на повърхността.

Но тя не беше в морето. Събуди се в някакво легло, в една странна стая, тясна като кутийка. Тялото ѝ бе плувнало в пот. Чаршафите лепнеха по нея. Огледа се с празен поглед. Къде се намираше?

В стаята имаше много малко неща: леглото, един нисък шкаф до него, на който бяха поставени кана с вода и чаша, и стол, опрян до стената. Стените бяха бели. Бежови щори покриваха малкия прозорец. На една масичка до вратата светеше нощна лампа и отнякъде се чуваха приглушени стъпки.

Тя сбърчи нос, когато усети познатата ѝ от училище и обществените библиотеки миризма на полирано дърво, но сега примесена с острия мирис на антисептик. Дезинфектант? В болница ли се намираше?

Какво правеше тук? Как изобщо бе попаднала в болница? Обзе я паника. Морето! Тя си спомни съня. Сън ли е било изобщо? Беше в морето. Преди колко време? Ами Том? Къде беше Том?

Беше се опитала да стигне до него, когато някой се появи, сграбчи я за раменете и я обърна по гръб.

— Пусни ме! — изкрещя тя, дърпайки се. — Аз ще се оправя. Съпругът ми. Спаси Том. Той е в беда. Той не може да плува!

Той не отговори и тя повече не чу Том. Страхът я хвърли в отчаяние, ала силните му ръце не я пускаха. Започна да я тегли през водата. Когато закрепця насреща му, устата ѝ се напълни с вода, която едва не я удави.

Сякаш беше неуморен. Порейки вълните, той я извлече на някакъв бряг. Най-сетне я пусна и тя остана просната по очи, трепереща и тежка, бълвайки солена вода от болезненото си гърло. Пяськът бе охлузил вкочанената ѝ от студа кожа и тя видя кръв по краката си.

Спасителят ѝ коленичи и започна енергично да разтрива гърба и раменете ѝ. Вдигна я и я прегърна, за да стопли тялото ѝ. Тя се опита да го отблъсне, но той я държеше здраво. Бе твърде уморена, за да се бори. Седеше неподвижна в ръцете му и се вслушваше в неговото дишане, в ударите на сърцето му...

Мразеше го. Той беше жив, а Том бе мъртъв.

Извърна се назад към тъмното, всемогъщо море. Нямаше и следа от яхтата. Сигурно вече бе на дъното.

Затвори очи, за да прогони гледката — представи си русите коси на Том. Бяха толкова реални; рееха се във водата около лицето със склопени клепачи и тя дори видя как мънички сини и сребристи, рибки се промушват и изскачат от тези кичури.

Разтреперана, Миранда отпъди тези мисли и потъна в нищото като Том.

След колко време бе дошъл спасителният екип? Навярно вече е била в безсъзнание. Не помнеше нищо от случилото се впоследствие.

Знаеше само, че е тук в тази малка тиха стая. Жива и сама. Очите ѝ плунаха в сълзи. О, Том! Как щеше да живее занапред без него?

Изхлипа. Искаше ѝ се да е мъртва. Трябваше да се удави там с него. И щеше да го направи, ако онзи мъж не я беше спасил.

Някой се размърда в ъгъла на стаята. Сърцето ѝ сякаш спря.

— Кой е там? — прошепна тя.

Той стана от стола и се приближи до нея. Позна го веднага. Както обикновено, целият беше облечен в черно — риза без връзка,

панталон, яке. Косата му — късо подстригана, малко по-дълга на тила, имаше почти същия цвят.

Изправи се до леглото ѝ и тя се вгледа със страх в студеното бледо лице. Очите му напомняха сив зимен ден.

— Още първия път, щом те видях, изпитах страх от теб — каза тя. — Сега знам защо. Ти си ангелът на смъртта, нали? Ти взе Том. За мен ли си дошъл сега?

Той протегна ръка към нея. Дългите му тънки пръсти се пресегнаха да я уловят и тя се отдръпна назад.

— Недей! Не ме докосвай! — извика тя.

Отвън нечии стъпки се обърнаха в бяг. Вратата рязко се отвори. Светлината в стаята блесна ярко. Една сестра се спусна към нея.

— Какво има? Болки ли имате, госпожо Грей?

— Махнете го от мен!

— Кого? — сестрата се огледа.

В стаята нямаше никой. Миранда отново си легна, треперееща като лист. Сънуваше ли още?

Сестрата ѝ сложи инжекция. Миранда отново потъна в съня си, в студеното зелено море. Ангелът на смъртта я чакаше там. Тази нощ и много следващи нощи.

Ала тя повече не го видя — не и наяве.

ПЪРВА ГЛАВА

Не и допреди три години.

В една слънчева майска утрин Миранда тръгна за Съсекс в доста по-добро от обичайното си настроение. Денят бе чудесен и тя се харесваше в новия си бледоморав костюм. Купи си бели сандали с високи токчета, за да изглежда по-висока. Щеше да е малко нестабилна с тях, но високите токове ѝ придаваха изисканост и елегантност, а тъкмо сега се нуждаеше от стимул за пониженото си самочувствие.

Изненада се, когато получи покана за годежа на сина на шефа си. Бегло познаваше Шон, който бе осем години по-млад от нея. Беше на двадесет и една, хубав, с изтънчени и малко превзети маниери и когато разговаряше с нея, се държеше снизходително, сякаш тя бе малоумна или някоя стара леличка.

У нея се прокрадваше подозрение, че Шон дори не знае, че тя е сред поканените. Шефът ѝ бе разпратил поканите — на свои приятели, на приятели на Шон, на приятели на годеницата му и, разбира се, на роднини от двете страни. Всички във фирмата се вълнуваха за това дали ще бъдат сред поканените, но Миранда изобщо не се бе надявала на такава чест.

Разбира се, тя прие поканата. По-късно обаче се сети, че няма какво да облече, освен дрехите, с които ходеше на работа и с които за нищо на света не би отишла на партито.

От години не обръщаше сериозно внимание на външния си вид, но сега просто се налагаше да изглежда добре. Хората бяха наблюдателни. Поне шефът ѝ бе такъв. Нищо не му убягваше — имаше орлов поглед, както би казала майка ѝ. Така че миналата седмица Миранда се разходи из Оксфорд Стрийт по време на обедната си почивка. След половин часово обикаляне по магазините най-сетне видя този костюм. Нежният му цвят отиваше на тена ѝ. Тя не беше красавица, но имаше прозрачна кожа, чуплива кестенява коса, дълга до раменете, и светлокафяви очи. Майка ѝ беше поразително красива. Като момиче Миранда все си мислеше, че косата ѝ ще стане златиста

като майчината, че очите ѝ ще станат изумрудени и по някакъв чудодееен начин изведнъж всички ще започнат да се обръщат подире ѝ. Ала тя бе наследила гените на баща си — вълшебното преобразяване така и не се получи. Животът се оказа пълен с разочарования.

По волята на едно щастливо изключение от общите закономерности, тя съзря обувките в съседния магазин и начаса разбра, че ще бъдат идеално допълнение към костюма. Върна се в офиса навреме и дори успя да хапне кисело мляко и круша, преди отново да започне работа.

Във фирмата получи назначение шест месеца след смъртта на Том: подозираше — не, беше убедена, — че Тери ѝ предложи работа заради угризенията си. Той ги покани на яхтата. Беше я наел за делови срещи и за случая бе събрал на борда ѝ всички шефове на отдели със съпругите и приятелките им, както и някои от най-добрите клиенти на фирмата. Когато яхтата се разби в скалите, всички бяха спасени. С единствено изключение. Том.

Следващите няколко месеца тя прекара в болницата. Когато се прибра вкъщи, разбра, че е загубила работата си в една голяма фирма, която продуцираше кампании. Извиниха ѝ се, но обясниха, че не са можели да пазят до безкрайност мястото ѝ, особено след двусмислените лекарски заключения.

От неловкото им държане разбра, че я смятат за източник на неприятности. За малко луда. И навярно в началото наистина бе така.

Но след болницата тя успя да се върне към нормалния живот и след двуседмичен възстановителен престой при майка си в Дорсет, престана да плаче и отново бе в състояние да мисли трезво. Разбра, че няма смисъл да спори и да протестира. Просто фирмата нямаше повече нужда от нея.

Започна да си търси нова работа и отначало нямаше почти никакъв успех. Малко след това я посети Тери и ѝ предложи да поеме отдела за връзки с обществеността в неговата фирма.

— Досега няхаме такъв отдел, но дейността ни се разраства бързо и имаме нужда от специалист, който да се грижи за рекламата и връзката с медиите.

Никой от двамата не спомена за смъртта на Том. Миранда надникна в топлите кафяви очи на Тери и реши, че го харесва. За

първи път го бе видяла на яхтата и почти не го познаваше, но усети, че е добър човек.

Едър, мускулест, с приятно грубовато лице, от което лъхаше увереност, Тери печелеше околните със своята жизненост и весел нрав. Имаше къса, ситно къдрава коса. Широката усмивка и гръмогласният му смях привличаха симпатиите на повечето от хората, с които се срещаше.

Обличаше се с леки, спортни костюми в нюанси на синьо или кремаво. Носеше цветни ризи — розови или тюркоазни — и скъпи копиринени вратовръзки. Бизнесмените в строги раирани костюми се стряскаха от вида му. Не можеха да гледат сериозно на човек, който се облича като комедиант.

Успехът на неговата компания беше сам по себе си красноречив. Тери Финигън бе електронен гений и разбираше от процесори толкова, колкото и от изкуството да се печелят пари. Преди десет години бе създал фирмата си само с едно малко наследство от продажбата на бащината си къща.

Миранда не знаеше как бе изкарвал прехраната си преди това. Подозираше, че не е отраснал в заможно семейство. Всичко в неговата къща беше ново и някак безлично, въпреки че бе модерно, удобно и луксозно.

Днес компанията му се оценяваше на милиони и Тери държеше по-голямата част от акциите. Притежаваше голяма къща в провинцията, няколко скъпи коли и офис комплекс, който обикновено се даваше под наем, с изключение на апартамента, където той и синът му отсядаха по време на престоите си в Лондон. Тери беше разведен и водеше донякъде бохемски живот. Бракът явно не го влечеше, въпреки че харесваше жените.

Предпочиташе високи и заоблени момичета от шоубизнеса, които странно приличаха на първата му жена Сандра — певица в нощен клуб. Може би в потвърждение на общоразпространеното мнение, че мъжете винаги избират един и същ тип жени.

В момента Сандра живееше в Испания с друг мъж.

— Мошеник — казваше Тери за Джак Лий. — И при това от евтините. Готов е да се продаде за пакетче картопки и чаша бира. Какво ли намира тя в него?

Миранда знаеше, че това е риторичен въпрос и никога не му отговаряше, но си мислеше, че на Сандра ѝ допада лекомисленото отношение на Джак към живота. Той се шегуваше, смееше се, не вземаше нищо присърце, притежаваше грубовата мъжественост и инстинктивно привличаше жените.

Миранда отдавна бе преценила, че Джак до голяма степен прилича на Тери, без да споделя неговия ум и талант за бизнес. Може би и жените избираха един и същ тип мъже? Нищо чудно — нали всичко опираше до характера? Всеки виждаше през собствените си очи и така избираше партньора си.

Джак разполагаше с пари и ги пилееше с лека ръка, но произходът им беше съмнителен. Навярно Тери имаше право да го смята за мошеник. Може би затова живееше незнайно къде в Испания. Миранда бе чувала за британски престъпници, които отиват в Испания, за да изхарчат откраднатото извън обсега на родната полиция.

Тя беше виждала Джак и Сандра няколко пъти. И двамата бяха силно загорели, носеха много злато по ръцете и шията и ненавиждаха хладното време в Южна Англия.

— Нямам търпение да се върнат в Испания — изкоментира Тери последния път, когато те бяха в Лондон и се отбиха във фирмата да го видят. — Слава богу! Колкото по-малко ги виждам, толкова по-добре. Ако не беше майка на Шон, никога нямаше да ѝ позволя да прекрачи прага ми.

Шон изглеждаше много привързан към майка си. Вкусът му към момичетата го потвърждаваше — той определено харесваше ефектните блондинки, също като баща си. Все пак момичето, за което щеше да се ожени, беше много различно.

Никол бе на деветнайсет — дребна, нежна и сладка, с гладка черна коса, която увенчаваше сърцевидно лице с големи невинни сини очи. Беше единственото дете на Франсис Бел Канон — известен финансов магнат, с чиято банка компанията на Тери бе обвързана от самото начало.

Облечена в синя и бяла коприна като кукла Барби, тя посрещна Миранда на входната врата на „Блу Гейбълс“ — провинциалната къща на Тери. Зад гърба ѝ стаите пращяха от красиво облечени хора, които си говореха, смееха се и пиеха шампанско.

— Много ти благодаря, че дойде — каза Никол толкова сърдечно, че Миранда почти повярва в нейната искреност. Двете се бяха виждали само няколко пъти досега и Никол навярно изобщо не знаеше, че и тя е поканена.

Миранда ѝ подаде сребристите кутия с винените чаши, които беше купила. Никол нетърпеливо я разопакова и вдигна една чаша срещу светлината, за да се порадва на блясъка.

— О, прекрасни са! Толкова са стилни. Много ти благодаря. Шон също ще се влюби в тях.

Тя се огледа и махна с ръка към един от приятелите на Шон — млад великан с къса червеникава коса и каменно лице.

— Джорджи, ще те помоля да вземеш едно питие на Миранда и да ѝ правиш компания вместо мен.

— Разбира се — изръмжа Джордж Стоу.

От начина, по който погледна Никол, Миранда разбра, че той я обожава. Двамата бяха пълни противоположности: тя — мъничка, а той — огромен; тя — нежна, той — здравеняк; тя общуваше свободно, докато Джордж едва обелваше някоя дума.

На Миранда ѝ се искаше да вярва, че и Шон я обича по същия начин. Потискаше я чувството, че Тери е тласнал сина си към женитбата с Никол, защото от това щеше да спечели бизнесът му. Един ден тя щеше да наследи много пари, а междувременно нейният баща бе жизненоважен за финансовата стабилност на фирмата. Не можеше да не признае, че идеята за този брак бе прагматична и разумна — но щеше ли Шон да бъде добър съпруг на Никол?

Джордж я поведе през тълпата и ѝ взе чаша шампанско.

— Ти работиш за Тери, нали? Секретарка ли си му?

— Не, завеждам отдела за връзки с обществеността. Никол изглежда щастлива, нали?

Джордж я измери с поглед.

— Ако Шон не я направи щастлива, ще му размажа физиономията.

Миранда се стресна, но хареса неговата откровеност и рече с усмивка:

— Знам какво чувстваш. Да я нараниш е все едно да удариш коте, нали?

Джордж изръмжа.

— Със сигурност е прекалено добра за Шон — явно беше запленил от момичето и я ревнуваше от Шон. А Шон даваше ли си сметка за това?

Миг по-късно Миранда видя ангела на смъртта в другия край на стаята и замръзна на мястото си, едва поемайки дъх.

Невъзможно! Тя затвори очи, пое си дълбоко въздух и отново ги отвори.

Не, грешка нямаше. Това бе той, както и преди, облечен в черно, но с малка разлика: освен безупречния черен вълнен костюм днес носеше снежнобяла риза и тъмносиня копринена вратовръзка. Миранда забеляза, че другите жени в стаята го изпиват с поглед. Нима не усещаха заплахата, която витаеше около него?

— Нещо не е наред ли? — попита Джордж.

Тя преглътна с усилие и махна с ръка.

— Кой е онзи човек? Мъжът, който говори с жената с розовата шапка.

Джордж го изгледа намръщено.

— За първи път го виждам. Трябва да е приятел на Тери Финигън. Или е бащата на Никол. Да не би да е някой натрапник? Може би е най-добре да отида при него и да поискам поканата му.

— Не, остави. Според мен е приятел на Тери — щом тогава беше на яхтата, значи Тери го беше поканил. Със сигурност обаче не работеше във фирмата.

Бяха ги запознали по време на плаването, Миранда дори не можеше да си спомни името му. Странно, нали? Толкова често след това бе спохождал нейните сънища, а тя не знаеше дори как се казва.

Тери си проправи път сред гостите и й донесе нова чаша шампанско. Беше като палитра с жълта риза под синьото си сако, розово-зелена вратовръзка и сини панталони.

Като откъсна с мъка погледа си от ангела на смъртта, тя успя да се усмихне и дрезгаво изрече:

— Ти си... ослепителен!

Той се ухили.

— Искаш да кажеш, че имам отвратителен вкус по отношение на дрехите. Знам това. Но ярките цветове ме тонизират, когато съм потиснат — после я измери с поглед. — И ти не изглеждаш зле. Това мораво е малко убито, но ти отива. Баба ми все се обличаше в мораво

— носели са го вдовиците преди петдесет години. Отначало черно, а след шестте месеца — мораво. Очите им се срещнаха и той изпъшка.

— Тази моя уста! Извинявай, Миранда. Изобщо не се сетих за Том.

— Няма нищо!

Как би могъл да забрави Том? Но три години са много време и хората забравят. Искаше ѝ се и тя самата да може да забрави, но Том все още се явяваше в нейните сънища, особено след някой уморителен и напрегнат ден.

— Изглеждаш чудесно — Тери явно се опитваше тактично да смени темата и да я развесели. — Какво ще правиш в неделя?

— Нищо особено — искаше да я покани на среща? Понякога ѝ се струваше, че Тери си пада по нея и търси повод да я покани да излязат, но досега това не се бе случвало и Миранда не беше сигурна дали ще поощри неговите ухажвания.

Тя харесваше Тери, но не искаше да се обвързва с никого. Даваше си сметка, че все още не е готова за нова връзка.

Той ѝ се усмихна подкупващо.

— Бих искал да се потрудиш върху проекта за реклама на новия принтер. Не искам все още да се разчува и това означава, че не можеш да работиш през деня, когато в офиса влизат и излизат хора. Какво ще кажеш да поработиш в неделя следобед?

— Добре — рече тя и леко се усмихна, край на бляновете. В края на краищата Тери бе мислил за работа, а не за разни сантименти. Би могло да се предположи — той бе завършен работохолик.

Работата ѝ не можеше да се нарече тежка. Тя се грижеше за рекламата и популярността на фирмата, но Тери отпускате много малко средства и за двете. Рекламираха предимно в специализирани списания, като си откупуваха правото за седмици или месеци напред, а популяризирането на дейността им се изразяваше в някоя и друга промоция на нов продукт.

От Миранда се изискваше да бъде технически грамотна, въпреки че Тери обикновено ѝ нахвърляше в общи линии онова, което се искаше от нея. Трябваше да знае всичко за новия принтер, когато започнеше маркетинговата кампания по-късно през годината, така че не беше зле още отсега да се осведоми за детайлите.

Някой застана до тях и нервите ѝ се изопнаха.

— Алекс! Щастлив съм, че те виждам тук. Благодаря ти, че дойде. — Тери целият сияеше. Или много харесваше този мъж, или мъжът беше богат и големец. А може би и двете.

Като видя, че събеседникът му гледа Миранда, Тери ги представи един на друг.

— Алекс, това е Миранда Грей, която завежда нашия отдел за връзки с обществеността. Миранда, това е Алекс.

— Александрос Мануси — представи се мъжът и ѝ подаде ръка. — Но ние вече сме се срещали, нали?

Името ѝ прозвуча като съсък на змия. Зловещо, но и с някакъв опасен чар. Чуваше го за първи път. Поколеба се дали да поеме ръката му и това не убягна от погледа на Тери.

— Алекс е един от най-важните ни клиенти — натърти той, леко намръщен. — Ние произвеждаме навигационните компютри, които Алекс инсталира на своите яхти.

— Разбира се — каза тя, спомняйки си, че е правила проучвания върху пазара на такава апаратура, с която се оборудваха яхти в страни като Британия например.

Нямаше друг избор, освен да приеме подадената ѝ ръка. Тръпки я полазиха при допира с кожата му.

— Аз строя кораби — обясни той с познатия ѝ до болка глас.

От години чуваше този глас в сънищата си.

— Алекс строи корабите си в Пирея, Гърция — включи се Тери. — Ходил съм там, за да обсъждам с неговите конструктори изискванията им към нашите компютри.

Тя гледаше в очите Алекс Мануси.

— Вие ли построихте яхтата?

Той ли бе построил яхтата, която уби Том? Никой нищо не ѝ каза. Този мъж сигурно бе богат и влиятелен. Беше ли понесъл последствията от катастрофата, или бяха пострадали хората, които работеха за него?

Никога досега Миранда не бе имала желание да говори за това с Тери или с някой друг. Когато излезе от болницата, искаше само да забрави. Така я посъветваха и лекарите, въпреки че на моменти тя се питаше дали като отбягва да мисли за нещо с цената на толкова мъчителни усилия, то не разяжда отвътре съзнанието ѝ.

Тери се намеси, преди гъркът да успее да отговори:

— Миранда, виждала ли си Шон? Той трябва да ухажва Никол. Защо стои сама до вратата? Моля те, намери го и му кажи да не се отделя от годеницата си до края на партито. Нали не искаме да се почувства пренебрегната? Баща ѝ ще побеснее, ако Шон продължи в същия дух.

Миранда кимна.

— Разбира се — тя изгледа косо Алекс Мануси с нотка на престорено съжаление. — Бихте ли ме извинили?

Разбра ли той с какво облекчение се измъкваше? В очите му светна цинизъм. А може би му направи впечатление начинът, по който Тери се разпорежда с нея, сякаш се числи към прислугата на дома? Понякога я дразнеше навикът му да се държи така с нея, но откакто лежа в болницата, Миранда бе загубила енергията си да възразява и спори.

Не ѝ беше трудно да открие Шон. Беше се разположил във викторианската оранжерия, където се веселеше и пиеше със своите приятели.

Когато чу бащината заръка, той изпъшка.

— Добре, добре, ще ида при нея. Баща ми защо се бърка в моите работи?

Тя се намръщи неодобрително.

— Шон, тя е толкова мила. Бъди и ти мил с нея.

Миранда се натъжи, защото Шон нямаше вид на човек, загрижен много за Никол. Момичето заслужаваше повече от един ленив и безучастен годеник.

— Не започвай и ти! Баща ми ми стига — Шон се ядоса. Не обичаше да го критикуват.

Външно приличаше на майка си — буйна чуплива руса коса, безизразни сини очи и свеж тен. Ако не престанеше да пие, щеше да надебелее; лицето му щеше да се покрие с петна, хубостта му щеше да изчезне, а черният дроб щеше да започне да му създава проблеми.

Това обаче не беше нейна работа. На нея ѝ плащаха, за да поддържа добрата репутация на фирмата и обществения интерес към продуктите ѝ, а не за да следи сина на шефа.

Миранда сви рамене и отново се върна при гостите, като застана на разумно разстояние от Тери и гърка, които все още говореха в другия край на стаята.

Тя пообиколи, събра празните чаши и ги отнесе в кухнята, за да бъдат заредени за миене в миялната машина от персонала, нает за партито.

След половин час сервираха закуските. Миранда си взе чиния с храна и се оттегли в един ъгъл. Скариди и филе от калкан, подправено с червен пипер; пилешки хапки в гъст лимонов сос, няколко лъжици ориз, смесен с грах, шунка и нарязан домати — и много салата. Едно чудесно лятно меню.

Тя си хапваше и наблюдаваше околните. Сега гъркът говореше с Шон, заел мястото си до Никол, чийто вид издаваше неумело прикривана нервност. Тя непрестанно трепкаше с дългите си мигли, устата ѝ беше полуотворена, сякаш въздухът не ѝ достигаше, но любезната усмивка не слизаше от лицето ѝ. Това трогна Миранда.

Никол бе твърде млада, за да се справи с Шон; не че той беше много по-голям от нея — беше по-жилав и неподатлив на чуждо влияние. Пъхнал едната ръка в джоба на бялото си сако, той държеше чаша в другата и докато слушаше гърка, погледът му безгрешно улавяше всяка привлекателна жена наоколо. Миранда почувства тревога за Никол. Човек като нея трябваше да бъде обичан, уважаван и закрилян — сигурно така се бяха отнасяли с нея досега. Шон щеше да я наранява и да я направи нещастна.

Защо бащата на момичето бе дал съгласието си за този брак? Нима не виждаше в какво се превръща Шон? Ами Тери? Нима бе сляп за собствения си син?

Но това всъщност не: беше нейна работа — работата ѝ беше да се грижи за интересите на компанията. Реши да си тръгва. Нямахше какво повече да си каже с тези хора, които съвсем бегло познаваше, и ѝ се искаше час по-скоро да се прибере вкъщи.

Видя, че Шон се отправя към салона, и се запъти към него с намерението да се сбогува, но спря, когато чу настоящия сигнал на мобилния телефон.

— Здравсти. Аз съм, разбира се — Шон се намръщи. — Не мога. Не, не мога.

Миранда стоеше нерешително. Той я забеляза и ѝ кимна с глава.

— Изчакай малко — рече той на мобилния и погледна към нея. — Да? Сега пък какво? Ново послание от баща ми?

— Не, само исках да ти кажа, че си тръгвам. Трябва рано да се върна в Лондон. Ще ме извиниш ли пред Никол?

Той хладно отрязва:

— Да. Благодаря, че дойде. Ще кажа на Никол довиждане от теб.

Тя се усмихна учтиво и вече на излизане дочу отново гласа на Шон.

— Нали ти казах, че не можем да се видим този уикенд, окей? Ясно ти е какво правя сега — не мога да си тръгна от собственото си парти.

Сега ѝ се стори още по-пиян. Е, поне не се налагаше да шофира. Баща му щеше да го отведе до леглото, преди да се е строполил.

Миранда бе внимавала с шампанското, което се лееше щедро, и изпи само чаша силно кафе. Поначало пийваше само чаша-две вино. Но ако тази вечер бе предпочела да се върне с влака, после трябваше да мисли как да прибере колата си.

Шон обаче не беше свикнал да мисли за последствията. Баща му винаги бе насреща. В това отношение Миранда нямаше на кого да разчита. Баща ѝ бе изчезнал, когато тя бе едва на десет години, а майка ѝ съвсем не беше от онези грижовни родители, които треперят над отрочетата си. На осемнайсет Миранда напусна дома си, за да си търси работа в Лондон. Години наред разчиташе само на себе си. За Шон щеше да бъде полезно да свиква да мисли самостоятелно.

Когато потегли с колата си, тя зърна в страничното огледало Алекс Мануси, който тъкмо излизаше от къщата. От начина, по който се загледа подире ѝ, тя разбра, че я беше последвал, и потръпна. Добре че му се беше изплъзнала.

Всеки път предизвикваше едни и същи чувства у нея. Винаги бе облечен в черно, гледаше сурово и се държеше студено.

Една вечер на яхтата той се бе приближил към нея и я бе поканил на танц. Неговата близост я смути дълбоко и след това тя го избягваше всеки път, когато двамата се озоваваха в една и съща компания. По време на танца той не ѝ проговори и тя си остана с любопитството.

— Кой е той? — попита тя Том.

— Нямам представа. Явно е познат на шефа.

— Все пак не бих казал, че е душата на компанията, а?

— Прилича ми на ангела на смъртта.

Тогава Том се засмя.

— Говориш странни неща, скъпа. От къде на къде ангел на смъртта?

— Когато бях на осем години, видях една картина. Висеше на стената в къщата на дядо ми. Малко момиче лежи в леглото, а до него е изправен мъж в черно.

— Погребален агент? Свещеник?

— Не, мъж като този — с каменно лице и някаква броня. Имаше и големи черни крила. Дядо ми каза, че той е ангелът на смъртта, който идва за детето. Беше наистина страшно. А този мъж е също като ангела, само дето му липсват крилата.

И на следващата нощ той бе отнесъл Том. Ами днес? Защо изведнъж се бе появил днес, след цели три години? За нея ли бе дошъл?

Полазиха я тръпки. Нима смъртта я дебнеше?

„О, не ставай глупава — каза си тя. — Така де. Я порасни вече!“

Тази нощ Миранда сънува стария си кошмар.

Когато се събуди, в главата ѝ още бучеше морето, което поглъщаше Том, а тя плачеше.

Бързо стана и взе душ, след което ѝ поолекна.

В неделния ден времето беше слънчево, топло и малко влажно. Обикновено не ходеше на работа с къси панталони и тениска, но днес нямаше да има никой в офиса. Долу на рецепцията портиерът се беше разположил с вдигнати крака и четеше спортната страница на някакъв неделен вестник. Щом тя позвъни на вратата от огледално стъкло, той вдигна очи, позна я и се ухили.

— Работим в неделя, а? Дано да ти платят двойно!

— Дано — тя се отправи към асансьора, а той остана загледан в стегнатото ѝ дупе с къси панталони, които разголваха дългите ѝ стройни крака.

— Не му се давай! — викна той, като си мислеше, че на него самия му се иска да я има с това заоблено малко дупе и с прекрасните крака.

Миранда натисна копчето на асансьора, а с другата ръка повдигна изпотената си коса.

— Ще изгорим от жега.

— Боя се, че климатикът не работи — оправда се портиерът. — Не ми е позволено да го включавам в неделя.

— Ще си отворя прозореца — тя му махна с ръка и потъна в асансьора, а той с въздишка се върна към обичайната скука.

Най-напред Миранда отвори прозореца и спусна ленените щори, за да остане стаята хладна и сенчеста. От прозореца се виждаше дворът с храстите, цветята и пейките, където обичаха да седат служителите, дъвчейки обедните си сандвичи. Ароматът на розите бе омайващ.

След като си направи силно кафе, тя започна да въвежда документи в паметта на компютъра си, да сканира скиците към тях и после да ги печата на принтера заедно с други, вече запаметени страници с цифри.

Миранда се зае да нахвърля идеи за кампанията, но все още се прозяваше. На отсрещната страна на градината се намираше фамилният апартамент, който използваше предимно Тери. Миранда се загледа в прашинките, които танцуваха на слънчевата светлина.

Изведнъж чу гласове. От градината ли идваха? Но в неделя там не ходеше никой.

След малко разбра, че гласовете идват от семейния апартамент. Сигурно имаше отворен прозорец.

— Събличай се или искаш аз да го направя?

Миранда се ококори. Какво ставаше там? Тери си бе довел жена?

Не, това не беше неговият глас. Тогава Шон? Но с кого беше? Изключено бе да е Никол. Дори Шон не би разговарял с нея по този начин. Или все пак?...

— Първо целувка! — каза някакво момиче.

Миранда не познаваше този глас, но бе сигурна, че не е гласът на Никол.

Съвсем доскоро Никол бе посещавала някое от най-добрите девически училища в Англия. Тя беше срамежлива и плаха въпреки богатството на своето семейство. Имаше малък дефект в говора и заекваше, когато се притесняваше, но акцентът ѝ бе типичният за средната класа.

Гласът, който чу Миранда, бе много самоуверен, дори прекалено — с лондонски акцент, нахален, далеч от класата на Никол.

С коя беше Шон? Баща му щеше да побеснее, ако знаеше, че синът му води случайни момичета в апартамента.

— Имам нещо за теб — каза грубо Шон и момичето започна да се киска.

— Ти вече ми даде.

После се чу звук, който не можеше да сбърка с друг — бе звукът от целувка. Миранда се опита да се концентрира върху работата си. Искаше ѝ се те да се махнат, да отидат някъде другаде. Но какво правеха в банята?

Чу се шум от течаща вода. О, боже, нима щяха и да се къпят? Затова ли Шон каза на момичето да се съблече?

Положението бе доста конфузно. Миранда стана, за да затвори прозореца. Когато повдигна щорите, за да открие ръкохватките, тя видя Шон в рамката на отсрещния прозорец.

Беше чисто гол — широкоплещест, мускулест и строен, с гладка кожа. Миранда го виждаше само от кръста нагоре. Зад него се кълбеше пара. Чу се пляскане.

— Хайде, скъпи, влизай при мен! — извика момичето.

Шон се обърна, без да дава и най-малък признак, че е забелязал Миранда. Тя затвори прозореца, като остави малка пролука, за да влиза свеж въздух, и се върна към работата си. Гласовете, които сега стигаха до нея приглушени, се смесваха със смях и плисък на вода.

Докато Шон не извика с неестествен фалцет:

— Какво каза?

— Бременна съм — безцеремонно отрязва момичето. — От тебе. Ще се наложи да се ожениш за мен, Шон.

Настъпи кратко мълчание, после той избухна:

— Сигурно се шегуваш! Да се ожения за теб?! Дори да можех, никога не бих се оженил за такава малка алчна курва като теб.

Тонът на момичето също загрубя.

— Мръсник! Да ме чукаш можеш, но не и да се ожениш за мен, така ли?

— Точно така. Как да повярвам, че детето е мое? Когато се запознахме, ти не беше девица, нали? От четиринайсетгодишна си въртиш опашката. Знам всичко за теб. С колко мъже спа този месец? Един господ знае кой е бащата.

Тя презрително се изсмя.

— Днес това лесно се доказва. Нали си чувал за ДНК, Шон?

— Да, но дори детето да е мое, пак няма да се ожения за теб. Ще се ожения за Никол. Поне ще мога да съм сигурен, че тя е девствена.

— Гаден лицемер!

— Виж, никога не съм ти обещавал брак. Освен това знаех, че си преспала с половината ми приятели. Ние просто се позабавлявахме.

— Така беше, преди да забременея. Това променя всичко.

— Така си е — ще ти дам пари, за да се отървеш от него. Това е най-добрата оферта, така че ако аз бях на твое място, щях да я приема.

— Не! Аз няма да се откажа от детето си.

— Както искаш.

— Няма да се откажа и от теб, Шон. Ще трябва да развалиш годежа си и да се ожениш за мен. Иначе ще се разприказвам пред пресата. Едва ли бъдещият ти тъст ще се зарадва на новината за твоето малко копеле, а? Научи ли за мен и бебето, с годежа ти е свършено.

На Миранда ѝ опротивяха грозните им крясъци. Тя изтича до прозореца и се вцепени.

Момичето все още крещеше, но вече приглушено. Сега се чуваха други, по-ужасни шумове — от ръце, които отчаяно биеха по водата, после ритмично думкане, сякаш ръцете блъскаха в стените на ваната.

Тя познаваше тези шумове. Някой там се давеше.

Кошмарът отново оживя. Онези познати ужасяващи звуци. Отново бе повлечена назад във времето.

Том се давеше. Том умираше. Тя не го виждаше, не можеше да стигне до него, но го чуваше. Прилоша ѝ и се свлече на пода.

Когато всичко отново утихна и настана тишина, Миранда не помръдна. Не можеше да мръдне. Просто лежеше там и трепереше — бяла като платно и студена като камък.

Въобрази ли си онова, което току-що чу? Истина ли беше? Много пъти бе сънувала тези звуци. Събуждаше се в леглото си и трябваше да си повтаря, че са измислени.

Сега стоеше до прозореца и се ослушваше, вперила поглед в банята отсреща.

Шон отново се появи в рамката на прозореца. Докато завързваше колана на черната си хавлия, той посегна да затвори. Парата вече я нямаше и в стаята бе злоещо тихо.

Този път той погледна право напред и видя Миранда.

Двамата се вторачиха един в друг. Лицето му се вкамени. После пребледня.

Притъмня ѝ. Нищо не си беше въобразила. Един човек току-що се бе удавил. Едно момиче бе умряло в онази баня.

Още щом зърна онзи мъж на партито вчера, Миранда разбра, че някой ще умре.

Тя бавно се свлече на пода в безпамятен припадък.

ВТОРА ГЛАВА

Миранда отвори очи и се вторачи с празен поглед в белия таван на офиса. В първия миг не знаеше къде се намира и защо лежи на пода. Беше като в странен сън, само дето осъзнаваше, че е будна и не е в апартамента си.

Надигна се колебливо и веднага щом се изправи, паметта ѝ се върна. Тя залитна и се вкопчи в бюрото си. Боже мили! Един човек се беше удавил ей там, отсреща. В банята на Тери.

Олюлявайки се, Миранда вдигна щорите. Прозорецът на банята беше затворен и зад шуплестото стъкло не се виждаше нищо — дори и сянка на човек. Беше тихо. Летният следобед бе замрял в ленива отпуснатост. В далечината бучеше уличното движение на Лондон, като жуженето на пчели около кошер.

Наистина ли се беше случило? Беше като в сън. Чула ли бе някой да се дави, или си въобразяваше? Объркана, Миранда не отделяше очи от отсрещния апартамент. Изведнъж от мъглявината на спомена и съмненията ясно изплува лицето на Шон, който я гледаше от прозореца, в мига преди да припадне. И тя разбра, че не си е въобразявала. Онова наистина се бе случило.

Най-напред беше чула виковете им и потръпна при спомена за онова, което бе чула да си казват. После започнаха онези ужасни, влудяващо познати шумове.

Обзе я паника. Какво ли ставаше сега? Там ли беше Шон, или вече си бе тръгнал? Ами ако дойдеше тук, за да се срещне очи в очи с нея?

Втресе я при мисълта да го види след станалото. Какво щеше да му каже? Как щеше да постъпи Шон?

Искаше ѝ се да побегне, но не биваше да се поддава на този импулс. Трябваше да направи всичко, което обикновено правеше, преди да си тръгне от офиса. След корабокрушението Миранда откри, че е по-безопасно да се придържа към една разумна рутина. Навикът не допускаше хаоса. Пропуснеш ли нещо, което обикновено правиш,

преградите рухват и стихията те помита. Това бе научила тя в болницата. Ставай по едно и също време, лягай и яж в един и същи час всеки ден. Сигурността бе един малък оазис сред джунглата. Загубен си, ако прекрачиш неговите граници.

Затова Миранда отново спусна щорите, прибра книгата си в сейфа, изключи компютъра и заключи чекмеджетата на своето бюро. После си взе чантата и излезе.

Веднага след това самообладанието ѝ се срина и тя припряно хукна към асансьора. Трябваше да се махне, преди да се е появил Шон.

Портиерът си правеше чай. Миранда чу свиренето на чайника, звъна на лъжичката в чинийката, чу как той изплаква чашата си...

Мъжът подаде глава от своята ниша.

— Свършихте ли? Почакайте, ей сега ще ви отворя.

Тя чакаше и с трескаво нетърпение наблюдаваше улицата, по която мина само някаква странна кола. Шон трябваше да дойде по този път, но още не се бе появил. Трябваше да слезе до паркинга или да прекоси двора — пряк път от частния апартамент до административната сграда нямаше. Тери често се оплакваше, че губи много време по обиколния маршрут, затова възнамеряваше в най-скоро време да извика строителите, за да отворят по една допълнителна врата във всяко крило. Така щом излезеше от задния вход на една от сградите, човек можеше направо да влезе в съседното крило, ако реши. Но това щеше да струва доста скъпо и да предизвика генерални промени, така че Тери все отлагаше.

— Моля! — каза портиерът, отваряйки вратата.

— Благодаря — тя бързо излезе и чу как вратата се заключи зад гърба ѝ.

Сега вече бе на открито и се почувства уязвима. Бе като подвижна мишена. Очите ѝ се стрелнаха по улицата, но малкото хора, които видя, не гледаха към нея.

Колата ѝ беше в подземния паркинг. Поколеба се дали да влезе в мрачното подземие. Напрягна очи, за да забележи нечие движение или сянка; наостри слух, за да улови шум от човешки стъпки. Нищо не се виждаше и чуваше.

Миранда тичешком се спусна надолу към паркинга. Не видя други коли, макар че в делничен ден бе претъпкано. Шон сигурно бе дошъл с кола, но без съмнение я беше оставил в дъното на паркинга.

Нейната бе паркирана до изхода. Не усети кога стигна до нея, освободи автоматичното заключване и се шмугна вътре. Побърза да се заключи, запали и подкара буйно към изхода, все още не вярвайки, че е успяла да избяга.

Слънцето я заслепи. Тя си сложи тъмните очила, докато караше на север. Главата ѝ гъмжеше от звуци. Искаше ѝ се да може да ги спре, да ги изключи, както човек спира радио. Така беше и след смъртта на Том — не си спомняше колко време изтече, преди да изкара една нощ, без да сънува онзи сън, или ден да мине, без да е постоянно обсебена от мисълта за своя починал съпруг.

Не виждаше и не чуваше нищо по пътя си. Том я викаше. Тя не можеше да стигне до него; чуваше само задавените му и накъсани викове. Обзеха я любов и угризения. Само ако бе успяла да се добере до него, да го подкрепи, Том можеше да е жив.

Очите ѝ плувнаха в сълзи и тя заплака. Знаеше, че това е глупаво и опасно и че може да катастрофира, ако продължи да кара в такова състояние.

Миранда спря в следващата отбивка. Колите профучаваха край нея. Тя седеше разтреперана ѝ триеше мокрите си очи.

Облегна се назад и се втренчи в надвесения над нея явор, чиито проблясващи на слънцето тъмнозелени листа приличаха на ръце, които се пресягат да я достигнат.

Само ако можеше да спре да трепери. Потта се стичаше по гърба ѝ. Ризата ѝ залепна.

Тъкмо беше започнала да мисли, че наистина се е оправила, че кошмарът е свършил и трябва да се опита да го забрави, но ето че отново се случи. Този път вече наяве. Този път тя не беше и емоционално свързана с жертвата, дори не познаваше онова момиче.

Като се погледна в малкото огледалце на пудриерата си, тя с изненада откри, че видът ѝ е доста нормален за човек, в чийто ум цареше такъв хаос. Кой би се сетил какво става вътре в нея в този момент? Дори дишането ѝ се беше нормализирало и тя отново бе в състояние да мисли трезво.

Не биваше да бяга така. Трябваше да остане в офиса, да позвъни на полицията, да потърси помощ. Ето така трябваше да постъпи.

Сега трябваше да се върне, да се обади на полицията и да им разкаже онова, което бе видяла и чула.

Да се обади ли първо на Тери? Той щеше да се ядоса, ако тя алармира полицията, без да го е предупредила. Шон бе единственото му дете и той бе готов на всичко за него. Тери бе добър човек. Миранда с удоволствие работеше за него. През последните две години той се беше държал много мило с нея. Не заслужаваше да му се случи такова нещо.

В този момент Тери се излежаваше с чаша шампанско на поляната зад великолепната си провинциална къща, която бе подложена на основно чистене след вчерашното парти. Той се беше усамотил в градината, за да избяга от воя на прахосмукачките, бльскането на вратите и бръмченето на миялната машина.

Бутилката с шампанско бе сложена в кофичка с лед на тревата до шезлонга му, под широк тъмнозелен чадър. Той чуваше потракването на сребристите ледени кубчета, които се топяха и стичаха на дъното. Обичаше този звук.

Следобедът беше горещ. Въпреки че лежеше на сянка само по къси панталони и тениска без ръкави, потта избиваше по кожата му и той реши да поплува. Вратата към басейна бе отворена и водата мамеше със слънчевите си отблясъци. В такива моменти Тери се чувстваше щастлив. Припичаше се на слънце, пиеше шампанско и се готвеше да се изкъпе в собствения си басейн — каква прелест! Повечето хора с право биха нарекли това „сбъдната мечта“.

За такъв живот си бе мечтал, откакто се помнеше.

Беше роден в малка и тясна къщичка, една от многото подобни на нея кутийки, които изпълваха крайните улици на Манчестър. Баща му бе непохватен великан с лице, червено като тухлените стени на къщата им, и с очи, които гледаха ту тъпо и летаргично, ту горяха от дива ярост.

Джо Финигън не беше пияница, но пиеше доста, особено когато оставаше без работа. Вземаше присърце несполуките, изпадаше в ярост, посягаше на всеки, когото можеше да докопа, и налагаше с юмруци жена си и децата си винаги, когато се гневеше или самосъжаляваше. Тери отрано се научи да не му се пречка, особено щом татко се върнеше от кръчмата.

Рядко се хващаше на постоянна работа. Случваше се да харчи с широка ръка, но често оставаха без пари за хляб. Когато стана на пет,

Тери вече знаеше как баща му печели парите си: отчасти се беше досетил, отчасти от обвиненията, които му подхвърляха другите деца.

— Тери Финигън, баща ти е мошеник.

— Не е вярно!

— Вярно е. Тате каза.

— Баща ти лъже и при това е глупав.

— Вярно е.

Понякога ги навестяваха полицаи. Обикновено по това време Тери и Джим бяха в леглата си, но се промъкваха на площадката и надзъртаха през перилата. Отрано разпознаваха полицаите по физиономии и дори по име.

Тери помнеше как баща му се потеше, щом видеше техните неумолими каменни лица и потайните заплашителни усмивки.

— Излиза ли тази вечер, Джо?

— Не, през цялата вечер бях тук. Нали, Нанси?

— Така е — съгласяваше се мама. — Цяла вечер си беше тук.

Тя винаги заставахе на негова страна при подобни спречквания, независимо какво му казваше, когато останеха насаме.

— Някой е обрал аптеката, Джо. Имаш ли лекарства в дома си? Можем ли да погледнем?

— Не, не може. Казах ви, че никъде не съм ходил. Покажете ми разрешително за обиск, щом искате да ровите в къщата ми.

— Защо не ни даваш да огледаме, щом нямаш какво да криеш?

— Как ти се струва непознати да ти нахлуят в къщата и да ти пребъркват нещата?

— Аз не обирам хорските къщи.

— Нито пък аз. Не можеш да докажеш, че съм аз.

— Някой ден ще го докажем, Джо, не бери грижа.

Така и не го хванаха, но Тери осъзна колко тревожен бе животът на родителите му, най-вече на майка му, която живееше в състояние на вечно безпокойство и лицето ѝ все повече помръкваше, особено след зачестилите среднощни визитации.

Докато лежаха будни в леглата си на горния етаж, Тери и Джим напрегнато се ослушваха. Те обичаха майка си и се бояха от баща си. Никога не си дояждаха и ходеха облечени в най-евтините дрешки, но навярно щяха да носят с лекота несгодите на трудното си детство, ако не живееха в постоянен страх.

Една нощ, когато бяха вече юноши, Джим каза на Тери:

— Аз заминавам. Повече не издържам. Няма да му позволя пак да ме набие. Знам, че следващия път ще му го върна. Днес без малко да го направя. Искан да го убия.

Тери бе шокиран.

— Къде ще отидеш?

— Ще си намеря работа на юг.

— Вземи ме с теб. Не ме оставяй сам тук — умоляваше Тери.

— Още си малък — Джим сви рамене, но щом видя побелялото му лице, го успокои: — Когато навършиш шестнайсет, ще дойда да те взема.

Така и не дойде. Не получица никаква вест от него. Баща му заплашваше, че ще го одере жив, ако се върне. Майка му беше бледа и безмълвна. Плачеше, когато си мислеше, че е сама в къщата. Тери я беше чувал веднъж-дваж. Джим бе нейният любимец, първородният ѝ син.

Тери въздъхна. Дали брат му беше още жив? Понякога си мислеше да го издири, но оттогава беше минало толкова много време — цяла вечност. Родителите му отдавна починаха. Старият свят си беше отишъл. С Джим не ги свързваше нищо друго, освен детството. С какво ли се занимаваше той сега?

Животът на Тери бе твърде хубав, за да рискува с вмъкването на неизвестен елемент, който можеше да разруши всичко. Баща му беше мошеник. Навярно и Джим бе станал такъв. Кой знае...

Зад него се отвори и затвори врата, той чу стъпки по верандата. Погледна през рамо и доволно се усмихна на момчето, което крачеше към него. Беше толкова хубав с това младо, стройно и мускулесто тяло, със скъпия сив костюм, със златните копчета на ръкавите, с лъскавите си обувки и тъмночервената вратовръзка. Походката му и начинът, по който държеше главата си, показваха студена самоувереност.

Всеки би се гордял с такъв син като Шон. Тери бе готов да премести планини за него. В известен смисъл точно това и бе направил през последните десет години. Изгради солиден бизнес, за да осигури златно бъдеще на своя син. Никога не беше вдигал ръка срещу него. Не искаше синът му да се страхува от него, така както той се бе страхувал от своя баща. Искане Шон да бъде негов приятел, да го харесва и да търси компанията му.

— Здравей, Шон. Ела да пийнем по чаша шампанско.

Нямаше какво повече да му мисли. Миранда знаеше, че трябва да се върне в офиса. Пътят беше пуст. Тя излезе от отбивката и обърна колата обратно.

— Идвате отново? Да не би да сте забравили нещо? — изненада се портиерът, докато ѝ отваряше.

Тя с мъка успя да наподоби усмивка и изтича до асансьора. Когато се качи в офиса, отново погледна към отсрещния прозорец. Нищо не се чуваше. Най-вероятно Шон отдавна го нямаше там.

Миранда вдигна телефона.

— Полицията ако обичате.

Почти веднага се обади спокоен и отчетлив глас.

— Полицията слуша. Какъв е вашият телефонен номер, моля?

Миранда се втурна да обяснява.

— Дочух кавга в стаята отсреща. Мисля, че там има мъртво момиче.

— Първо ми кажете номера си, моля.

— Какво?

Кой беше номерът на централата? Сега се сецаше само за номера в офиса си.

— Аз... Ами... — заекна тя. Разбира се, че знаеше номера на централата на фирмата, но защо не можеше да си го спомни?

Диспечерът като че ли не се изненада от нейната реакция.

— Опитайте се да се успокоите. Да започнем с името — как се казвате?

— Миранда — отговори тя по-спокойно. — Вижте, аз работех извънредно, бях сама в офиса и после те дойдоха, и аз чух всичко...

— Извинете, че ви прекъсвам, но трябва да ми кажете и фамилията си, Миранда.

— О, да, извинете. Грей — докато диктуваше името си по букви, вниманието ѝ бе привлечено от фирмения адрес, телефона, факса и електронния адрес, отпечатани върху листите за писане.

Миранда нетърпеливо съобщи, номера на полицаия отсреща и отново заразказва за случилото се. Като че ли цяла вечност изясняваха детайлите, но накрая все пак ѝ поръчаха да стои там и да ги чака.

Пристигнаха след четвърт час. При нея влязоха едър прошарен детектив от криминалния отдел и млада полицайка с изсечени черти на лицето и къса права коса. Другите отидоха право в апартамента на Тери. Миранда ги забеляза, когато отвори прозореца на банята и погледнаха към нейния офис.

— Този ли е прозорецът? — попита детективът и тя кимна, потръпвайки.

— Да, този е.

Детективът отвори прозореца и извика на колегите си отсреща:

— Това е стаята.

Те не му отговориха, но гледаха някак странно и веднага извърнаха очи. Миранда потръпна. Сякаш се взираха в нещо във ваната ли? Как ли изглеждаше един удавник?

Тя не видя Том след катастрофата, но често си мислеше как е изглеждал, какво бе направило с него морето. Виденията изпълваха нощните ѝ кошмари. Нощ след нощ тя бе будувала, разкъсвана между съжалението, че не го е видяла за последен път, и утехата, че ѝ е била спестена страшната гледка на разложен труп, в каквото сигурно се е превърнал.

Един от мъжете в банята се показва на прозореца, почука и властно махна с ръка към тях.

— Искат да отидем при тях. Бихте ли дошли, госпожице?

Миранда се разстрои, тялото ѝ изстина.

— О, не! Не искам да я видя — да види мъртво едно младо момиче като нея! Стомахът ѝ се сви на топка. — Не може ли да изчакам тук?

— Съжалявам, госпожице, боя се, че искат да отидете лично, независимо от това дали искате или не.

Краката ѝ се подгъваха, тя едва пристъпваше и детективът неочаквано я прегърна през раменете.

— Всичко ще бъде наред, госпожице. Не е нужно да правите нищо против волята си.

С крайчеца на окото си Миранда улови студения и презрителен поглед на полицайката, който я смути. Какво изразяваше той? Дали тази жена не мислеше, че драматизира, за да спечели мъжката симпатия? Или смяташе, че на детектива му харесва да играе тази

традиционно мъжка роля на закрилник и утешител, като я прегръща и ѝ говори ласкаво?

Миранда не беше посещавала частния апартамент и пътят до него ѝ се стори дълъг и тягостен.

— Почакайте тук, госпожице — каза детективът, когато стигнаха.
— Колинс ще остане с вас.

Жената ѝ се усмихна любезно, но Миранда остана с впечатление, че я държат под наблюдение, че полицаи Колинс е там, в случай че ѝ хрумне да избяга. Може и да си въобразяваше, но имаше натрапливо усещане, че я подозират в нещо. Дали не смятаха, че лъже? Мисълта я прониза отведнъж. Усети безпокойство, сякаш наистина имаше някаква вина.

Детективът се появи отново и този път погледът му притесни Миранда. Обхвана я паника. Защо я гледаше така?

— Заповядайте, госпожице — бе също толкова любезен, но в гласа му прозвучаха ледени нотки.

Твърде разстроена беше, за да се съпротивлява. Вътре я чакаха още неколцина полицаи, които я гледаха с неприязън.

Един от тях рече отсечено:

— Аз съм инспектор Бейнс, госпожице Грей. Съобщили сте за убийство. Чули сте как някой е бил удавен в банята на този апартамент.

Тя кимна, преглъщайки с мъка.

— Моля, госпожице, вижте сама.

Нещо не беше наред. Но какво? Тя се поколеба за миг, но разбра, че трябва да се подчини. Лицето му беше неумолимо. Бавно отиде до банята и се спря на вратата, като погледът ѝ веднага намери ваната. Тя беше празна. Гладката ѝ кремава повърхност бе абсолютно суха и нищо не издаваше, че е била използвана скоро. По стената и килима нямаше следи от водни пръски. Кърпите висяха чисти и недокоснати. Банята светеше от чистота.

Миранда погледна инспектора.

— Не разбирам. Казвам ви, че чух плискането на водата, ударите... Не съм си го измислила. Той удави момичето в тази вана.

— Къде тогава е трупът? — рязко попита инспектор Бейнс, а тя просто нямаше какво да отговори и го загледа с празен поглед.

Заведоха я в полицейския участък и там часове наред я разпитва един слабичък детектив в тъмносин костюм. Щом включи

магнетофона, той поясни е тих и спокоен глас:

— Тук е детектив Нийл Мадрел.

Беше много любезен, но от начина, по който я гледаше и й говореше, Миранда разбра, че я смята за луда или ужасно зловна, а може би и двете.

Показанията й бяха напечатани на машина. След като ги прочете, тя ги подписа, а после трябваше да поседи още няколко часа в чакалнята. Накрая отново я разпитва детектив Нийл Мадрел.

Гласът му беше почти гальовен.

— Госпожо Грей, съпругът ви се е удавил преди три години. Така ли е?

Тя кимна.

— След което вие сте прекарвали няколко месеца в болница, в психиатрично отделение. През това време често сте получавали халюцинации за хора, които се давят?

Миранда веднага схвана накъде бие.

— Да, но тогава бях болна. Сега съм добре. Какво намеквате? Че съм си въобразила всичкия този ужас? Че просто си съчинявам?

— А не е ли така?

— Говоря самата истина! Казвам ви, че чух как момичето се дави! — гласът й се извиси треперлив. Миранда ядно преглътна и ставайки, се блъсна в масата. — Искам да си вървя.

— Много добре, госпожо Грей, но бихме искали утре отново да дойдете тук. Може да се наложи пак да ви разпитаме.

Изпратиха я вкъщи с полицейска кола. Нейната кола бе останала в службата. Младият полицай зад волана не й проговори. Тя седеше отзад, вираше се през прозореца и се опитваше да осмисли станалото.

Откъде бяха разбрали за Том и за болницата? Сигурно бяха разговаряли с Шон и Тери, които са им разказали за това.

Тя бе обвинила сина на Тери в убийство. Той щеше да бъде много ядосан, и с право. Разбира се, че щеше да я уволни — в противен случай ще излезе, че й вярва.

Когато се прибра, Миранда се почувства много уморена. Взе душ, облече къса нощница, пригответи любимата си вечеря от препечена филийка с фъстъчено масло и чаша горещ шоколад и си легна. Шоколадът й се усладяваше и я успокояваше. Припомни си техниките за оцеляване, които бе научила в болницата: изключи мозъка си; спри

да мислиш; изключи тревогите и страховете; решавай само дребни задачи, без да мислиш за тях.

Миранда се опря на натрупаните възглавници. Телефонът започна да звъни, но тя не му обърна внимание, защото бе включила телефонния секретар. Утре, когато може би щеше да бъде по-силна, щеше да прослуша съобщенията.

Но тя не можеше да изключи съзнанието си. Умът ѝ постоянно прехвърляше факти и подозрения. Какво в действителност се беше случило в онази баня? Ако момичето се беше удавило, тогава къде беше тялото му?

Миранда отхапваше от филийката, отпиваше от сладката млечна течност и усещаше как топлината на постелята се разнася из цялото ѝ тяло.

Тя не си бе въобразила ужасната случка. Или може би наистина бе така? От мига, в който зърна онзи мъж на партито, тя очакваше смъртта, нали? Когато смъртта е била толкова близо, трудно е да повярваш, че вече си я загърбил напълно. Постоянно усещаш присъствието ѝ.

Когато чу виковете и плясъците в банята отсреща, не се ли разигра всичко като във филм, който вече бе гледала? Ехото от минали преживявания винаги помагаше на човека да повярва, че нещо отново се повтаря, особено ако той самият го очаква. Умът обича моделите, отзвучите, обича да установява онова, което вече е открил.

И така, беше ли си въобразила случилото се? За миг се усъмни във възможностите на своя разсъдък и после ядно тръсна глава. Не, не, нищо не си бе въобразила. Онова момиче се беше удавило. Но къде бе изчезнал трупът?

Главата я заболя от мисли. Въртеше се в един и същ омагьосан кръг, без да може да стигне до някакво разумно решение.

Миранда отвори чекмеджето на нощното шкафче и затърси шишенцето с приспивателните, до които не се беше докосвала повече от година и се надяваше никога да не ѝ се налага да го прави. Бяха останали няколко таблетки. Глътна две и погледна в здрачната стая с натезала глава и широко отворени очи, пред които се въртяха като в калейдоскоп същите видения, които отчаяно искаше да прогони.

Беше ли се удавил някой в онази баня, или всичко бе само един неин кошмар? Ако наистина се бе случило, къде бе трупът? Или

отново полудяваше?

На другия ден тя стана рано за работа. Облече сив костюм с панталон, бяла риза и равни обувки. При друг случай в този тоалет щеше да се чувства комфортно и елегантно делова, но днес това нямаше да ѝ помогне. Тери безапелационно щеше да прекрати договора ѝ.

Изпълнена със страх, тя излезе от апартамента и замръзна на мястото си, когато позна паркирания отвън ягуар. Вместо обичайното весело изражение, на лицето на Тери бе застинала сурова и непроницаема маска. Миранда се разтрепери, когато той свали прозореца и я изгледа враждебно.

— Качвай се, Миранда.

Тя бавно заобиколи колата и се качи отпред. Тери рязко потегли и под гумите му изхвърчаха ситни парчета от прясно настлан чакъл. Не проговори, преди да завие в една тиха улица и да спре до малък парк с окосена трева и разклонени явори, под които тичаха и се смееха деца. Толкова позната и слънчева картина.

Обърна се към нея и я изгледа отчуждено, сякаш я вижда за пръв път и това, което вижда, никак не му харесва.

— Нали разбираш, че ще трябва да напуснеш фирмата? Не можеш да останеш след това, което се случи.

Тя наведе глава и прехапа устни. Какво можеше да каже? Очакваше, че така ще реагира.

След кратко мълчание Тери избухна:

— Нищо ли няма да кажеш? Господи, та ти си обвинила сина ми в убийство! Убийство! Защо? Защо го направи? Пак ли си превъртяла? Когато ти предложих работа, хората ми казаха, че съм луд, че поемам ужасен риск, като вземам човек, който не е съвсем с всичкия си. Но аз смятах, че вече си напълно здрава. Сбъркал съм, нали? И ето че сега обвиняваш сина ми, едно момче на двайсет и една, за което животът едва започва... — той спря, дишайки тежко. — Е, ще трябва да напуснеш. Не искам да те виждам повече. В моята фирма няма място за изперкали служители. Ясно ли ти е?

Миранда кимна. Да, всичко ѝ беше ясно. Тя не му се сърдеше. Всички знаеха колко бе привързан към сина си. Пазеше го като зеницата на окото си и му възлагаше големи надежди. Миранда се бе възхищавала от Тери бащата и разбираше как се чувства в момента. С

много труд той бе успял да изгради една преуспяваща компания и съвсем заслужено се гордееше с нея. Искаше да я завещаете на сина си, да му даде всичко, което самият той не е могъл да има на неговата възраст.

— Наистина съжалявам, Тери. Мислех да ти позвъня, преди да говоря с полицията, но бях в ужасно състояние. Трябваше много бързо да взема решение... Не можех просто да си затворя очите, нали? Налагаше се да действам бързо. Ако я беше чул да се дави... беше ужасно, Тери...

— Това изобщо не се е случвало, луда жено! — избухна той. — Било е халюцинация! И не ти е за пръв път при това. Разказах на полицията всичко за теб. Съвсем не е ново за теб да твърдиш, че си чула хора да се давят, нали? Затова са те изпратили в психиатрия.

Миранда се дръпна назад.

— Тогава бях болна. Сега съм добре, Тери. Съвсем ясно си спомням онова, което видях и чух.

— Шон беше с мен вкъщи — яростно блъвна той. — Изобщо не е бил в Лондон. Знаеш ли, жал ми беше за теб след смъртта на мъжа ти, точно затова те взех във фирмата. Но сега ти се опитваш да унищожис моя син. Защо го правиш?

Тя изпъшка.

— Не съм искала да навредя на Шон. Винаги съм го харесвала, но онова, което чух и видях, не беше халюцинация. То наистина се случи.

— Лъжлива кучка! Момчето ми и муха не може да убие, какво остава да удави момиче!

Тери наведе към нея зачервеното си и напрегнато лице и впи очи в нейните. Миранда видя златистите жилчици около тъмните зеници и дълбоките бръчки, изрязани от смеха. Той винаги се смееше. Тази негова, веселост беше набраздила кожата и бе оформила чертите на лицето му. Миранда винаги бе харесвала това лице, но изведнъж я обхвана гадното чувство, че то е само маска, че ако я свали, ще види нещо страшно: гладния поглед на едно хищно животно, което се готви да я разкъса.

Прониза я страх. Понечи да се отдръпне, но Тери я хвана за раменете и силно я разтърси. За миг Миранда се уплаши, че ще ѝ се откъсне главата.

— А сега ме слушай много внимателно — процеди той през зъби. — Искам да изчезнеш, да се махнеш, да не припарваш повече до фирмата, до мен, до сина ми и най-вече до полицията. И щом ти казвам да направиш това, значи те предупреждавам — не ме ли послушаш, ще съжеляваш. Разбра ли ме?

Тери отново я разтърси и Миранда извика от болка. Дългите му пръсти се забиваха в плътта ѝ.

— Разбра ли?

Тя кимна. От мястото си виждаше окъпаната в слънце морава и смеещи се деца, но тук, в колата, тегнеше мрак и Тери заплашително се беше надвесил над нея.

— Разбрах. Моля те, пусни ме, Тери.

Той я пусна, намести се на седалката и запали колата.

— Намери си работа далеч оттук — рече той с равен глас, докато шофираше. — Ще ти дам добра препоръка. Можеш да вземеш и заплата за три месеца, освен всичко друго, което ти се полага. Просто забрави онези глупости за Шон.

— В полицията ми казаха, че днес може би ще ме повикат да дам показания.

— Е, тогава им кажи, че всичко е било халюцинация, оживял спомен, едно от твоите налудничави бълнувания. Че вече си го осъзнала и че съжеляваш за главоболията, които си причинила.

Тери спря пред апартамента ѝ.

— Не стъпвай вече в офиса. Ако имаш личен багаж, ще наредя да го опаковат и да ти го пратят още днес.

Миранда слезе от колата и затвори вратата. Двигателят отново изрева и колата на Тери се гмурна в потока на уличното движение.

Тя сковано се обърна към входа на блока и веднага го забеляза на отсрещния тротоар.

Не се изненада, че го вижда. Ангелът на смъртта я следваше по петите.

ТРЕТА ГЛАВА

За миг се загледа в него. Беше в неизменното черно, но днес бе облечен спортно — джинси, тениска и кожено яке. Главата му стърчеше над останалите минавачи. Всеки път оставаше поразена от физическото му присъствие — височината, хубостта, пронизващите черни очи.

Той пристъпи напред, сякаш смяташе да прекоси улицата и да отиде при нея. Тя изпадна в паника. Два пъти го беше виждала наяве и двата пъти появата му предшествахше смъртта.

Сълзи замъглиха погледа ѝ. Беше изплашена и нещастна заради яркия спомен от преживяното, заради изгубената си работа и тревогата за бъдещето. Сълзите почти я заслепиха и тя забрави, че се канеше да се прибира. Подчинявайки се на инстинкта си, Миранда се обърна и хукна към ъгъла на улицата. Трябваше да избяга от него, преди да се е случило нещо.

След като се скри зад ъгъла, Миранда тръгна да пресича с намерението да се мушне в малката уличка, която излизаше на оживен булевард близо до голям търговски комплекс. Там можеше да изчезне от полезрението му, да седне в някое кафене и необезпокоявана от никого да наблюдава минавачите.

Задъхана от тичане, тя се втурна напред, без да се огледа. Беше така самовглъбена, че не усети идващата зад нея кола. Обърна се едва когато чу клаксона. Черна, чужд модел, както успя да прецени, само на няколко крачки от нея. Миранда се хвърли наляво, но в същия миг и колата сви вляво.

Тя почти не усети сблъсъка. Шокът бе изключил сетивата и. Не разбра, че колата я подхвърли нагоре, че при падането се удари в металния калник, който на свой ред я отблъсна и тя падна на асфалта с разперени ръце и крака.

Вече бе загубила съзнание.

Когато се свести, видя кръг от вторачени в нея лица. Миранда се взря в студените, далечни черни очи. Никак не се учуди, че е там.

— Мъртва ли съм, или умирам? — попита го тя и чу как другите ахнаха изумени.

Той не ѝ отговори и продължи да я гледа отвисоко. Болката пулсираше в главата ѝ и страданието ѝ пречеше да събере мислите си.

Не можеше да е мъртва, щом усеща такава болка. Болеше ли, когато умираш?

— Ехо! — усмихна ѝ се плешив мъж в зелена униформа на санитар и клекна до нея. — Казвам се Дерек. А ти?

Устните ѝ помръднаха, но не издадоха звук. Беше прекалено уморена, за да може да говори. Думите беззвучно набъбнаха на устните ѝ.

Животът изсмукваше твърде много енергия. А дали си струваше? Била ли е щастлива и един миг, откакто Том си отиде? Опитваше се да превъзмogne скръбта, но и ден не минаваше, без той да ѝ липсва, без да страда за него. Може би ѝ е било писано да умре с него? Затова ли ангелът на смъртта я преследваше?

— Преследва ме ден и нощ — каза тя на глас.

— Кой, мила? — попита санитарят и се наведе по-близо до нея. — Ако ми кажеш името си, можем да уведомим семейството ти.

Миранда отвори уста, за да каже нещо, но болката се засили и тя само простена. Боли ме, боли, искаше да му каже и го гледаше, без да мигне. Той имаше голям нос, грапава кожа като кора на лимон и добри очи. Миранда чувстваше, че иска от нея да говори, но не можа да каже нищо и накрая се предаде изцяло на болката.

На другата сутрин детектив Нийл Мадрел научи за произшествието от инспектор Бърбидж — закръглена жена с необичайно рижи вежди. Нийл прочете намръщен факса няколко пъти.

— Какво мислиш за това? Дали е съвпадение, или е нещо друго? — попита инспекторът със своя дълбок, грубоват глас.

— По-скоро е нещо друго — Нийл сви рамене. — Не вярвам в такива големи съвпадения. По-добре да се срещна с полицаия, който първи е пристигнал на мястото, и после да разпитам свидетелите, чиито показания е взел. Има поне един, който подозира, че бягството и ударът са умишлени.

— Някои хора мислят, че катастрофите са част от световен заговор. Както и да е, има още нещо, което трябва да видиш —

инспектор Бърбидж му подаде друг факс. — Сведение за изчезнало момиче от полицейски участък в Ийст Енд.

Лицето на Нийл неочаквано се оживи.

— Трябва веднага да говоря с това момиче. Ако тя е момичето от случая с Финигън, всичко се променя.

Той разчисти бюрото си, като заключи някакви книжа в горното чекмедже.

— Дръж ме в течение — рече инспекторът и се отдалечи, клатушкайки се като някое грамадно рижаво пате.

Нийл се позабави, докато се измъкнат от натовареното движение през Ийст Енд. Накрая сви в тясна уличка, която водеше до реката и необитаемите вече складове на доковете. Той остави колата и се изкачи в нашен с графити асансьор до четвъртия етаж.

Отвори му дребно момиче с изражение на раздразнена котка. Жилището бе с изглед към реката и сивата редица от сгради на южния бряг.

— Ммда? — измърка тя. Изрусената коса падаше на едното и рамо.

— Мис Лиди? Мис Делфин Лиди? — дали Делфин беше истинското ѝ име, или си го бе измислила, за да бъде по-интересна?

— Ммда — предпазливо рече тя. — Ти кой си? — Нийл ѝ показа картата си.

— Детектив Нийл Мадрел.

Видя как тя се отдръпна, усети желанието ѝ да му затръшне вратата и побърза да добави:

— Идвам заради твоята съквартирантка. Още ли я няма?

— Да.

Две жени с пазарски чанти минаха край тях и ги загледаха.

— Любопитни крави — измърмори блондинката. — По-добре влез вътре.

Жилището бе невероятно разхвърляно и за момент Нийл си помисли, че са вилнели крадци. На пода имаше боклук, по мебелите — също; кутии от кока-кола се мъдреха върху радиаторите; по масите се виждаха препълнени пепелници, а на килима бяха разпилени списания и дискове.

Делфин Лиди свали с един замах боклука от едно кресло и рече:
— Ето, настанявай се. Искаш ли кафе?

Той се поколеба дали да приеме, опасявайки се за чистотата на чашата, но сетне реши да рискува. Опитът го беше научил, че хората ставаха по-благосклонни, когато приемеш тяхното гостоприемство.

— Да, благодаря.

— Чисто или с мляко?

— Чисто, моля.

Тя изчезна в малка кухничка и скоро се върна с две чаши кафе. Той отново ѝ благодари и с облекчение установи, че неговата чаша изглежда идеално чиста. Тя седна върху някаква чанта с формата на яркожълт банан и втренчи в него големите си като на мече панда очи с почернени мигли. Кожата ѝ имаше невероятен тен, който със сигурност не беше добила по естествен път.

— Разкажи ми за изчезналата си приятелка. Кога за последно я видя?

— Миналата неделя. Както никога беше станала рано — Трейси не е от ранобудните, — но тогава имаше среща за обяд. Беше страшно издокарана, сигурно с часове се е гримирала, и ме събуди, за да ми иска кинти — тая егоистична крава — макар да знаеше, че в събота до късно бях навън. Имах само една десетачка и тя я взе, като обеща, че ще ми ги върне вечерта. Каза, че ще вземе пари от Шон.

— Шон?

— Финигън. Трейси излиза с него от месец-два.

— Сигурна ли си? Виждали ли си ги заедно? Познаваш ли го?

— Веднъж-дваж идва да я вземе. Между другото той не е мой тип. Хубав е, има готини дрехи, но аз предпочитам по-възрастните мъже, с характер — тя премига с начернените си клепачи срещу Нийл, но той не остана поласкан от думите ѝ. Все още не бе достигнал средна възраст — какво искаше да каже тя с това „по-възрастни мъже“? — Той е бъкан с пари. Баща му има някакъв бизнес, май компютри, а Шон му е единствено дете.

— С Шон ли щеше да обядва?

— Да, иначе защо ще ми казва, че Шон ще ѝ даде кинти, щом му поиска? Каза ми, че ѝ бил длъжник. Но тя така и не се върна и си останах на сухо в крайна сметка.

— В какъв смисъл ѝ е бил длъжник?

— Отде да знам? Трейси каза, че щял да си плати за удоволствието. Колкото е мила, толкова е и корава. Всички трябва да станем такива, ако искаме да оцелеем.

— Ами семейството ѝ? Свърза ли се с тях?

— Тя няма семейство. Има баща, но е в лудницата. Трейси казва, че той себе си не познава, какво остава за нея. Тъй че няма никой вкъщи.

— А майка ѝ?

— Умря от рак още докато бяхме в училище. Трейси бе направо съсипана, тя обичаше майка си. Струва ми се, че това я направи корава. Социалните я взеха от баща ѝ — опитал се да я изнасили. Още тогава му хлопаше дъската.

— Имаш ли снимки на Трейси? Как е цялото ѝ име?

— Имам една отпреди месец — аз и тя в Брайтън. Ако това те устройва?

Двете много си приличаха. Бяха еднакво високи и с еднакъв грим, с изрусени коси и големи очи, които гледаха дръзко и някак лукаво. И двете бяха сходно облечени. Трейси носеше дантелена блуза, през която прозираше бледата ѝ кожа; на главата ѝ имаше сламена шапка с червена панделка и щампа „Целуни ме бързо“.

Блузката издаваше нейния сексапил, а с евтината си шапка приличаше на ученичка — много млада и трогателна, навярно защото подозрението, че може би е мъртва, променяше начина, по който я възприема човек. Така разсъждаваше Нийл.

— Казва се Трейси Морган. Споменавала ми е, че семейството ѝ произхожда от Уелс. Познавам я от училище. Двете сме живели тук цял живот.

Нийл се вгледа в отблъскващата сивота на улицата. Животът тук сигурно бе доста потискащ.

— Има ли и друго, което можеш да ми кажеш за момичето или за младежа, с когото се е срещала?

— Да. Тя бе твърде добра за него и мога да го потвърдя, ако се наложи. Тя беше окей, беше Трейси. Смяташ ли, че нещо се е случило с нея? Или просто е избягала с онзи пич?

— В момента нямам никаква представа.

Миранда се събуди в тиха, приглушено осветена болнична стая. От двете ѝ страни имаше легла, в които спяха увити до брадичката жени. Отсреща имаше още три заети легла. Прозорците бяха плътно покрити от бежови щори. Тя разбра, че навън е нощ. Някой се изкашля. Отвън се чува тихи равномерни стъпки.

Преди три години Миранда бе прекарала толкова много време в болница, че всичко ѝ се стори познато и дори някак успокояващо. Тук се чувстваше в безопасност.

Болката и се бе уталожила. Чувстваше се спокойна и натежала. Знаеше, че е упоена. Познато ѝ беше това състояние на приятно замайване и отнесеност. Не усещаше нито тревога, ни страх, защото бе под въздействието на транквиланти.

Размърда се внимателно, за да види пораженията по тялото си. Десният ѝ крак беше в гипс, дясната ѝ ръка бе превързана, превързана бе и главата ѝ.

Явно колата я беше блъснала откъм дясната ѝ страна. Другата изглеждаше сравнително здрава. Свободно раздвижи лявата си ръка и левия крак и с предпазливо любопитство опипа превръзките от другата страна на тялото си.

Убеди се, че нито е мъртва, нито бе на път да умре. Ангелът на смъртта отново я беше изпуснал.

Този път поне не го видя, когато отвори очи. До леглото и пристъпи широко усмихната сестра.

— Отново се върнахте при нас? Това е чудесно. Как се чувствате?

— Жива — рече тя и се засмя, макар че положението не беше никак смешно.

— Изглеждате весела и това е добре. Аз съм Сали, сестра Ембри. Ще ми кажете ли как се казвате? Така ще можем да се свържем с ваши роднини или приятели, или с когото вие пожелаете.

— Казвам се Миранда Грей. Най-добре ще е да се обадите на майка ми, но не точно сега, защото ще се уплаши до смърт.

Сестрата записа името върху картона ѝ, който висеше на края на леглото. Миранда забеляза бледността и сенките под очите ѝ. Имаше уморен вид и без съмнение бе работила през цялата нощ. Миранда си помисли, че работата тук не би ѝ понесла, че не ще може да свикне с

дългите дежурства и ниското заплащане, да не говорим за ужаса при вида на обезобразените тела, кръвта и смъртта.

— Трябват ми адресът и телефонният номер на майка ви.

Миранда ги съобщи с тих глас и сестрата ги записа старателно с дългите си и тънки пръсти.

— Дорсет? Дорсет е много далеко. Там ли израснахте?

— Не, майка ми се премести да живее там, когато се пенсионира.

През последната учебна година майка ѝ реши да продаде жилището им в Лондон и да се премести в провинцията. В продължение на месеци тя напразно търсеше нещо специално, докато накрая се влюби в една къща със сламен покрив, която се намираше в някакво село встрани от пътя и на мили от морето, в Лайм Риджис. Къщата имаше две тесни спални, голяма баня, просторна кухня и уютна всекидневна. Бе идеална за сам човек или най-много за двама.

Но истинското очарование на „Фърн Котидж“ идеше от градината. Всеки ден майка ѝ прекарваше там часове наред — подрязваше, плевеше, косеше ливадата, грижеше се за розите си. Всяко лято фасадата на къщата се окичваше с трендафил, в съперничество с ароматните цветове на орловия нокът.

Когато имаше време, майка ѝ обичаше да стои отпред до залез-слънце, да чете или бродира под закрития вход на къщата. Но тя винаги бе заета, защото водеше активен обществен живот — много по-наситен от този на Миранда и със сигурност по-интересен от лондонския ѝ период. Изглежда, хората от провинцията бяха по-загрижени за своите обществени изяви. През лятото в църквата се провеждаха благотворителни празници, всеки месец се организираха разпродажби на стари вещи и антики, изложби на цветя и домашни любимци, филмови представления и спортни състезания. Всяка събота в селото имаше танци — кънтри, старовремски и всякакви други. Музикантите от оркестъра бяха местни хора и работеха на други места, но живеяха за тези съботни вечери. Те си имаха местна агитка. Когато човек нямаше друго развлечение, освен радио и телевизор, се радваше на всичко ново.

Въпреки че русата ѝ коса вече сребрееше, Дороти все още бе привлекателна жена. Още щом я видеха, мъжете попадаха под въздействието на нейния вроден чар; улавяха излъчването ѝ, ослепителната, обезоръжаваща усмивка, бляскавия поглед и радостта,

с която тя говори, движи се и се смее. Редяха се на опашка, за да излязат с нея. Дороти се чувстваше добре в тяхната компания, но отхвърляше всички предложения за брак.

— Не мога да си представя, че отново ще се обвържа с някой мъж. Твърде добре се забавлявам — каза веднъж тя. — Всичките ми харесват, но само толкова. Искам да имам партньор за танци и за вечери, но обичам промените. Щом веднъж ги опознаеш, мъжете ти доскучават.

— Ти си порочна жена — каза през смях Миранда. — С напредването на възрастта ще чувстваш все по-голяма нужда от другар — някой, който да бъде край теб ден и нощ. Нали?

— Може би, но още не съм на такава вълна. Миранда, сигурно още не си разбрала, че в живота на човека има различни периоди. Когато си млад, искаш да се забавляваш. После започваш да мечтаеш за брак, деца и такива неща. Биологичният ти часовник върви. Помня как се чувствах тогава. Сега съм на друга вълна. Открих свободата и отговорността за собствения си живот. Харесва ми да контролирам живота си и не искам да имам мъж постоянно до мен. Мъжете обичат да командват — такава е природата им. Заради тестостерона е. Е, аз пък не искам да го търпя. В момента сама съм си господар и не искам да променям това положение.

Докато Миранда осмисляше казаното, майка ѝ закачливо се усмихна. Дороти имаше все същите малки, бели и равни зъби, както и същата стройна фигура, която Миранда помнеше като малка. Майка ѝ се грижеше за себе си: ядеше много плодове и зеленчуци, пиеше задължително по чаша вино, ходеше пеш, плуваше и винаги вършеше някаква работа в къщата или в градината.

— Права ли съм или греша? — бе попитала тя.

— Животът си е твой — Миранда сви рамене. — Откъде да знам права ли си или не?

— О, права съм. Ако перифразираме Жан Жак Русо, излиза, че и жени се раждат свободни, но навсякъде живеят в окови. Още по-лошо — това като че ли им харесва. Е, не и на мен. Вече бях омъжена и нямам намерение отново да си надявам оковите.

— Но ти обичаше татко, нали? Не помня той да е бил такъв тиранин.

— Не, разбира се, но все пак се чувствах като затворник — колкото негов, толкова и твой. Не забравяй, че дългът е най-тежкият от всички затвори. Имаш ли съпруг и деца, никога не можеш да бъдеш свободна. Но сега ставам, когато си искам, лягам, когато си искам — изобщо правя това, което искам.

— На какво се усмихвате? — попита сестра Ембри, докато опъваше чаршафа на леглото.

— На нещо, което веднъж каза майка ми.

— Тя сама ли живее? Баща ви...

— Почина. Още не сте ми казали какви точно са пораженията по мен.

— Десният глезен е счупен — затова е в гипс. Боя се, че ще мине време, докато зарасне. Дясната китка е навехната — най-вероятно е станало при падането. Имате повърхностни рани и натъртвания по главата и затова сте превързана, но нямате сътресение или друго сериозно нараняване.

— Е, значи положението не е чак толкова лошо.

— Да не би да сте разочарована? — усмихна ѝ се сестра Ембри.
— Разбира се, че е сериозно.

Миранда ѝ отговори с усмивка:

— Повярвайте ми, олекна ми.

Една жена от другата страна се надигна и извика:

— Сестро, сестро... лошо ми е!

Сестра Ембри бързо отиде при нея. Миранда затвори очи и се унесе в сън за градината в Дорсет: присъни ѝ се ароматът на карамфили; един дрозд, който клъвна охлюв и го пусна върху камъните; шумът на вятъра в липата и майка ѝ, която ходеше насам-натам, подрязваше и плевеше.

На другия ден тя хапваше за обяд салата с пиле, когато до леглото ѝ се доближи някакъв мъж, придърпа един стол и седна. Останалите жени в стаята го гледаха с любопитство. Една от тях рече натъртено:

— Времето за посещение изтече.

Мъжът не ѝ обърна никакво внимание. Дежурната сестра влезе и другите настръхнаха в очакване, че ей сега ще изгони посетителя. Вместо това обаче тя дръпна завесите около леглото на Миранда и промърмори:

— Казах ви, че можете да останете съвсем малко.

Миранда го гледаше.

— Здравейте — рече той. — Помните ли ме? Аз съм детектив Мадрел, Нийл Мадрел. Разговаряхме преди няколко дни.

Тя се сви във възглавниците. Изведнъж я върнаха към онова, което искаше да забрави. Да, спомняше си този мъж. Но защо бе дошъл? За да я упреква отново, че губи времето на полицията?

— Съжалявам за това, което ви се е случило. Осведомих се за вашите наранявания. Опасявам се, че известно време ще ви се наложи да останете в леглото. Навярно ще ви дотегне, но поне ще си починете, а тук ще се грижат добре за вас. Струва ми се, че имате нужда от почивка.

Чертите на лицето му бяха като изсечени, кожата му беше опъната върху костите и целият този аскетичен портрет бе оброчен от тъмна права коса. Очите му бяха светли и умни, не беше красавец, но бе привлекателен. Беше й приятно да го гледа, може би заради спокойствието и самообладанието, които излъчваше. Чувстваше, че може да му се довери. Трудно щеше да забрави това лице.

— Как се случи?

Тя нервно прошепна:

— Помня само, че пресичах улицата, когато ме блъсна една кола.

Много добре си спомняше неговия тих и равен глас. Разпитваше търпеливо и повтаряше всеки щекотлив въпрос, докато не си изяснеше нещата. Сега я върна към произшествието с вече познатия й маниер.

— Забелязахте ли марката на колата?

— Не, видях само че е черна.

— Виждали ли сте я и преди?

— Не си спомням — въпросът я озадачи. Защо трябва да е виждала колата и преди? Накъде биеше той? И защо бе дошъл всъщност? Защо един детектив ще се интересува от обикновена пътна злополука? Пак ли подозираха, че си измисля?

— Видяхте ли шофьора?

Миранда поклати глава.

— Всичко стана твърде бързо — после троснато рече: — Наоколо имаше много хора. Не си измислям.

Той я погледна сериозно и ясно каза:

— Знам, че не си измисляте. Разполагаме с показанията на свидетели, включително на един, който твърди, че колата умишлено се е насочила към вас, след като сте се махнали от пътя ѝ.

— Умишлено ли... — Миранда го погледна, стресната и невярваща.

— Изглеждате изненадана. Не ви ли е минавало през ума? Нашият свидетел каза, че шофьорът е тръгнал право към вас.

С неочаквана, изумителна яснота тя си спомни колата зад себе си и после удара в бронята.

— Искал е да ме блъсне?

— Не сте ли си го помисляли?

— Не. Никога — не ѝ се искаше изобщо да ѝ минава подобна мисъл — че някой се е опитал да я убие. Сега изтръпна.

Детектив Мадрел я гледаше, без да мигне.

— Спомнете си как точно се случи, как се приближи колата до вас и помислете. Възможно ли е шофьорът да е целял да ви блъсне?

— Не знам, откъде мога да знам? Чух колата отзад и се огледах — тя се съсредоточи. — Не, почакайте... Шофьорът натисна клаксона, за да ме предупреди. Да, точно така. Чух клаксона и се обърнах — едва ли щеше да ме предупреди, ако е искал да ме блъсне?

— Сигурно е така — съгласи се Нийл. — Дотогава не сте знаели, че зад вас идва кола?

— Не, клаксонът ме накара да се обърна. Когато я видях, се опитах да се махна от пътя ѝ, но тя сви в същата посока и ме удари. И... така де, защо му е на някой да ме убива?

Настъпи кратко мълчание. В погледа му тя прочете нещо, което я накара да настръхне.

— И не се сещате за никой, който би могъл да го направи? — гласът му остана безстрастен, но тя разбра намека му.

Бавно поклати глава, отказвайки да приеме подозренията му.

— За някой, който иска да ви запуши устата?

— Тери не е способен на това — избухна тя — тази идея е направо абсурдна. — Той не е убиец.

— Но вие обвинихте сина му в убийство.

Миранда прехапа устни при спомена за долитащите от банята звуци. Шон бе толкова млад, с това нежно лице и бистри очи, човек много трудно можеше да си го представи в ролята на хладнокръвен

убиец. Ако наистина бе убил бременната си приятелка, това най-вероятно беше станало в пристъп на дива ярост. Не би посегнал да убива отново — той не беше роден убиец и Миранда не можеше да допусне, че ще се опита да убие и нея.

— Вие не вярвате и на дума от това, което ви казах! — извика тя и видя пламъчето в очите му. Изведнъж осъзна, че зад неговото посещение се крие и нещо, за което все още не знае. — Всъщност защо дойдохте тук, детектив Мадрел?

Той се поколеба и с неохота рече:

— Получихме нови сведения. Изчезнало е момиче. Нейната съквартирантка е алармирала местния полицейски участък за изчезването ѝ. Излязла е сутринта в неделя и оттогава я няма. Аз се срещнах със съквартирантката и тя ми каза, че от известно време изчезналата се е срещала с Шон Финигън.

Миранда го гледаше ужасена, но същевременно почувства странно облекчение. Тя разбра, че полицията вече не я смята за някаква луда, която се изживява като героиня във филми на ужаса.

— Значи най-сетне ми вярвате!

Той не отговори, само сви рамене.

— Заинтересувах се, след като разбрах, че ви е блъснала кола. Изглеждаше голямо съвпадение, а и разполагаме с неколцина свидетели, които твърдяха, че колата е тръгнала право срещу вас, блъснала ви е и е изчезнала, без да спира и без дори да намали. Жалко, че не сте успели да видите шофьора.

— Казах ви, че стана много бързо.

— Да, но ако го бяхте видели... — той забеляза как се изостри погледа ѝ. — Какво има? Да не би да си спомнихте нещо? Видели сте някой познат?

— Не и в колата — с пресъхнала уста рече тя. — Непосредствено преди това и после, след като паднах. Видях го веднага щом дойдох в съзнание. Около мен се бяха събрали хора и един от тях... — Миранда мъчително преглътна.

— Да?

— Познах единия от тях. Най-напред го видях пред апартамента ми — стоеше от другата страна на улицата. Всъщност заради него побягнах надолу. Той ме плаши, не ми харесва начинът, по който ме

гледа. И после, когато лежах на пътя, отново го видях — сред другите хора.

— Кой е той? Познава ли семейство Финигън?

— Той е грък...

— Грък ли? — остро я прекъсна полицаят.

— Да. Казва се Александрос Мануси и е клиент на фирмата.

— Фирмата на Финигън?

— Да, ние... тоест фирмата прави компютрите за навигация на неговите кораби. Той строи кораби в Гърция.

— И го видяхте пред апартамента си преди злополуката?

— Да.

— И после пак, след като ви блъснаха?

Миранда си спомни злокобното чувство, което я обзе в мига, когато го видя след удара — чувството за предстояща гибел. Тя не довери страховете си на детектив Мадрел, нито му каза за ангела на смъртта, защото се опасяваше, че отново ще я сметнат за луда.

Странно колко ясно си спомняше онази картина с ангела на смъртта от нейното детство. Беше се вцепенила от страх пред тъмните пронизващи очи, ръката, която властно призоваваше, пред черната броня и крилата. Навярно я бяха разстроили думите на дядо ѝ, че ангелът на смъртта идва да прибере душите на невинните деца. Никога повече не видя тази картина, но помнеше всеки детайл от нея, сякаш беше вчера. Но нима не бяха такива всички спомени от детството — дори и да потъваха в съзнанието, един ден изплуваха, непокътнати от годините.

— Но вие го познавате само от фирмата? Някакви лични отношения?

— Никакви. Срещали сме се само два пъти — за първи път преди три години, когато Тери нае неговата яхта.

Детектив Мадрел я наблюдаваше.

— Яхтата, на която сте били със съпруга си и която се разби?

Миранда кимна.

— А втория път, когато се срещнахте?

— На купона по случай годиша на Шон.

Полицаят замислено присви очи.

— Ама че странно съвпадение. Първо го срещате точно преди съпругът ви да се удави, а после точно преди да чуete как се дави

някакво момиче в служебния апартамент.

Миранда не отговори. Мадрел бе достатъчно интелигентен, за да свърже фактите, ала тя все още не беше готова да му каже, че нарича гърка ангел на смъртта.

— Говорихте ли с Тери и Шон, след като момичето е било обявено за изчезнало? — попита тя.

— Днес следобед смятаме да отидем до вилата им.

— Не беше ли Тери на работа тази сутрин?

— Да, беше, но предпочитаме да го разпитаме на вилата. Искаме да погледаме наоколо.

Навярно щяха да търсят трупа на момичето. Къде ли го беше скрил Шон? Трябва да го е заровил някъде. Тери имаше голям имот.

Но тогава той може би знаеше, че синът му е убил момичето. Шон едва ли би заровил тялото ѝ близо до къщата без знанието на баща си.

Сестрата докара количката с лекарствата, дръпна завесите и кимна мило, но повелително към Нийл Мадрел.

— Извинявайте, детектив, но вече трябва да тръгвате. Време е пациентите да си вземат лекарствата. Ако имате още въпроси, елате утре пак.

Той веднага се изправи.

— Може и да дойда. Надявам се утре да се чувствате по-добре, госпожо Грей.

Сетне напусна стаята, сподирян от осем чифта женски очи.

— Хубав е — рече сестрата и Миранда кимна утвърдително.

После я заговори жената от съседното легло.

— Онзи наистина ли беше полицай? За злополуката ли питаше? Шофьорът те е блъснал и е избягал, нали? Хванали ли са го?

Мълвата бързо се разнасяше. Сигурно бяха питали сестрата.

— Още не, но са събрали някои сведения и смятат да ги проучат.

Лекарствата я замайваха и успокояваха, а новината, че полицията вече ѝ вярва за Шон, я отпусна допълнително.

— Дано скоро да го хванат. Направо си просят затвора такива. За малко да те убие.

Спорно бе дали намерението му е било такова или не, но Миранда не смяташе да обсъжда въпроса със съседката си по легло.

— Между другото — казвам се Джоан Патерсън. Ти си Миранда, нали? Чух, че сестрата те нарича така. Нали нямаш нищо против да си говорим на ти? Викай ми Джоан.

Жената бе около петдесетгодишна, със слабо, зачервено лице и остър любопитен поглед.

Миранда учтиво ѝ отговори, но с ужас установи, че съседката ѝ е от жените, които говорят непрестанно и почти не дават възможност на събеседника си да отговори.

Майка ѝ пристигна вечерта с потока от посетители, които напълниха отделениято с цветя, плодове и бонбони. Всички пациенти ги очакваха, седнали в изрядно оправените легла, сресани, а повечето от тях и с грим, който бавно и усърдно бяха нанасяли през последния половин час.

Миранда не очакваше никого и се изненада, когато видя майка си с шалче на цветя около врата и букет в ръцете.

— Какво е станало с теб? — попита тя, като пусна завитите с кафява хартия цветя на масичката и целуна дъщеря си по бузата. — Да се оставиш да те сгазят! Глупаво момиче.

— Здравей, мамо.

Миранда изведнъж бе обвита от аромата на майчиния си парфюм — домашно приготвена есенция от лавандула, която Дороти правеше всяка година. Правеше и розова вода от своите градински рози. После подреждаше шишенцата с ароматите върху кухненските рафтове. Слънцето ги осветяваше и шареше стените с розови и лилави ивици.

— За бога! Как се подреди така, скъпа?

— Просто ме блъсна кола. Много мило, че си била целия този път заради мен. Знам, че не обичаш да напускаш дома си, особено така непредвидено. Можеш да се настаниш в моя апартамент. Ако ми подадеш чантата, ще ти връча ключовете.

Госпожа Нокс се огледа наоколо.

— Къде е тя?

— Долу, в шкафчето.

Тя отвори шкафчето под масичката и извади чантата, която Миранда си беше купила миналата година от един базар на кожени изделия в Дъблин, където бе в командировка заедно с Тери. Тя отвори ципа и намери ключовете.

— Ето, мамо. И да ми ги върнеш, че нямам други.

— Ще взема да ти направя още един комплект, докато съм тук. Нали знаеш, че трябва да имаш резервни, в случай че ги загубиш.

— Така е. Благодаря ти, че се сети.

Госпожа Нокс издърпа пъхнатия под леглото стол и седна, като приглади кафявата си кадифена пола. Днес бе облечена в жълто и кафяво: яркожълт пуловер, като окраска на канарче, велурени обувки с цвят на карамел и разкошната пола. Миранда усещаше погледите на хората върху нея. Майка ѝ винаги беше център на внимание. Като млада беше красавица. Сега — вече на възраст — тя отново изглеждаше чудесно, но по друг начин. Дороти преливаше от живот и хората я гледаха с възхищение и завист, като си пожелаваха и те да бъдат щастливи колкото нея.

Някои хора се чувстваха толкова затъпели и обременени от празния си живот, че се влачеха с наведени глави, докато издрапат до следващия ден. Животът на Дороти Нокс бе като песен.

Сигурно е от гените, помисли си Миранда. Но аз трябва да съм ги наследила от нея — защо тогава не излъчвам нейната лъчезарна самоувереност? Наистина гените на баща ми са коренно различни и няма как да разплета загадката на собствената си природа. Колко са гените? Стотици? Не, хиляди са и дори милиони. Онези, които определят цвета на кожата, ръста, склонността към напълняване, таланта за рисуване, пеене или танци. Онези, които те, правят благ или сприхав, които решават дали ще станеш превъзходен готвач, или ще изваеш чудни неща от дърво. Беше като игра на карти, в която слепешката изтегляш някоя карта и се стремиш да я изиграеш по най-добрия начин.

А имаше ли ген, който превръща хората в неудачници? Не се ли раждаха някои хора с късмет? Такива, които постоянно печелеха от лотарии или от залагания на конни състезания? И други, които се раждаха без късмет?

Миранда беше сигурна, че не е от щастливците. Смъртта на Том бе лош късмет, но кой го беше предизвикал — тя или гените на Том? А когато видя Шон в онази баня, чий лош късмет бе надделял? Със сигурност този на Шон. И все пак тя се чувстваше така, сякаш носеше „нещастни“ гени — ако изобщо имаше нещо такова.

— Разкажи ми за злополуката — каза майка ѝ и си взе една слива от купата на масичката. Внимателно я обели и апетитно я лапна.

— Пресичах една улица близо до апартамента ми. Някаква кола изскочи от завоя и ме връхлетя.

— В полицията ми казаха, че не е спрял.

— Блъсна ме и избяга.

За трети път този ден повтаряше историята и вече взе да ѝ писва. Затова и гласът ѝ прозвуча сърдито.

— Омръзна ли ти? — досети се майка ѝ. — Тези сливи са малко твърдички за мен. — Но тя си взе още една и започна да я бели: Обичаше плодове и може би непоклатимото ѝ здраве се дължеше на това, че ядеше много плодове, зеленчуци и салати. Повечето от тези неща бяха собствено производство. Дороти можеше да накара и най-трудното растение да порасте и да вирее в нейната градина.

— Не се чувствам съвсем добре — призна Миранда.

— Не се и съмнявам — майка ѝ внимателно я огледа. — Добре ли се грижат тук за теб?

— Сестрите са много мили.

— Мразя болниците. Ако си болен, те разболяват още повече. Ако си здрав и си попаднал по погрешка там, обезателно хващаш някой бацил от многото, които бъкат наоколо. Веднага щом лекарите те изпишат, трябва да дойдеш при мен на село. Имаш нужда от чист въздух и здравословен живот.

— С удоволствие, мамо. Благодаря ти.

Майка и приключи с втората слива и избърса пръстите си в книжна кърпичка.

— Предполагам, че си се обадила вече във фирмата?

— Аз напуснах и засега съм без работа.

Миранда нямаше желание да се впуска в подробности за Шон и момичето, за онова, на което стана свидетел.

Дороти Нокс остана изненадана.

— Мислех, че работата там ти харесва.

— Така беше. Много е сложно за обясняване, но някой път ще ти разкажа. Още не съм готова за това.

Майка ѝ поседя десетина минути и видя, че Миранда вече притваря очи и тялото ѝ се отпуска. Преди да си тръгне, я целуна.

— Утре пак ще дойда. Искаш ли да ти донеса нещо?

— Не, благодаря. Добре съм, мамо.

— Хапвай повечко плодове. Те ще ти се отразят по-добре от лекарствата, които ти дават. Толкова си бледа, че направо ме тревожиш. Имаш нужда от много витамини и антиоксиданти.

Когато остана сама, Миранда потъна в съня за Том, морето и ангела на смъртта. Толкова пъти го беше преживявала, а страхът ѝ не намаляваше; усещанията я заливаха като опустошителна водна стихия.

Изведнъж се стресна и се събуди. В стаята беше тихо. Посетителите си бяха тръгнали, а жените от стаята се бяха вторачили в нея. Джоан Патерсън — жената до нея — се наведе и рече:

— Сънуваше кошмар, нали, скъпа? — жълтеникавата пудра и яркото червило придаваха нелеп клоунски вид на жената с болнична нощница, но лицето ѝ изглеждаше сериозно и загрижено.

— Какво?

— Сякаш плачеше насън.

Миранда се зачерви от срам, но успя да се усмихне.

— Сигурно съм сънувала болничната храна.

Госпожа Патерсън услужливо се засмя.

— О... даже не я споменавай! Дано повече не ни дават от онази гадна манджа. Готова съм да се закълна, че месото беше кучешко.

Останалите се включиха със свои коментари за храната и Миранда използва случая, за да затвори отново очи. Всичко би дала, за да си отиде вкъщи. Мразеше да живее сред непознати, които винаги можеха да я наблюдават — когато страда, сънува или просто докато мисли. Тук не можеше да остане насаме със себе си. Дори сестрата да дръпнеше завесите, другите пак разбираха какво става вътре.

Детектив Нийл Мадрел намали, за да влезе през портите на „Блу Гейбълс“ — вилата на Тери Финигън в Съсекс, на десет мили от Хоршъм.

Нийл леко подсвирна.

— Не е зле! Малко кичозна за моя вкус, но е голяма и градините са великолепни.

Детектив Хедън направи гримаса.

— Обзалагам се, че скоро е строена. Сигурно е струвало цяло състояние. С тези пари е можел да купи палат от времето на Елизабет.

— Някои хора предпочитат новото.

— Някои хора нямат вкус. Ако имах богатството на Финигън, щях да си купя нещо старо.

Паркираха на чакълестата алея пред входната врата. Едно момиче в тъмносиня рокля с бяла яка и маншети им отвори и ги покани вътре.

— Имате ли уговорена среща?

— Обадохме се по телефона и предупредихме господин Финигън, че ще дойдем!

— Моля, изчакайте тук. Ще го уведомя за вас.

Джим Хедън започна да разглежда окачените по стените гравюри със златисти рамки.

— Купени са от Хокстън Маркет — измърмори той.

— Всъщност ги купих на търг в Сотби. Истински са — каза Тери Финигън зад гърба му.

Джим Хедън се изчерви и смотолеви:

— О... извинете... не съм познавач на изкуството.

— Тези гравюри с боксовите сцени са много стари. Доста ценни са.

Тримата внимателно заразглеждаха гравюрите с голи до кръста мъже, готови за схватка.

— Забележете, че нямат ръкавици — каза Тери. — През осемнайсети век боксьорите не са носели ръкавици. Били са се с голи ръце и често са получавали грозни контузии по лицето. Ето защо от време на време просто са го забранявали.

Нийл открито погледна часовника си.

— Не искам да ви притеснявам, господин Финигън, но трябва да се върнем в града преди шест. Може ли да поговорим насаме? Синът ви тук ли е?

Лицето на Тери застина.

— Да, елате в моя кабинет. Искате ли нещо за пиене? Чай, кафе или нещо по-силно?

— Чай, благодаря ви.

Шон стоеше до прозореца на стаята, в която влязоха, и студено им кимна.

— Седнете, господа — рече Тери и изгледа сина си. — И ти, Шон. — После вдигна телефона. — Елън, донеси в кабинета ми чай за четирима.

Шон неспокойно се въртеше.

— Днес имам много работа. Може ли да започваме? Всеки ден ми задавате едни и същи въпроси — той погледна Нийл навъсено и дръзко. — Мога да си прекарвам времето далеч по-добре.

— Познавате ли момиче на име Трейси Морган?

Шон се дръпна назад. Той отвори и затвори уста като риба на сухо, без да може да издаде смислен звук.

Тери замръзна на мястото си, тревожно наблюдавайки сина си.

Шон преглътна и дрезгаво рече:

— Трейси? Да, донякъде. Срецали сме се. Но не бих казал, че я познавам добре.

— Осведомен съм, че в последно време сте излизали с нея.

— Кой ви го каза? Сигурно Миранда Грей! Трябва да я преместят в психиатрията и изобщо да не я пускат оттам.

— Ще я пуснат, защото е напълно нормална.

— Ще я изписват? Кога?

— Оставете Миранда. Не тя ми каза, че с Трейси Морган сте гаджета. Истина е, нали? От няколко месеца се срещате доста често.

— Не! Това е лъжа — мръсна лъжа. — Шон беснееше, лицето му беше тъмночервено, очите му горяха. — Е, може и да съм излизал с нея един или два пъти, и това е всичко. Изобщо не означава, че сме гаджета.

— Смятам, че сте се срещали доста по-често, отколкото твърдите. А сега изведнъж я няма. Изчезнала е в деня, в който госпожа Грей е станала свидетел на една сцена в банята на вашия апартамент. Голямо съвпадение, нали?

Шон се олюля. Приличаше на ранен бик.

— Нищо не можете да докажете! Не можете да докажете, че е мъртва. Престанете да ме тормозите или ще се оплача на адвоката си!

— Мисля, че адвокатът ще ви трябва, когато намерим трупа.

— Намерете го, преди да дойдете отново, за да ме измъчвате!

На път за апартамента на дъщеря си Дороти Нокс се отби да пазарува. Тя нямаше високо мнение за Миранда като домакиня. Не се съмняваше, че в жилището ѝ е чисто — дъщеря ѝ беше доста придирчива в това отношение — но всеки ден тя обядваше навън,

закусваше оскъдно, а вечер вадеше от хладилника готова храна и я затопляше в микровълновата фурна, както правеха младите днес.

Миранда не изглеждаше добре и причината за това не беше само в злополуката с нея. Откакто Том си отиде, тя бе нещастна.

Дороти рядко бе виждала двойка, в която мъжът и жената да си пасват толкова добре, почти идеално. Смъртта на Том попари Миранда. Тя не беше от студените, саможиви хора. Бе обичлива от малка и открито даряваше семейството и приятелите си с нежност.

В деня на сватбата си бе великолепна булка. Щастието ѝ бликаше дори от снимките, които Дороти държеше на камината вкъщи. Всички присъстващи се радваха на лъчезарната млада двойка.

Ужасната загуба на Том помрачи живота на Миранда. Дороти усещаше, че дъщеря ѝ все още не е оздравяла от преживяното. Сега повече от всякога тя имаше нужда от почивка. Дороти бе решена да я заведе на село, да я храни насила, ако се наложи; да следи за ранното ѝ лягане и да я разхожда на чист въздух; да я кара да работи в градината; и изобщо да я остави в лечебните ръце на природата.

В своята голяма пазарска чанта Дороти носеше някои неща от село: пресни яйца; една торба с измити зеленчуци — домати, тиквички, лук, карфиол, картофи; друга торба с боровинки и малини. Но трябваше да набави и ориз, спагети, сол и пипер, брашно и зехтин.

Пристигна в апартамента на Миранда, натоварена с чанти и пликове. След като отключи и влезе, тя пусна товара си на пода и потърси ключа на осветлението.

Стресна я някакъв звук, докато опипваше стената. Изумена, тя осъзна, че в тъмнината има и друг човек, който се опитваше да остане незабелязан.

— Кой е там? — извика тя, напрягайки очи в мрака. Зърна само някаква грамада пред себе си.

Врълхлетя я след миг. Дороти се сви назад, но не успя да му избяга. Ударите заваляха върху главата ѝ.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На следващата сутрин Миранда пиеше кафе с мляко, когато пристигна детектив Мадрел. Мина с твърда стъпка през стаята под втренчените погледи на другите жени, които се размърдаха и зашушукаха, веднага щом го познаха.

— Онзи млад мъж е отново тук — прошепна ѝ Джоан Патерсън. — Прилича на полицай. Такъв ли е?

„Тази жена или е вещица, или е разпитвала сестра Ембри“, помисли си Миранда. Ключките се разнасяха в отделението като пожар. Като че ли всеки бе наясно със състоянието на останалите, със семейното им положение и личните връзки, с професиите и проблемите им.

— Добро утро, Миранда — каза Нийл, без да обръща никакво внимание на погледите и шушуканията. Той дръпна завесите около леглото, издърпа стола и седна. — Как се чувствате днес?

— Чудесно — отвърна тя, въпреки че през цялото време я притесняваха ръката и кракът, както и тъпата болка в главата. Не че нещо наистина я болеше, но болкоуспокояващите, които ѝ даваха, я караха да чувства смътна потиснатост и летаргия.

Той я погледна колебливо и тя веднага разбра, че ѝ носи лоша вест.

— Какво има? Чувствам, че нещо не е наред. Какво е станало?

— Не се разстройвайте, не е нищо страшно — бързо рече той. — Моля ви, запазете спокойствие.

— Кажете ми, просто ми го кажете! — молеше я да остане спокойна, а в същото време погледът му ѝ докара лудо сърцебиене и внезапен задух.

— Вашата майка... — започна Нийл и Миранда го пресече с уплашен вопъл и ужас в широко отворените ѝ очи.

— Мама! О, боже, какво ѝ е?

— Тя е добре, повярвайте ми — той взе ръката ѝ и леко я потупа. — Но днес няма да ви посети, защото самата тя е тук...

— И нея я е блъснала кола! — гласът ѝ се бе извисил и трепереше. Нийл отново я потупа по ръката и нежно я погали, като я гледаше загрижено.

— Не, не е това. Снощи тя е щяла да ношува във вашия апартамент, нали?

— Да, не исках да дава пари за хотел — умът ѝ тревожно се мяташе, за да разбере какво се бе случило. — Хайде, кажете ми за какво става въпрос. Нали не искате да ме уморите?

— Когато е влязла в апартамента, вероятно е заварила крадци на местопрестъплението.

— Господи! — устната ѝ затрепери и тя я прехапа. — И са я нападнали? Лошо ли е пострадала?

— Не, не. Загубила е съзнание, но иначе състоянието ѝ е добро. Тук е, защото искат да се уверят, че не е получила сътресение и защото няма кой да се грижи за нея, ако я изпратят вкъщи.

— Видяхте ли я?

— Да, и ви уверявам, че тя е добре. Говори напълно смислено. Има само няколко натъртвания и се оплаква от главоболие. Може би сестрата ще ви съдейства да я посетите. Биха могли да ви закарат дотам с количка.

— Ще говоря със сестра Ембри — Миранда усилено размишляваше. — Мислите ли, че обирът е чисто съвпадение? Или е свързан със случилото се? Убийството, катастрофата... дали нещата не са свързани? Възможно е, нали?

— Не знаем със сигурност, но е възможно. Боя се, че е преровил жилището ви. Не знаем дали е взел нещо — само вие можете да кажете това, — но подозираме, че нищо не липсва. Големите неща са непокътнати — телевизорът, микровълновата печка, музикалната уредба. Крадците обикновено вземат такива неща и после ги продават.

— Мама видяла ли го е?

— Явно не. Отворила е външната врата, но преди да успее да светне, някой е започнал да я удря по главата.

— Горката мама! Сигурно е изживяла истински ужас. Не биваше да ѝ предлагам да отсяда при мен. Беше глупаво от моя страна, но изобщо не ми мина през ума, че я излагам на опасност.

— Разбира се, как би могло? Но тя е извадила късмет — нападателят ѝ оставил отворена входната врата, една съседка я видяла

и се обадила в болницата. Някоя си госпожица Невил.

— О, да, това е Джанет. Не сме близки, но се поздравяваме и от време на време си говорим за времето.

— Е, майка ви ѝ дължи голяма благодарност. Ако беше останала да лежи там цялата нощ, можеше да развие хипотермия. Случва се при по-възрастните хора, дори и в топло време, и особено когато имат контузия на главата. Освен че е позвънила в болницата, госпожица Невил се обади и на нас, защото е знаела, че вие сте в болница и не е могла да си обясни присъствието на чужд човек там. И понеже аз се занимавам с вашия случай, ето ме тук. Не исках да ви притеснявам посред нощ.

— Видяхте ли майка ми?

— Току-що бях при нея. Изглеждаше добре. Но не мисля, че е разумно да се връща в апартамента. Всъщност я посъветвах да се прибере в Дорсет. Така би било най-добре.

Миранда рязко си пое дъх.

— Смятате, че могат отново да я нападнат?

— Едва ли, но по-добре е да се подсигуририм, отколкото после да съжаляваме.

— Открихте ли... нещо?

— В апартамента? Вече ви казах, че е тършувал навсякъде. Обърнал е всички чекмеджета, шкафове и е пръснал всичко по пода. Според мен го е направил нарочно — няма причина да създава такъв хаос — но може да е искал да ви сплаши, за да не разговаряте повече с нас.

— Не това имах предвид. Исках да попитам намерихте ли... момичето?

— Още не, не знаем къде точно да търсим. Може да го е заровил къде ли не. Все още претърсваме имота на баща му, макар че е малко вероятно да я е скрил там, след като е разбрал, че вие сте видели всичко.

Миранда кимна.

— Разбирам. А и това би означавало, че Тери също знае, че е станал негов съучастник, а аз не искам да вярвам, че е така. Вие не го познавате, но той всъщност е много мил човек и аз изобщо не мога да си представя, че е замесен в убийство...

Двамата се гледаха, Нийл бавно кимна.

— А нападенията срещу вас и майка ви? Не допускате ли, че Тери Финигън би могъл да направи подобно нещо?

— Не. А вие?

Той не отговори.

— Трябва да тръгвам. Ще ви държа в течение. О, да, ще попитам сестрата възможно ли е да посетите майка си — дръпна завесите и си тръгна. Миранда го видя да влиза в стъклената кабинка на сестрата. Двамата поговориха и сестрата кимна.

След половин час при нея дойде сестра Ембри с една количка и ѝ помогна да се качи в нея.

— На рентген ли? — попита Джоан Патерсън със светнал от любопитство поглед.

— Не — развеселена рече сестрата, сръчно загърна Миранда в халат и зави краката ѝ с избеляло болнично одеяло.

— Нали не си тръгва?

— Не — сестра Ембри подкара Миранда към въртящата се врата, оставяйки Джоан Патерсън да кипи от негодувание.

— В кое отделение е майка ми? — попита Миранда, щом излязоха в коридора.

— В това на Мери Лиймън. Повечето пациенти там са с травми на главата и обикновено остават само едно-две денонощия, за да бъдат под наблюдение. В това отделение работят много сестри. Миналата зима и аз работех там, но не ми хареса много. Там нямаш време да опознаеш пациентите — те идват и си отиват като на конвейер.

След като преодоляха още няколко въртящи се врати, те спряха в остъклена чакалня.

— Ще ви оставя тук, за да уговоря посещенията ви със сестра Лиймън. Тя е много строга и ще ме направи на пух и прах, ако нахълтаме там, без да съм я предупредила — сестра Ембри взе от масичката няколко списания и ги сложи върху краката на Миранда.

— За да не скучаете, докато ме чакате.

В чакалнята имаше и един мъж. С крайчеца на окото Миранда видя, че е изискано облечен: красив костюм, бяла риза, тъмночервена копринена вратовръзка и обувки, най-вероятно ръчна изработка. Той се обърна и погледна към нея, а тя бързо сведе очи от страх да не улови погледа ѝ върху себе си. Запрелиства горното списание, което се оказва лъскав месечник от предишната година. Чудно защо старите броеве

изглеждат по-увлекателни от новите. Скоро Миранда се прехласна по някаква статия и не забеляза как списанията най-отдолу са започнали малко по малко да ѝ се изплъзват.

Разбра го твърде късно. Когато се посипаха на пода, непознатият мъж ѝ се притече на помощ.

— Извинете, сглупих — измънка Миранда, цялата червена. Човекът като нищо можеше да си помисли, че ги е изпуснала нарочно, за да привлече вниманието му.

Той сложи списанията обратно в скута ѝ, седна до нея и се усмихна. Имаше идеални зъби и златист тен, който хубаво подчертаваше гъстата му къдрава руса коса и светлосини очи.

— От кое отделение сте?

Тя не можеше да си спомни и смутено изхъмка. Накрая рече:

— Ще ходя на свиждане на майка ми в отделението на Мери Лиймън.

— Какво ѝ е?

— Травма на главата, но казват, че ще се оправи. Вие за свиждане ли чакате?

— Да, съпругата ми е тук — той въздъхна. — Тя е бременна и трябва много да внимава. Вече преживя два спонтанни аборта. Сега е тук, за да бъде под наблюдение. Тревожа се за Пан — толкова се страхува, че и този път ще загуби бебето. Лекарите препоръчват да прекара останалите шест месеца тук, но аз тъкмо започнах работа в един хотел в Гърция. Не мога да остана повече в Лондон, а Пан не иска да остава тук сама.

— Сигурна съм, че и в Гърция има добри болници.

— Да, разбира се. Но Пан иска да си бъде у дома.

— Разбирам я. И аз бих се чувствала по същия начин. Името ѝ е необичайно — Пан. Да не би да е съкращение от друго?

— Пандора — той се усмихна. — Баща ѝ имаше особено чувство за хумор. Винаги казваше, че жените предизвикват повечето неприятности в света. В Гърция все още доминира мъжкият пол, въпреки че през последните двайсет години жените извоюваха доста свободи. Една старогръцка легенда разказва как са се зародили неприятностите в живота на хората. Тя е показателна за начина на мислене на гръцките мъже. Смята се, че неприятностите са били затворени в кутия. Кутията отворила една жена на име Пандора.

— Чувала съм тази история, но това е само мит, нали?

— Гръцките мъже го приемат сериозно. Даже и жената на Сократ е била кавгаджийка.

— Така ли? Сигурно затова е предпочитал да бъде все навън в компанията на млади мъже! Жена ви харесва ли името си?

— То я разсмива, но все пак предпочита да ѝ викат Пан. По-кратко е и звучи по-съвременно, въпреки че съвпада с името на един от гръцките богове — Пан, бога на природата.

— Вие грък ли сте? — нито акцентът, нито видът му предполагаше това, но твърде познаваше страната.

— Не, англичанин съм — протегна ѝ ръка. — Аз съм Чарлз Лей.

Миранда стисна ръката му и на свой ред се представи.

— Миранда — повтори той. — Чудесно име! А „Бурята“ е любимата ми Шекспирова пиеса. Жена ми, разбира се, е гъркиня. Няколко години е посещавала английско училище.

— Защо?

— Баща ѝ искал да научи добре английски — заради семейния бизнес. Собственици са на хотела, който аз ще управлявам и в който отседат предимно англичани. С жена си се запознах тук, на един практически курс, който организира хотелската верига, за която работя.

— Крехко ли е здравето ѝ?

— Напротив, тя активно спортува. Здраво момиче е, просто има проблеми със задържането на плода.

— Съжалявам, сигурно е голямо изпитание и за двама ви — искрено рече Миранда.

— Това е меко казано. Направо е кошмар! С радост бих осиновил дете, защото не мога да я гледам как страда, но тя иска да си има свое — той направи гримаса. — Извинете, че ви обременявам с моите проблеми, но изглежда, че в болниците можеш да говориш за неща, които другаде изобщо не би споменал.

Сестра Ембри бързо се завърна.

— Сестрата каза, че майка ви е готова — после се усмихна на мъжа. — Господин Лей?

— Да?

— Вие също може да влезете.

Тя подкара количката на Миранда и Чарлз Лей ги последва:

— Миранда, надявам се, че майка ви ще се оправи — каза той, като задържа вратата, за да могат да минат.

— Благодаря, дано и жена ви е добре.

Той беше много привлекателен мъж, но под гладкия му тен прозираше бледност, а в очите му се таеше отчаяние. На Миранда ѝ стана жал за тях. Как ли се преживяваше такава трагедия?

Сестра Ембри я насочи към едно легло в дъното, до висок прозорец, където лежеше майка ѝ с превързана глава и много бледо лице.

— Мамо! — Миранда стоеше като поразена и я гледаше виновно. Всичко стана заради нея. Ако не я бе изпратила в апартамента, това изобщо нямаше да се случи. Трябваше да се сети, че който и да се бе опитал да я убие, може да отиде в жилището ѝ и отново да опита.

— Изглежда по-лошо, отколкото е — побърза да я успокои Дороти. — Не обръщай внимание на превръзките — сестрите се упражняваха върху мен. Няма нищо сериозно — само няколко охлузвания и натъртвания, и една цицина колкото яйце! Правиха ми рентген на главата, но ми казаха, че мозъкът е невредим и няма вътрешни травми. Ще ме държат тук още едно денонощие, за да се уверят, че нямам сътресение.

— Но сестра Ембри ми каза, че се оплакваш от главоболие.

— Е, сигурно е нормално, при положение че са те цапардосали по главата. Но това не е болка за умирање — Дороти с тревога огледа дъщеря си. — Миранда, онзи млад полицаи каза, че когато ме изпишат, най-добре ще е да си ида у дома.

— Да, и аз мисля така.

Майка ѝ избухна:

— Какво става тук, Миранда? Защо са нахълтали в апартамента ти? Каква е тази история? Ти криеш нещо от мен, нали?

— Да — въздъхна Миранда. — Знаеш ли, аз... видях нещо, един човек бе убит ѝ аз бях единственият свидетел. Убиецът се опитва да ме убие — е, поне полицията смята така — и нещата започват да изглеждат точно така.

— Злополуката с теб... било е нарочно? Искал е да те убие? — Дороти изглеждаше ужасена.

— Да, така смята Нийл — искам да кажа детектив Мадрел. Според някои свидетели шофьорът е карал право към мен. Може така да им се е сторило, разбира се, но след случилото се с теб не мисля така. Твърде много станаха съвпаденията.

Майка ѝ изпъшка.

— Миранда, ти също не можеш да се върнеш в онзи апартамент. Сигурно са ме сбъркали с теб и следващия път, когато ти прекрачиш прага, може да се нахвърлят върху теб и този път наистина да те убият. Би могла да дойдеш при мен, но според полицията той е претърсил чантата ми, така че вече знае адреса. Може би и в Дорсет няма да си в безопасност.

— Ти също не бива да се връщаш там. Щом знаят адреса ти, какво пречи да те намерят?

— А защо им е да го правят? Аз нищо не знам, не съм видяла убийството — Дороти замълча и внимателно я погледна. — Какво точно видя?

Миранда се колебаеше.

— Май е по-добре да не ти казвам. Като не знаеш нещо, не могат и насила да го изкопчат от теб.

— Може и да си права. Но така или иначе аз ще си отида у дома. Там се чувствам по-сигурна. Ще си намеря и другар за компания — Дороти замислено ухапа малкото си пръстче и изведнъж лицето ѝ се озари.

— Фреди. Той е пенсиониран полицай, ти го познаваш, запознахте се миналия път, когато ми гостува. Едър мъжага с рижи мустаци. Смешното е, че косата му е кестенява, а не рижка. Странно, нали? Щом той е с мен, значи нищо лошо няма да ми се случи.

— Не е ли онзи, който ти направи предложение за женитба на Коледа?

— Да, и още няколко пъти след това. Той много ми харесва, но все още не съм готова да се разделя със свободата си. Ще му се обадя по телефона, преди да ме изпишат, за да знам със сигурност, че ще дойде. Но аз се тревожа повече за теб. Не бива да оставаш в Лондон. Не можеш постоянно да стоиш затворена, нали? А навън ще бъдеш уязвима. Следващия път може и да е въоръжен. Смяташ ли, че този човек наистина иска да те убие?

— Нещата започват да изглеждат точно така. Ще трябва да помисля къде да замина.

— Най-добре — в чужбина. Но не казвай на никого — дори и на мен — къде смяташ да се установиш!

Миранда обходи с поглед останалите пациенти в стаята.

— Да, в чужбина... Но къде?

В отсрещния край тя забеляза Чарлз Лей, седнал до едно легло, в което лежеше истинска красавица — с коса като черна коприна, с гладка, златиста кожа и продълговати тъмни очи.

Дороти улови погледа ѝ и тихо каза:

— Правят ѝ изследвания. Горкото момиче, постоянно губи бебетата си и сега се опитват да открият причината за това. Надълго си поговорих с нея, когато се засякохме в рентгена. Тя е чужденка, не можах да разбера името ѝ — Пам ли беше или... Прозвуча ми като Пан, но това е нелепо.

— Тя наистина се казва Пан — от Пандора. В чакалнята се запознах с нейния съпруг. Той е англичанин, а тя — гъркиня.

— Прекрасна е и бих казала, че е много весела, но под тази веселост усетих голяма тъга.

— Толкова е красива!

— Така е — съгласи се майка ѝ и сниши гласа си. — Какво ще кажеш за Италия?

Миранда учудено премигна.

— Какво?

— Би могла да отидеш в Италия и да си намериш работа.

— Не знам италиански.

— Ти изобщо не знаеш чужди езици.

— Знам малко френски.

— Много малко — сухо рече майка ѝ. — Е, предполагам, че можеш да отидеш във Франция.

— Мислех си за Америка или Канада — там поне говорят английски.

— Или Австралия — подхвърли ентузиазирано Дороти. — Щом можеш да готвиш и да работиш с компютър, там със сигурност ще си намериш работа.

— Това е идея. Често съм си мислела да отида на почивка в Австралия и определено ще ми хареса да работя там.

След десет минути се появи сестра Ембри, за да я отведе обратно в нейното отделение.

— Съжалявам, че ви прекъсвам разговора, но скоро ще пристигне един гост консултант, който ще се вбеси, ако завари посетители тук. Той обича да посещава изрядни отделения.

— От старото поколение е — остро се намеси Дороти. — Мисли, че светът се върти около него и се отнася към пациентите като към парцалени кукли.

Докато буташе Миранда към тяхното отделение, сестра Ембри засмяно подхвърли:

— Майка ви е много забавна. Чудно ми е как се разбира със сестра Мери Лиймън. Тя също е от старото поколение — ръководи отделението си като фелдфебел. В наши дни ситуацията в болниците е много различна; вече не е толкова строго и сестрите не си мълчат, ако някой им се озъби или ги тормози. Пациентите също.

— Майка ми определено не би си замълчала.

— Разбрах това.

Те минаха през чакалнята, в която Миранда бе разговаряла с Чарлз Лей. Сега там имаше друг човек. Профилът му ѝ се стори познат, освен ако вече не полудяваше. Миранда се обърна да го види и сърцето ѝ мигом падна в петите.

— Какво ви е? — сестра Ембри се наведе над нея. — Дишате тежко. Какво има?

— Не спирайте — промълви Миранда. — Върнете ме бързо в отделението, моля ви.

Сестра Ембри ускори крачка.

— Не можете ли да ми кажете какво ви е? Болки ли имате?

— Не, просто... — Миранда бързо погледна назад, преди да завият по коридора, но него го нямаше. Може изобщо да не ги е забелязал.

— Разстроена сте заради майка си?

— Да — излъга тя.

Наистина ли го видя, седнал в онази чакалня? Облечен с черно кожено яке и черна риза без вратовръзка, нехайно отпуснат... Нима никога не се обличаше в друг цвят?

Ами ако това бе само игра на въображението ѝ? Какво би търсил той в болницата? Каквато и да беше истината, това бе още едно от

онези невероятни съвпадения, които я съпътстваха на всяка крачка и объркваха живота ѝ.

Дали щеше да дойде в стаята ѝ? Ушите ѝ бучаха. Сигурно кръвното ѝ беше скочило до небесата. Ами ако наистина влезеше в стаята? Всеки път, щом го видеше, се случваше нещастие. Когато бе дете, майка ѝ често казваше, че има ангел хранител, който бди над нея ден и нощ. Никога обаче не ѝ бе споменавала за ангела на смъртта, който щеше да я следва като сянка.

Сестра Ембри я сложи да си легне и със загрижен вид измери пулса, температурата и кръвното ѝ налягане.

— Пулсът ви е леко учестен, но ме притеснява кръвното налягане. Твърде високо е. Разберете, че не бива да се тревожите за майка си. Още утре ще я изпишат.

А аз ще остана тук, сама, помисли си Миранда. Ами ако той дойдеше утре? Дали да не се обади на Нийл Мадрел? Ще му каже, че се страхува от неизвестни посетители и ще то помоли да позвъни в болницата и да настоява да не пускат никого при нея, преди да я попитат.

— Може ли да ми донесете телефона тук? — попита тя сестра Ембри, която се спря нерешително, но накрая все пак ѝ донесе подвижния телефон. Нийл ѝ бе оставил номера си в полицията.

— В момента детектив Мадрел го няма. Ще се върне по-късно. Нещо да предам?

Миранда бе толкова смутена, че не можа нищо да каже.

— Ало? — подсети я диспечерът.

Миранда бързо се съвзе и каза:

— Да, бихте ли му предали да позвъни на Миранда в болницата?

Тя затвори. Сестра Ембри се върна за телефона.

— Уморена съм и смятам да поспя. Моля ви, не пускайте никого при мен, освен полицията. А ако се обади детектив Мадрел, бихте ли ми донесли телефона?

— Добре ли сте? — сестрата я гледаше с тревога.

— Просто ми се спи.

Миранда затвори очи и чу как сестрата се отдалечи от леглото ѝ. Нямахше намерение да спи — искаше само да се предпази от нежелани посетители. Но докато лежеше със затворени очи и се опитваше да не слуша бръщолевенето на жените в стаята, тя се унесе в дрямка.

Когато се обади Нийл Мадрел, Миранда вече вечеряше с лека консервирана храна.

— Видях онзи мъж тук, в болницата — зашепна тя с треперещ глас. Страхуваше се да не я чуят другите. — Мъжът, за когото ви разказах; клиентът на Финигън; корабостроителят; същият, когото видях преди злополуката и после сред хората, които се бяха струпали около мен. Сестрата ме водеше с количката към стаята, когато го видях, седнал в една чакалня. Мисля, че той не ме видя, но не бих искала да идва при мен. Ще говорите ли с главната сестра да не го пускат тук?

— Разбира се, не се тревожете, ще се погрижа да не го виждате, но... кажете ми, защо той ви плаши толкова?

Ако му кажеше, щеше да прозвучи много глупаво.

— Не зная.

И донякъде беше точно така. Всеки път, когато се опитваше да мисли за него, в съзнанието ѝ настъпваше хаос от усещания.

— Просто не го искам наблизо — заинати се тя.

— Добре, оставете го на мен. Това ли е всичко?

— Да — не можа да му каже, че и в болницата вече не се чувства сигурна. Дали някога душата ѝ щеше да намери нейде покой?

— Как ви се стори вашата майка?

— Добре. Казва, че още утре ще я изпишат и ще си отиде в Дорсет.

— Решихте ли вече какво ще правите, след като ви изпишат?

— Ами, явно не мога да се върна в апартамента си, а и не искам да излагам майка си на опасност, като отида при нея. Бих могла да се скрия в чужбина, но още не съм измислила къде. Майка ми предлага Австралия.

— Пътят е доста дълъг, особено за човек, който доскоро е бил в болница. Презокеанските полети са уморителни. Освен това може да се наложи да ви повикаме по всяко време. Бих предпочел да се установите някъде в Европа.

За нея нямаше никакво значение къде ще отиде.

— Ще си помисля по въпроса — рече тя.

След малко разговорът им приключи и Миранда довърши салатата си, а после хапна от крушата, която имаше вкус на консервена кутия.

— Не могат ли да ни дават прясна храна? — оплака се тя на сестрата, която дойде да отнесе подносите.

— Консервираната е по-евтина и пести време. Мислех, че консервите са хубави. Никой друг не се оплака.

Миранда си помисли, че майка ѝ навярно не си е мълчала. Дороти имаше какво да каже. В градината на своята селска къща тя отглеждаше една круша, която цъфтеше и връзваше разкошни плодове. Дороти консервираше по-голяма част от крушите, както и малини, касис, ябълки и други плодове.

Миналата година получи награда за домашно приготвеното пюре и ягодовото сладко с цели плодове, което беше идеално допълнение към филийката с масло или препечения хляб. Майка ѝ правеше и който бе неизмеримо по-вкусен от купешкия. Когато живееха в Лондон, Дороти не месеше хляб, нито пък правеше консерви. Като че ли селото я пробуди за този нов живот.

Веднъж майка ѝ бе казала:

— Често мечтаех да живея в провинцията. Мечтаех така, както човек си мечтае да спечели от лотарията. Всъщност това не можеше да стане, защото трябваше да работя и да те отгледам. Искях да те запиша в хубаво училище, исках после да отидеш в университет, затова останах в Лондон. Нямахме и място, където да отглеждаме разни неща. Когато те видях устроена, вече можех да си позволя да се преместя на село. Не изпитвах никакво чувство за вина, защото знаех, че имаш нужда от свобода и независимост. Аз съм голяма щастливка, защото постигнах мечтата си — имам си градина и живот, какъвто винаги съм искала.

Майка ѝ наистина беше щастливка. Миранда искаше да узнае какво иска самата тя, но засега нямаше никакви мечти и амбиции. В момента живееше само със страхове, които помрачаваха дните ѝ.

Тази нощ Миранда се събуди от нечии стъпки. Сънливо надигна глава и съзря него — ангела на смъртта, идващ право към нея. Изумена, тя скочи от леглото и хукна към сестринската стая, където двете дежурни сестри пиеха чай и изобщо не ѝ обръщаха внимание.

Уж я следваше по петите, а в следващия миг се озова между нея и сестрите. Останала без дъх, тя го погледна с разширени от ужас очи.

Той ѝ се усмихна някак странно и наклони глава към нея. Тя осъзна, че се кани да я целуне, и се вцепени.

Устата му бе красиво оформена: пълна долна устна, категорично изрязана горна, приятен розов цвят, бели зъби...

Миранда пожела целувката му. И все пак мисълта за това я ужаси.

Тя притихна и затвори очи.

Изведнъж се озова пак в леглото си, замаяна от внезапния завършек на своя кошмар.

Беше ли това сън, или не беше? Тя се подпря на лакът, бездиханна и трепереща, и отново го видя да се носи неудържимо към нея.

Господи, какво ставаше?

Миранда скочи от леглото и отново побягна, а той пак се изпречи на пътя ѝ, прегърна я и се наведе към нея.

Този път тя затвори очи, без изобщо да го погледне и по същия странен, нереален начин се намери в леглото си. Лежеше мирно, стиснала очи, и се заслушваше. Дори и да чуеше стъпките му, нямаше да отваря очите си.

Но в стаята бе тихо. Чуваше се само тежкото дишане на другите пациенти, плътният звук на кръглият стенов часовник, далечният грохот на уличното движение. Въпреки това Миранда не искаше да рискува и да отваря очи.

На сутринта, докато съзерцаваше свареното яйце и препечената филийка, тя се запита била ли е изобщо будна през нощта. Сън ли беше всичко?

Защо бе сънувала, че той я целува? Какво означаваше целувката на смъртта? По-добре беше изобщо да не узнава.

По-късно сутринта при нея се отби майка ѝ, която вече си тръгваше за дома. Миранда с изненада видя, че я придружава красивото тъмнокозо момиче. Двете се подкрепяха взаимно и пристъпваха бавно.

— Миранда, това е Пандора Лей. И двете ни изписаха. Нали познаваш вече съпруга ѝ?

Момичето ѝ се усмихна.

— Здравейте.

— Здравейте — смутено отвърна Миранда, поразена от нейната хубост.

— Съпругът ѝ предложи да ме закарат до гарата — рече Дороти.
— Връщам се у дома. Ще ти звънна утре, в случай че имаш нещо да ми кажеш? Мога ли да направя нещо за теб? Да ти запазя самолетен билет или да ти резервирам някъде хотел?

— Още не съм решила. Полицията не иска да се отдалечавам много, така че не мога да отида в Австралия. Налага се да остана в Европа, в случай че им потрябвам.

Пандора Лей също седеше до леглото ѝ.

— Дороти ми обясни вашия проблем.

— Не ми се сърдиш, нали? — мило се намеси майка ѝ. — Както си говорехме, стигнахме и до теб.

Миранда любезно се усмихна.

— Не се сърдя, разбира се, но не бих искала да го споделяте с никой друг.

Пандора кимна.

— Разбира се, че няма. Но... питах се... Ние бихме могли да ви уредим работа и жилище извън Британия, ако сте заинтересована от подобно предложение. Трябваше да работя като преводач и куриер в нашия хотел, но докторите настояват да остана на легло възможно по-дълго време, така че ще имаме нужда от човек, който да върши моята работа. Допада ли ви идеята да работите в хотел?

Миранда бе изненадана и не знаеше какво да отговори.

— Хотелът ви не се ли намира в Гърция?

— Да, но не в континенталната част от страната, а на един малък остров — Делефорес, който е от островната група Циклади, разположени между континентална Гърция и Крит. Много е хубав, ще го обикнете.

— Но аз не знам гръцки. Не мога да превеждам и да разговарям с гърци.

— В началото това няма да е от значение — ще се занимавате с английските туристи, които гостуват в хотела. В хотела има много хора, които говорят гръцки и ще ви помагат, ако възникне проблем. Освен това можете да вземате уроци по гръцки и съм сигурна, че бързо ще напреднете с езика. Ще живеете в бунгало, както другите служители на хотела, и ще имате един свободен ден в седмицата, който ще бъде само ваш.

— Звучи чудесно и съм сигурна, че ще ми хареса, но аз дори не знам колко бих могла да остана, защото полицията може да ме извика всеки момент. Освен това съм със счупен глезен. Китката ми е навехната, но се надявам скоро да заздравее напълно. Едва ли обаче ще ви бъда от полза с моя счупен глезен.

— Можем да намерим решение и на това. През по-голямата част от времето ще работите в офис и няма да ви се налага да се разхождате. Но аз не искам да ви притискам. Можете да ме търсите на този номер — Пандора мушна в ръката ѝ късче хартия. — Обадете ми се, ако решите да дойдете при нас. Мястото ще бъде свободно две седмици. След това ще трябва да назначим някой друг.

Майка ѝ се наведе и я целуна.

— Според мен това е златен шанс за теб. Пази се. Ще ти се обадя.

ПЕТА ГЛАВА

Тери Финигън опря слушалката на рамото си и прегледа набързо формуляра за поръчката, след което отново заговори:

— Чудесно, Алекс. До две седмици ще ги изпратим и след още толкова трябва да пристигнат в Пирея. Дано това те устройва!

В другия край на линията Алекс Мануси кимна. Слънцето придаваше на гъстата му черна коса син отблясък.

— Да, напълно ме устройва. Ние няма да сме готови преди края на другия месец, така че дотогава електронното оборудване няма да ни трябва.

— Хубаво. Нямаме достатъчно на склад, следователно ще се наложи да произведем част от поръчката. Лично ще се погрижа това да стане бързо. Кога се връщаш?

— Скоро, още не съм определил деня, защото имам да довърша нещо тук. Управителят ми в Пирея се справя отлично, така че няма проблеми.

— Сигурен съм, че госпожа Мануси се грижи добре за вашия дом. Тя е страхотна готвачка. Никога няма да забравя барбекюто в наша чест, когато търговският ни екип посети Гърция. Денят бе великолепен, градината — също, а гледката направо ми спря дъха. Но най-хубавият ми спомен е от онова фантастично агнешко с патладжани и ориз никога не съм опитвал нещо по-вкусно!

— Това е един от нейните специалитети — каза Алекс. — А как е твоето момче?

— Шон? — Тери спря да се усмихва и унило се загледа в сиво-синьото небе и безкрайната редица от покриви; еднотипни повече или по-малко високи административни сгради с тъмни стъкла — такъв бе изгледът, който той съзерцаваше през седмицата. Сега обаче гледаше и нищо не виждаше. — Благодаря, добре е. Ти нямаш син, нали?

— Нямам.

— Е, не бързай много да се сдобиваш със син. Синовете носят мъка. Искаш деца, имаш ги и докато са още малки, ти си влюбен в тях.

Един ден обаче те се превръщат във възрастни и започват разочарованията. Слава богу, че имам само един син.

— В Гърция дъщерите са тези, които създават проблеми. Не бива да ги изпускаш от погледа си нито за миг. Когато израснат в девойки, край тях започват да се навъртат млади мъже, като мухи на мед. Това е истински кошмар за бащите.

— Имаш ли дъщеря?

— Не, нямам и се страхувам да имам. Помня как трябваше да следя сестрите си. Родителите ми все повтаряха, че не бива да ги изпускам от очи. Живеех в постоянен стрес.

Тери се засмя.

— И аз си спомням какъв бях на тази възраст! Винаги готов да си пробвам късмета с някоя мацка.

— Мацка ли? — озадачи се Алекс.

— Момиче.

— А, да, момиче. За момент изключих. Е, трябва вече да затварям. Чака ме много работа.

— Разбира се, ти си зает човек.

— По-добре да си зает, отколкото да нямаш работа. Е, Тери, очаквам с нетърпение пратката. Ще изпратя чека по пощата.

След като затвори, Тери се обърна към секретарката си.

— Знаеш ли кое е най-смуцаващото в тези гърци? Те въртят глава и казват „не“; когато всъщност искат да кажат „да“, и кимат, когато искат да кажат „не“. Никога не можеш да бъдеш сигурен за какво мислят.

Тя кимна с неопределен поглед.

— Напълно ви разбирам — но явно бе точно обратното.

„Какво ли крият тези тъмни гръцки очи“, мислеше си Тери, докато избираше номера. Алекс Мануси бе истинска загадка.

Обади се в болницата и без да се представи, заговори главната сестра.

— Обажда се един приятел. Как е тя днес?

— Нормално.

Обичайният отговор, който нищо не казваше.

— Кога ще я изпишете?

— Лекарят ще реши, но определено няма да е днес. Искате ли нещо да ѝ предам?

— Не, аз ще дойда да я видя. Или ще оставя за после, когато ще си бъде вече вкъщи. Знаете ли дали ще се върне в своя апартамент, или ще замине при майка си на село?

— Нямам представа — тонът на сестрата бе станал студен и официален.

Тери затвори и звънна у дома си по мобилния. Икономът прехвърли разговора в стаята на Шон. Шон се обади с натезжал глас. Кръвта на Тери кипна.

— Снощи пак ли си пиянствал? Колко пъти трябва да ти казвам, че не бива да посягаш към чашката, докато всичко това не свърши? Полицията може да дойде всеки момент. Умът ти трябва да е свеж, ако не искаш да допуснеш глупави грешки.

— Я не ми се карай! Умът ми си е на мястото. Трябва ли ти нещо, или се обади, само за да ми крещиш?

— Току-що позвъних в болницата. Тя е още там, но майка ѝ е била изписана. Не се доближавай до апартамента ѝ, чуваш ли!

— Не съм глух.

— Не си глух, но си глупав. А сега ставай, вземи душ и свърши нещо полезно. Излез да потичаш, поиграй голф — изобщо излез на чист въздух. Но не се забърквай в неприятности. И забрави момичетата. Защо не поканиш Никол на обяд?

— Добре, добре, ще го направя. Свърши ли вече?

— Да — Тери затвори. Чувстваше се сразен. Момчето бе безнадеждно. Кой би помислил, че онова възхитително бебе с русите къдрици, с големите очи и широката усмивка ще се превърне в такъв сърдит, себичен и равнодушен мъж?

Детството му с нищо не подсказваше тази тъжна развръзка. На осем години Шон беше много забавен — истинско шило, дяволит и много усмихнат.

Като момче бе буен и весел, обичаше футбола и телевизията. Имаше много приятели, в клас се кикотеше и вбесяваше учителите.

Кога настъпи промяната? В пубертета? Да, тогава започнаха неприятностите.

Удари го хормонът и той хукна след момичетата.

Не, в началото те го преследваха, спомни си Тери. На петнайсет години Шон бе красив юноша. Момичетата се тълпяха около него и той можеше да има всяка. Без съмнение не стоеше със скръстени ръце. Тогава това забавляваше Тери, но сега той осъзна, че Шон е бил разглезен от прекаленото внимание, че е повярвал безрезервно в своята сексуална мощ и в края на краищата е започнал да презира жените. Печелеше ги твърде лесно.

А може би фактът, че майка му ги напусна, му се отрази толкова зле? Шон обожаваше Сандра. Тя бе любяща майка и той сигурно бе изживял мъчително нейното заминаване.

Новото момиче, което вече отговаряше за връзките с обществеността, влезе в стаята като че ли на пръсти. Тери я стрелна с празен поглед. Все не можеше да запомни името ѝ. Бе по-възрастна от Миранда и малко безлична: твърде слаба, с къса кестенява коса и мършав врат. Обличаше се със строга черна пола, бяла блуза и равни черни обувки. Досега не го беше изненадвала с нищо.

— Да? — нетърпеливо попита той. Защо се беше спрял на нея? Навярно защото тя бе пълна противоположност на Миранда или по-точно, защото от пръв поглед разбра, че сляпо ще изпълнява волята му.

— Дошли са полицаи — гласът ѝ бе задъхан и тревожен. — Какво да правя? Искат да говорят с вас.

Пак ли! Какво ли пък искаха сега? Нали му бяха задавали всички възможни въпроси и въщи, и тук? Тери стисна юмруци, но се помъчи да си придаде спокоен и нехаен вид.

— Ще ги приема. Кажете на секретарката ми да ги покани.

Бяха отново същите — детектив Мадрел и високият полицай с розови бузи, къдрава коса и бележник в едната ръка.

— С какво мога да ви бъда полезен днес, детектив? — ако ги накараше да се почувстват глупаво, може би щяха да престанат да му досаждат с нелепите си въпроси.

— Имате ли частен самолет, сър? — попита детективът и го изгледа изпитателно.

Тери онемя. Откъде бяха разбрали за него? Дори приятелите му не бяха в течение.

— Да, имам малък четириместен самолет. Имам го от няколко години, но напоследък рядко летя, защото съм много зает.

Сигурно Миранда им бе казала за самолета. Трябваше да се сети по-рано. И все пак, защо го беше направила? Как бяха стигнали до неговия частен самолет?

— Къде го държите?

Тери спомена името на летището, което се намиреше на няколко мили от къщата му в провинцията. Те и без това сигурно вече го знаеха от Миранда. От години Тери посещаваше летището и там се бе научил да управлява самолет.

— Бихме искали да му хвърлим един поглед.

— И какво си мислите, че ще откриете? — озъби се Тери. — Следи от кръв? Повярвайте ми, няма такива.

Детективът мило рече:

— Била е удавена, така че не очакваме да намерим кръв.

Самодоволното му изражение така вбеси Тери, че му се прииска да фрасне с юмрук негодника.

— Синът ми никого не е удавил! Още ли вярвате на онова побъркано момиче? Не говорихте ли с психиатрите в болницата? Не сте ли виждали картоната й? Тя е обсебена от видения за давещи се хора. Всичко идва от болната й фантазия.

Без да обръща внимание на думите му, детективът попита:

— Синът ви умее ли да пилотира самолет?

— Още няма разрешително. Скоро започна да взема уроци.

— На същото летище, където държите самолета си?

— Да, но не му е разрешено да излита без квалифициран пилот. Досега е взел само два урока.

Полицаите се спогледаха и се надигнаха едновременно.

— Благодаря ви за съдействието, сър — учтиво се сбогува Нийл Мадрел.

След като си тръгнаха Тери посегна към телефона, започна да избира нечий номер, после се отказа и тръшна слушалката. Би било грешка от негова страна да звъни на летището, за да ги предупреди да не разговарят с полицията.

Той прокара ръце по лицето си и тихо изпъшка. От години не бе живял в такова напрежение и тревога и не му се беше налагало да внимава за всяка свод дума и постъпка.

Мислеше, че е загърбил този живот. Но ето че отново живееше като в минирано поле: преди да направи каквото и да било, трябваше

да провери почвата под краката си и дори тогава не можеше да е сигурен, че няма да предизвика експлозия, която да разруши целия му живот.

Толкова усилия бе положил. Избяга от миналото, загърби старите приятели и дори собственото си семейство, за да промени коренно живота си. Шон нямаше ни най-малка представа за това. Той приемаше всичко за даденост — и къщата, и колите, и парите.

Може би Тери трябваше да му разкаже всичко, но още не се чувстваше готов за това. Стягаше го нещо в гърдите, а в душата си усещаше студ. Тери се страхуваше, че разказът му ще предизвика по-скоро опиянение у Шон, отколкото страх или тревога. Шон изпитваше влечение към тъмната страна на живота — клубове и леки жени, бързи коли и хазарт. Тери съзнаваше, че не само Шон бе виновен. Виновни бяха еднаквите им гени, кръвта, съдбата...

Тери се страхуваше за своя син. Той си имаше само Шон и с него свързваше всичките си мечти за бъдещето. Не можеше да го остави да си счупи главата, без да се опита да го спаси, дори и ако това означаваше да влезе в схватка със самия Шон.

Отново щеше да говори с момичето. Струваше си да поеме такъв риск. Може би този път щеше да го послуша. Тя бе видяла смъртта в очите, а това неизбежно променяше човека — караше го да осмисля мъчителни факти и да взема трудни решения.

Миранда вече се разхождаше из стаята, подпирайки се на бастун, за да предпазва крака с гипсирания глезен. Разходките я освежаваха. Тя сядаше до нечие легло, бърбеше с болната, а после ставаше и отиваше при друга. И до тоалетната можеше да ходи вече сама.

— Още малко и ще ви изпишат — каза с усмивка сестра Ембри.
— При майка си ли заминавате?

Да, време беше да вземе решение. Не можеше да рискува живота на майка си, нито искаше да се връща в своя апартамент. Накъде тогава?

Обади се на номера, който ѝ остави Пандора Лей. Отговори ѝ дълбок мъжки глас с чужд акцент. Стори ѝ се странно познат.

— Кой е? — попита Миранда, защото разбра, че това не е Чарлз Лей.

Вместо да ѝ отговори, мъжът простичко попита:

— Кого търсите?

— Госпожа Лей, моля.

— За кого да предам?

— Казвам се Миранда Грей.

— Изчакайте така.

След малко се обади Пандора:

— Ало, Миранда? Как сте?

— Благодаря, вече съм по-добре. А вие как се чувствате?

— Трябва много да си почивам и това ме отегчава. Гледам телевизия и видео, чета, с Чарлз играем на „Скрабъл“. Обичам да шия и да плета, но не смея да приготвям бебешки дрешки, за да не предизвиквам съдбата.

— О, съжалявам! — рече Миранда в изблик на съчувствие.

Горкото момиче! Миранда бе чувала за старото суеверие, че не е на хубаво да се шият дрешки за неродено бебе или да му се купуват предварително колички и одеялца, но не вярваше в него. Ала в случая с Пандора, която бе преживяла загубата на две деца, тя оправдаваше вярата в старите езически поверия.

— Надявам се, че си обмислила предложението и след като се обаждаш, значи приемаш? — зарадва се Пандора.

— Ами, вече се придвижвам с бастун, а след няколко седмици се надявам да мога да ходя съвсем сама. Ако мястото е все още свободно, мислех си...

— Свободно е! Толкова се радвам. Сигурна съм, че ще се разбираме. Харесах те в мига, в който те видях, и мисля, че ще бъде чудесно да си имам приятелка англичанка, с която да си бъбрим на английски. Имам, разбира се, приятелки в Гърция — момичета, които познавам от детство, но се чувствам наполовина англичанка, защото живях известно време в Англия. Слушай, Миранда, ние смятаме да заминем след няколко дни. Ще можеш ли да дойдеш с нас? Или трябва да останеш още в болницата?

— Не знам със сигурност. Ще говоря с лекаря днес, когато мине на визитация, и ще ти се обадя утре пак.

— Не забравяй да си подготвиш паспорта.

— Разбира се, той е валиден, не се притеснявай.

— Чарлз ще приготви един договор, който трябва да подпишеш, преди да тръгнем. Ще ни трябват и някои препоръки. Нали?

— Ще се заема с това веднага след като изляза от болницата — обеща Миранда и докато чакаше визитацията, направи списък на нещата, които трябваше да вземе със себе си. Налагаше се да се отбие в апартамента, а това я притесни.

След половин час при нея дойде Нийл Мадрел и тя сподели с него проблема си.

— Ще те взема и ще те закарам до апартамента, за да си приготвиш багажа и паспорта. Предлагам, докато тръгнеш за Гърция, да останеш в хотел. Аз ще ти запазя стая.

— Толкова си мил — рече тя с чувство на дълбоко облекчение. — Смяташ ли, че Гърция е добро решение?

— Да, стига да го опазим в тайна. Нали не искаме някой да тръгне по петите ти и да ти направи нещо лошо?

Миранда потръпна.

— Не, разбира се. Ще кажа само на мама — и бързо смени темата. — Защо дойде? Има ли нещо ново?

— Имам още малко въпроси. Знаеш ли откога Шон взема уроци по пилотиране на самолет?

Тя поклати глава.

— Само си спомням, че преди месец и нещо Тери спомена, че плаща за такива уроци.

— Известно ти е, че Финигън старши притежава самолет?

— Да. Знам, че лети с него и съм чувала, че е много добър. Аз не разбирам от тези работи и никога не съм се возила на частен самолет.

Нийл кимна.

— Опитай се да си спомниш всичко, което направи, след като припадна в офиса — каза ни, че първо си потеглила към дома си, после си отбила встрани от пътя и си размислила, за да се върнеш накрая обратно в офиса и да ни алармираш за онова, което си чула. Колко време според теб мина? Колко време те нямаше в офиса, преди да се върнеш и да позвъниш в полицията?

— Не съм сигурна. Не съм поглеждала часовника си. Не много, може би половин час. Но после, докато полицията пристигне... Сигурно се е събрало около час.

— Във всеки случай мина доста време?

Миранда кимна.

— Достатъчно дълго, за да може Шон да почисти банята, да подсуши ваната, да занесе тялото до колата си и да го сложи в багажника... Навярно го е увил в мокрите кърпи, които е използвал, заедно с дрехите й...

— Едва ли му е отнело повече от половин час — съгласи се тя.

— И докато на местопрестъплението пристигне полицията, сигурно е бил минал час, откакто ти се е сторило, че чуваш как се дави момичето?

— Не ми се е сторило, а наистина го чух! — свирепо рече тя.

— Добре, вярвам ти. Значи, полицията всъщност е пристигнала там след около час?

— Бих казала да.

— И тогава вече банята е била безупречно чиста, като неупотребявана.

— Да.

Накъде бие? Тя го гледаше подозрително.

— Да не би да искаше да кажеш, че съм допуснала грешка? Не може да съм си го въобразила. Аз съм сигурна, че не съм.

— И аз вярвам, че не си си въобразила нищо. Но вече дни наред напразно търсим труп. Затова сега обмисляме алтернативни начини за изхвърляне на трупа.

Миранда изпадна в недоумение. Сега пък какво? Нима подозираше, че Шон е транспортирал някъде тялото, за да го зарови далече от Лондон?

Нийл стана.

— Е, благодаря за помощта. Позвъни ми, когато те изпишат, за да дойда да те взема.

Беше много внимателен. Миранда се чувстваше по-добре, като знаеше, че Нийл ще бъде до нея, щом излезе от болницата.

— Веднага щом разбере колко време ще останеш в Лондон, преди да отлетиш за Гърция, ще ти резервирам хотел. Така никой няма да открие следите ти.

Беше точен като часовник. След два дни я взе от болницата и я откара в апартамента й, за да си събере необходимия багаж, а после я заведе в тих хотел на една сенчеста улица в Кенсингтън.

— Тук има само един вход и един изход, така че никой не може да мине незабелязано през фойето — увери я той.

Качиха се с малкия асансьор до нейната стая, която се намираще откъм задната страна на хотела. В коридора нямаше жива душа, не се чуваше и звук от съседните стаи.

— Тук ще бъдеш в безопасност, но дръж веригата на вратата и поглеждай през шпионката, преди да отвориш. В хотела има камера, която запечатва всеки влизащ и излизащ през деня и нощта — Нийл ѝ се усмихна — Побързай с багажа, че смятам да те водя долу на обяд.

Избраха италианска кухня: за нея — супа, а за него шунка с пълпеш; после и двамата поръчаха печена съомга в сос, варени картофи и зелен боб, а за десерт — сладолед с горещ шоколад.

— След храната в болницата тази ми се стори истински разкош — въздъхна Миранда. — Така се наядох, че не мога да мръдна.

Нийл я изпрати до стаята.

— И да се наспиш както се полага! — посъветва я той и се обърна, за да тръгне, но тя го хвана за ръкава.

— Кажи ми, преди да тръгнеш, има ли нещо ново около трупа?

Нийл поклати глава.

— Но ако хипотезите ни се окажат верни, скоро ще има резултат.

— Какви хипотези?

— Не мога да ти кажа. Съжалявам.

Миранда се заключи в стаята си и отиде до прозореца. Картината отвън бе потискаща: валеше силен дъжд и яростен вятър брулеше клоните на дърветата, улиците се гушеха в тъжна сивота.

Тя се съблече набързо и се мушна под юргана. След малко заспа. Тялото ѝ беше изнежено от престоя в болницата, а и след уморителните сутрешни занимания и обилния обед, сега наистина имаше нужда от една хубава почивка.

След два дни Миранда пътуваше със семейство Лей към летище „Хийтроу“, откъдето щяха да вземат самолет за Атина. По пътя забеляза, че ги следва черен форд с тъмни стъкла. До летището той изобщо не се отдели от тях.

— Какво има? — попита Пандора, като видя, че Миранда често поглежда назад.

Миранда премълча страховете си. Много от колите в тяхната посока отиваха също на летище „Хийтроу“. Отново ставаше

параноична.

Когато излязоха от таксито, тя все пак се огледа за черната кола и я видя да паркира недалеч от тях. Никой не слезе от нея, но Миранда настръхна, когато забеляза, че смъкват предното стъкло.

Нещо подобно на пистолетно дуло проблесна на слънцето.

ШЕСТА ГЛАВА

Пред очите ѝ падна пелена и в гърлото ѝ се надигна писък, но в следващия миг погледът ѝ се проясни и тя разбра, че срещу нея бе насочен не пистолет, а дългият обектив на фотоапарат.

Чарлз и Пандора бяха заети с багажа си и изобщо не разбраха какво става с нея. Стояха с гръб към черната кола и нямаха и най-малка представа, че са обект на нечий интерес.

— Миранда, готова ли си? — Чарлз обърна количката на жена си към входа. — Сигурна ли си, че не искаш количка?

— Мога и сама — рече Миранда и понечи да им каже за фотоапарата, но Чарлз поведе жена си напред и тя трябваше да побърза с бастуна, ако не искаше да ги изгуби от погледа си. Когато ги настигна до мястото, където трябваше да потвърдят резервациите си за полета, тя вече бе решила да не им казва нищо. Фотографът бе насочил обектива си към тях, но това не значеше, че са били обект на специален интерес.

Оставаше им още един час до полета. Тримата пиха чай, купиха си списания за пътуването и седнаха да чакат.

— На колко път се намира хотелът от Атина? — попита ги Миранда.

Чарлз и Пандора се спогледаха. Чарлз се засмя.

— Не ти ли обяснихме? Хотелът се намира на един остров — Делефорес — в Цикладите, на няколко часа път от Атина.

Миранда си спомни, че Пандора ѝ каза всички тези неща още когато реши да ѝ предложи работата.

— Дотам ще стигнем с корабче — добави Чарлз.

— Ферибот?

— Ферибот има, но хотелът разполага със собствено корабче за улеснение на гостите. То ще ни чака в Пирея, където акостират всички туристически кораби. На нашия има кабина с удобни седалки и специална каюта с няколко нара за хора, на които им прилошава по време на плаване. Ти не си от тях, Миранда, нали?

— Досега не ми е ставало лошо, но истината е, че не съм пътувала кой знае колко по вода.

— Дано да излезе добър моряк от теб!

— Не помня да съм имала проблеми.

— Това е добре. На кораба има почти всичко необходимо — баня, малка кухня, така че можем да си пийваме чай или кафе по време на пътуването.

— Звучи обещаващо.

След четири часа вече летяха над Гърция. Миранда седеше до прозореца. Тя допря лице до студеното стъкло и се загледа в блестящото синьо море под тях с малките островчета, пръснати навсякъде и в назъбената брегова линия, която отгоре наподобяваше окраската на гущер.

— Скоро ще се приземим — каза ѝ Чарлз и самолетът изведнъж се сниши, предизвиквайки неприятно усещане в стомаха ѝ. Отвисоко Атина приличаше на море от бели къщи с плоски покриви и тук-там извисяващи се кули и върхове.

Никой обаче не я предупреди за непоносимата жегата, която я очакваше там.

Още докато слизаше по стълбата от самолета, слънцето безмилостно се впи в тила ѝ.

— Каква жегата! — рече тя, едва дишайки.

Чарлз учудено я изгледа.

— Не знаеше ли, че ще е така? През лятото температурите тук обикновено са от порядъка на деветдесет-сто.

— Обикновено ли? — ахна Миранда и той се засмя.

— Ще свикнеш.

Искаше ѝ се да избяга от слънцето, но с бастуна едва пълзеше като рак. Когато се добра до сградата на летището, чувстваше кожата си като изгоряла. Как се свикваше с такива температури?

Чакаше ги дълга черна лимузина. Двете с Пандора се настаниха отзад, а шофьорът се погрижи за багажа им. В колата бе приятно хладно заради климатика.

След малко вече пътуваха през предградията на Атина към морския бряг. Миранда не откъсваше поглед от прозореца. Къщите имаха кичести градини и повечето бяха бели, но често изглеждаха

незавършени, като от последния етаж непременно стърчаха някакви жици и кабели.

— Завършените постройки се облагат с данък — обясни Чарлз. — И за да не го плащат, собствениците не дострояват къщите. Освен това много от тях смятат да вдигнат още един етаж, когато имат финансова възможност за това; излиза им по-евтино, ако няма покрив.

Миранда имаше желание да разгледа града, да види Акропола и големия музей, за който Пандора ѝ разказваше по време на полета. Там се намираше златото на Троя, маската на Агамемнон, огърлицата на Елена и прекрасните бронзови статуи на гръцките богове.

Когато го сподели с Чарлз, той със съжаление рече:

— Чака ни още доста път и нямаме време за забележителности. Ще трябва да разглеждаш Атина на връщане.

— Защо тези къщи изглеждат така, сякаш са пробити в основата? — попита тя.

— Построени са на кокили, за защита от земетресения. Тук е земетръсна зона, въпреки че земетресенията са рядкост — два-три пъти на сто години.

— Напълно достатъчно! — потръпна Миранда.

— Аз помня последното земетресение — рече Пандора. — Тогава бях в Атина. Къщата страшно се залюля и едната стена падна. Всички се разпищяха и хукнаха навън. Никога няма да го забравя.

Небето беше бистро синьо. Слънцето гореше, кръгло и златно. Колата спря на един светофар и Миранда се загледа в непознато дърво, чиято кора се белеше и откриваше оранжево-кафяво стъбло отдолу.

— Какво е това?

— Арбутус — ягодово дърво.

Тя се разсмя.

— Що за шега! И ражда ягоди?

— Ражда семкови плодове, не точно ягоди, макар че като узреят и се зачервят, приличат на тях.

Повечето дървета и растения ѝ бяха познати, но срещаше и такива, които виждаше за пръв път. Като цяло предградията изглеждаха нови; старите къщи бяха съвсем малко за сметка на стандартните, жилищни блокове. Може би в резултат от земетресенията?

Пандора се облегна назад и затвори очи. Миранда я наблюдаваше с тревога. Момичето беше бледо и челото му бе покрито с капчици пот. Пътуването сигурно бе мъчително за нея.

— Свикнала е. Не забравяй, че тя е родена тук. Но пътуването е тежичко дори за здрав човек. Ще я накарам да полегне, щом се качим на кораба.

След малко Миранда видя на хоризонта мачти и зърна морето. Наближаваха брега.

— Пирея — обяви Чарлз и колата зави в една улица, която водеше до пълното с плавателни съдове пристанище.

Пред таверните се бяха скупчили много хора: момичета с къси панталони, тениски и сламени шапки на главите; млади мъже по джинси и потник, деца с балони. Хората седяха под чадърите, ядяха печено месо, плодове и риба и пиеха традиционната „Рецина“^[1], която изпълваше въздуха със силен аромат на клей.

Застанали пред своите стативи и заобиколени от: зяпачи, художници рисуваха лодките и големите туристически кораби.

— Прилича ми на един филм за Сен Тропе — промълви Миранда.

— Не, не — възрази Чарлз. — Пирея е действащо пристанище. Сен Тропе е курорт, който дължи славата си на Бриджит Бардо.

Хотелското корабче бе закотвено в края на кея. Те паркираха до него и Миранда се втренчи в черния надпис на гръцки върху белия корпус. Сигурно бе името на хотела. Пандора се размърда и отвори очи.

— Пристигнахме ли?

— Да — Чарлз заобиколи, за да помогне на жена си.

Шофьорът отново се зае с багажа. Появи се млад мъж, облечен с бяла риза и къси панталони, и взе куфарите им. Миранда внимателно мина по мостика след Чарлз и Пандора и слезе на палубата на полюшващото се корабче.

След половин час вече пореха сините морски вълни. Миранда се настани на палубата, под навеса на червени и зелени райета, върху шезлонг в същите цветове и примижа срещу ослепителната светлина. Донесоха ѝ кана с изстудена лимонада, няколко бутилки минерална вода и чаши.

Чарлз седна до нея с чаша в ръка и въздъхна с облекчение.

— Така е по-добре.

— Да. Вечер захлажда ли се?

— Съвсем малко. Когато за пръв път дойдох тук през лятото, спях в басейна. Там ми беше що-годе хладно. Но сега вече има климатици.

— Голям ли е хотелът?

— За стотина души. Слава богу, че не е един от онези гигантски хотели.

Корабчето хвърляше водни пръски, които приятно разхлаждаха лицето и тялото ѝ. Изведнъж нещо сребристо проблесна сред вълните и Миранда рязко се изправи.

— Какво е това?

Сребристо лъскавото същество се стрелна през водата и скочи нагоре, описвайки красива дъга. Бяха четири големи риби с характерни очертания и се движеха в редица.

— Делфини — с безразличие отбеляза Чарлз. Толкова често ги беше виждал, че не му правеше впечатление, но Миранда бе направо омагьосана от мисълта за красивите морски животни. — Тук ги има много.

Тя стана и се наведе през перилата.

— Приближават ни! — бяха толкова прекрасни, че ѝ се искаше някак да ги повика. Само ако можеше да ги докосне и да поплува с тях!

— Те са много дружелюбни същества — рече Чарлз. — Явно харесват хората и проявяват голямо любопитство към корабите.

Делфините плуваха редом с тях, скачаха и се гмуркаха, издигаха към тях главите си, с усти, разтегнати в трогателни усмивки, и Миранда ги обикна още повече.

Когато се умориха да играят, изчезнаха в сините дълбочини и тя се натъжи. Големите сребристосини риби ѝ се сториха божествено съвършени.

Чарлз слезе долу при жена си, а Миранда полегна на шезлонга и затвори очи. Когато се събуди, видя, че Чарлз се е облегал на перилата и гледа напред.

Щом се размърда, той се обърна към нея и ѝ се усмихна.

— Почти стигнахме.

— Дълго ли спях? — попита тя с прозявка.

— Поне два часа. Сигурно си била уморена. Пандора също спи. Скоро трябва да я събудя. След час ще хвърлим котва.

Миранда стана и отиде при него. В далечината пред тях изникна малък остров. Брегът изглеждаше скалист и див. По-нататък се виждаха гористи хълмове, но почти липсваха признаци на живот.

— Изглежда доста пуст. Колко ли хора живеят там? Къде се намира хотелът?

— Островът има няколкостотин жители. До хотела се стига бързо с кола, но той не се вижда, защото е скрит между дърветата. Когато се приближим, ще може да видиш белите стени и червените покриви. Самата сграда на хотела е едноетажна. Гостите се настаняват в отделни бунгала. Така им осигуряваме необходимото усамотение. Могат да си готвят и да се хранят в бунгалата, а ако желаят, могат да се хранят и в хотела.

Вятърът довя някакъв силен аромат. Миранда разпозна бор, билки, лавандула, но имаше и непознати примеси.

— Мирише страхотно! — възкликна тя и Чарлз кимна.

— Французите го наричат „маки“ — това е миризмата на островните растения и храсти. Тук има много прецип, пирен, диви маслини и борови дървета.

— Тези ги усещам! Освен вашия има ли други хотели на острова?

— Не. На острова няма много пътища, а и наличните не са подходящи за луксозни превозни средства. Тук няма градове — само няколко селца по крайбрежието. Хората се препитават основно с риболов и земеделие. Тази земя все още не е разработена и туризмът тук е слабо развит.

— Но все някой е построил хотела!

— Не е точно така. Било е частна къща, строена в края на миналия век. Имала шест спални. Когато са я обявили за продан, бащата на Пандора я купил и решил да направи от нея хотел, но без да я разширява. Не искал да разваля фасадата ѝ. Затова решили да направят бунгала. Те са проектирани от брата на Пандора като най-обикновени къщички с варосани стени. В някои има само една спалня, в други — по две, а най-луксозните разполагат и с три. Всяко бунгало има баня, кухненски бокс и хол. Интериорът е приятен, решен само в един или два цвята. Телевизия има, но се гледа предимно видео. В

хотела има богата видеотека. Има и няколко басейна между бунгалата, така че гостите могат да плуват в уединение.

— Повечето от тях са британци, нали?

— Идват хора от цяла Европа и Америка, но повечето са англоговорещи — Чарлз се изправи. — Ще ида да събудя Пан.

Вече бяха достатъчно близо до пристанището. Виждаше се бялата му стена, малки бели къщички, църковна камбанария по-назад, рибарски лодки на кея и няколко таверни на брега със сини и жълти навеси отпред. Имаше и малък плаж, където играеха деца.

Щом пуснаха котва, Миранда се стресна при вида на двойка пеликани, които затракаха с клюнове и нададоха възмутени крясъци.

Пандора се засмя зад гърба ѝ.

— Те са като кучета пазачи на острова. Не отивай прекалено близо до тях, защото понякога бутат хора в морето.

— Виждала съм ги само в зоопарка. Тук има ли много от тях?

— Не чак толкова. Някога са били многобройни, но сега се броят на пръсти. Рибарите не ги обичат, защото ядат рибата, но това не значи, че са виновни за застрашителното им изчезване.

— Колко са смешни! Същински клоуни! Къде гнездят?

— Някъде, по брега. Местните не ги закачат, но туристите понякога тръгват на лов за снимки и ги смуцават. През пролетта върху църковната камбанария гнездят щъркели и всички се оплакват, че вдигат шум, но пък е такава атракция да гледаш как настръхват, разперват крила и започват да тракат с клюнове всеки път, когато свещеникът бие камбаната. И понеже любознателните туристи не могат да ги докопат на камбанарията, те долитат тук всяка година.

Чарлз се наклони през перилата и посочи с пръст.

— Ето я и колата.

Този път не беше лимузина, а голямо, допотопно четириколесно возило. Чарлз и младият лодкар помолиха Миранда и Пандора да се качат по стълбата на пристана, където ги пое шофьорът и ги настани на задната седалка. После тримата мъже пренесоха чантите в широкия багажник и колата бавно пое по стръмния и тесен път край морето.

На Миранда ѝ се искаше да има подръка фотоапарат, за да снима таверните, пеликаните, ярко боядисаните лодки, някои от които имаха изрисувано око или открита длан върху корпуса си. Но фотоапаратът

бе в багажа ѝ и навярно така бе по-добре, съдейки по тона, с който Пандора говореше за туристите.

— Пандора, защо върху лодките има такива знаци?

— Те са стари символи срещу зло и лош късмет. Очите бяха продълговати, черни и гледаха според Миранда някак зловещо. Ръцете бяха малки, с разперени пръсти, нашарени обилно с черно и червено. Тя не разбра значението на тези символи.

Пътят от рибарския пристан натам рязко се влоши. Въпреки здравите си амортизьори колата започна да подскача и да се люшка насам-натам. Чарлз загрижено погледна жена си. Пандора се държеше за кожената ръкохватка на прозореца и Миранда забеляза как кокалчетата на пръстите ѝ побеляха, а лицето ѝ доби зеленикав оттенък.

— Няма да повръщаш, нали? — попита я тя, а Пандора ѝ отвърна с измъчена гримаса.

— Не, надявам се. За щастие вече сме близо.

След десетина минути те излязоха от грубия скалист път и тръгнаха по асфалтова пътека, която се виеше между дърветата. От време на време се мяркаха бели стени и Миранда се досети, че това са хотелските бунгала. На балкона на едно от тях лежеше момиче по бански, удобно изтегнато в шезлонг, засенен от чадър. Кожата на момичето бе придобила равномерен загар, а тялото му изглеждаше красиво и здраво.

Неочаквано завиха наляво и излязоха точно срещу хотела — дълга едноетажна постройка с голяма веранда. Шофьорът спря пред входа ѝ и Пандора облекчено въздъхна. Чарлз заобиколи и я прегърна през наедряващата талия.

— Добре ли си, скъпа?

Тя кимна и се облегна на него.

— Но искам веднага да си легна някъде, където няма да се люшкам и блъскам.

— Сега ще те заведа. Миранда, тази нощ ще спиш в хотела. Утре ще ти изберем бунгало.

От рецепцията във фойето излезе един сърдечно усмихнат мъж.

— Госпожице Пандора, толкова се радвам, че сте отново сред нас. Как се чувствате?

Миранда забеляза как черните му очи бързо и преценяващо огледаха Пандора; видя как веждите му се свиха, как усмивката му се стопи и сетне изведнъж отново грейна, но вече без предишната искреност. Той виждаше състоянието на Пандора и това го натъжаваше.

Мъжът леко сложи ръка на рамото ѝ, сякаш я погали.

— Вече си у дома. Ще се погрижим за теб.

— Здравей, Мило — явно чувствата им бяха взаимни. — Как вървят нещата?

Той повдигна рамене и с театрален жест завъртя ръката си насамнатам, казвайки без думи, че докато днес всичко върви добре, на следващия ден е точно обратното.

Пандора се засмя.

— Значи нормално, както винаги — тя се обърна към Миранда. — Това е Мило, който от години работи за нас. Той е истинският управител на хотела, той назначава и уволнява персонала, наглежда имота и въобще е незаменим.

Не беше висок мъж. Косата му леко редееше, но бе черна като катран и лъскава. Беше мургав, имаше голям нос и големи уши, а обветреното му некрасиво лице имаше донякъде комичен израз.

Трудно можеше да се отгатне възрастта му. Изглеждаше на петдесет или нещо такова.

— Мило, това е Миранда. Тя ще работи за нас. Ще върши моята работа.

Той леко наклони глава.

— Добре дошли в Делефорес. Дано да сте щастлива тук.

Английският му беше много добър и тя се засрами, задето не знаеше нито дума на гръцки.

— Благодаря. Как сте? Надявам се да понауча гръцки, докато съм тук. Можете ли да ми препоръчате учител?

— Да, мен — засмя се Пандора.

Мило се усмихна настрани и топло я погледна. После се обърна към Чарлз.

— Господин Лей, добре дошли отново. Надявам се, че сте добре — официалният му тон подсказваше, че не познава добре Чарлз и го държи на разстояние. Това не беше враждебно хладна предпазливост. Не му ли вярваше? Или ревнуваше от него? Явно Мило бе силно

привързан към Пандора и може би не одобряваше брака и с англичанина.

Чарлз бе учтив, но бързаше.

— Добре съм, но искам веднага да заведа жена си да легне. Мило, би ли се заел с багажа в това време?

— Разбира се.

Чарлз си спомни за Миранда и добави:

— Ще настаниш ли Миранда в някоя стая? Тя ще бъде нашата преводачка и ще работи в офиса. Тази вечер ще остане тук, а утре ще я преместим в бунгало.

Мило ѝ хвърли бърз, преценяващ поглед и кимна с любезна полуусмивка.

— Ще се погрижа за нея.

След като Чарлз и Пандора потънаха в една врата зад рецепцията, той се обърна към младежа, който чакаше заповедите му, и каза нещо на гръцки. Младежът кимна и донесе количка за багаж, на която натовари техните куфари.

— Коя чанта е ваша, госпожице? — попита Мило и след като Миранда я посочи, той я взе. — Оттук, госпожице.

Тръгнаха по тих коридор, застлан с червен килим. Мило вървеше бавно, за да може Миранда да го следва с бастуна си. Накрая той спря до една врата.

— Заповядайте, госпожице, тази нощ ще спите тук.

Отключи с електронна карта и се дръпна назад, за да ѝ направи път.

— Ще ви оставя ключа. Ако го загубите, елате на рецепцията и ще ви направим нов. Този беше приготвен за вас.

Значи е знаел, че ще дойде.

— В хладилника има само минерална вода и безалкохолни напитки. Те, разбира се, са безплатни. Има и телефон, по който можете да говорите с рецепцията или с другите стаи. Вечерята е в осем — той остави багажа ѝ. — Ако имате нужда от нещо, моля ви, телефонирайте ми. Климатикът е включен на най-ниската степен, така че можете да го увеличите, в случай че не ви е достатъчно хладно. Ако искате чай или кафе, ще поръчам да ви донесат.

— Благодаря ви, но ще се задоволя със студена минерална вода — каза тя и смутено добави: — моля ви, наричайте ме Миранда.

Той се усмихна. Между белите му зъби проблесна злато. Миранда само беше чувала за хора със златни зъби, но сега за пръв път виждаше.

— Вярвам, че работата тук ще ви хареса, Миранда — Мило бързо излезе и безшумно затвори вратата.

Миранда с любопитство се огледа наоколо. Стаята беше малка, но добре обзаведена. Имаше спретнато, тясно легло, постлано с бяла покривка; зелени пердета, малък бял гардероб, бяла тоалетна масичка с огледало и стол пред нея; полиран паркет със зелен памучен килим. Интериорът създаваше ведро, пролетно настроение.

Миранда отиде до прозореца. Дървото отвън раздвижи листа под лекия морски бриз и хвърли неспокойни сенки върху бялата стена. Отпред се ширеха градини; гладка, добре поддържана почва; малки лехи с рози, опасани от лавандула; брези и лески, през които просветваше слънцето, а зад тях се белееха бунгалата.

Миранда се почувства щастлива. Ала въпреки климатика тялото ѝ продължаваше да гори и с най-голямо удоволствие щеше да се потопи във ваната.

Банята беше малка като кутийка. Вана нямаше — само душ и тоалетна чиния. Миранда се изкъпа, облече бели къси панталони и розова тениска и се отпусна на леглото. След малко заспа.

Когато се събуди, стаята бе изпълнена със сенки, но слънцето още не беше залязло. Сложи си лека лятна рокля, обу бели сандали и реши да се поразходи преди вечеря.

Щом излезе от хотела, видя Мило, който бързо се промъкваше между дърветата, понесъл някакъв покрит поднос. Тя несъзнателно го последва, като си мислеше, че изпълнява поръчка за някое от бунгалата.

Въздухът беше мек и леко солен. Откъм морето повя слаб ветрец, разроши косата ѝ и развя роклята около сгорещеното ѝ тяло. Миранда се подпираше на бастуна, полюшвайки гипсирания си крак.

Наоколо миришеше силно на билки. Мащерка, риган, мента и... босилек? Чарлз бе казал, че тук вирее в диво състояние и миризмата му се улавяше безпогрешно.

Сенките, които падаха върху ѝ, докато вървеше през брезовата горичка, ѝ придаваха странен черно-бял вид. Ръцете и краката ѝ

ставаха ту черни, ту бели; роклята ѝ заприлича на шахматно поле, а сенките се движеха заедно с нея. Под дърветата беше хладно.

Покрай бунгалата Миранда дочуваше гласове, чу как водата се плиска в един от басейните и видя, че вътре в къщичките се движат хора. От време на време тя зърваше отпред Мило, който бързо се провираше между дърветата. Къде отиваше? Бунгалата и изрядно поддържаните градини останаха зад тях. Пейзажът бе станал доста по-див, земята бе обрасла с висока и твърда жълтеникава трева, която шумолеше и жулеше босите ѝ крака.

Миранда видя, че Мило влиза в една къща. Това не беше бунгало, а доста солидно жилище, в което се влизаше през малка арка с бели колони.

Тя се поколеба дали да не се върне, преди да е разбрал, че го е проследила. Всъщност не го следеше. Той ѝ беше послужил като водач в безопасното проучване на местността.

Въпреки това я мъчеше и любопитство. Кой живееше в тази къща? Или може би там настаняваха по-богати хора, които не желаеха да се смесват с туристите от бунгалата? От едната ѝ страна, се виждаше басейн, макар че морето бе съвсем близо.

И все пак не можеше да стои тук вечно. На свой ред Мило или обитателите на къщата може би я наблюдаваха и недоумяваха какво търси тя тук.

Затова се върна по обратния път и се прибра в стаята си, за да се приготви за вечерята.

Мило я посрещна в трапезарията с лек поклон.

— Починахте ли си, госпожице Миранда?

— Да, благодаря ви.

— Хубаво. Боя се, че ще вечеряте сама. Госпожица Пандора е твърде уморена и двамата със съпруга ѝ ще вечерят в стаята си.

— Не се учудвам. Пътуването беше дълго, а Пандора не е съвсем здрава.

Той въздъхна.

— Много тъжно. Сигурно знаете, че тя и съпругът ѝ копнеят да имат дете. Да се надяваме, че този път ще сполучат. Сега трябва да бдим над нея.

— Сигурно я познавате отдавна — Мило ѝ допаднаше. Под строгата му външност се криеше мил и чувствителен човек.

— Познавам я от дете. Желаете ли да седнете до прозореца? Остават няколко часа, преди да се стъмни. Докато вечеряте, ще се наслаждавате на хубава гледка.

Настани я на малка маса до прозореца. Отвън се виждаше леха с тъмночервени рози, чийто аромат проникваше и в стаята. На прозореца бе опъната фина мрежа.

— Защо се слага? — попита Миранда.

— Заради комарите. Вече знаете, че трябва да затваряте плътно вратите и прозорците. Тук не е маларийно огнище, но все пак ухапването може да доведе до усложнения. Сърби ужасно, а ако одраскаш ухапаното място, могат да се появят мехури и дори да се стигне до отравяне на кръвта. Не е разумно да се разхождате навън след залез-слънце.

— Видях ви как излязохте от хотела с един поднос и тръгнахте през гората — каза тя, като го наблюдаваше. — Вас не ви ли хапят?

— Много рядко. Предпочитат жените, особено светлокожите. Нашата кожа е по-жилава и кръвта ни е пълна с чесън.

— Като вампирите! — засмя се Миранда.

— Точно така. Чесънът отблъсква насекомите.

Тя нехайно попита:

— Изпълнявахте поръчка, предполагам?

Черните му очи проблеснаха, лицето му се вцепени и след кратко мълчание той любезно рече:

— Да, трябваше да занеса храна в едно от бунгалата. Желаете ли аперитив, госпожице Миранда?

— Бих искала само минерална вода. Почти не пия вино и алкохол.

— Чаша вино е идеално допълнение към вечерята. Виното помага да заспите и засилва кръвообращението. Но аз веднага ще изпратя вода на масата ви — Мило за пореден път се поклони и плавно се отдалечи.

Миранда се загледа след него. Той я беше излъгал. Но защо?

---

[1] Вид гръцко вино. — Б.р. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Навън валеше като из ведро, когато Тери Финигън отиде в болницата с букет скъпи цветя, но разбра, че е закъснял с цял ден.

— Тя си отиде вчера — припряно му каза една сестра.

Очевидно бързаше да се залови отново за работата си, която той бе прекъснал.

— Къде отиде?

— Не знам. Попитайте администратора на болницата. А сега ме извинете — имам много работа.

Тери отиде право в апартамента на Миранда и след като никой не му отвори, започна да звъни на съседните врати. Повечето хора явно ги нямаше, но накрая попадна на млада жена по халат, със сънливи очи и зачервен нос, сякаш страдаше от настинка.

— Видях я вчера, когато отивах на лекар. Излизаше с един куфар. Движи се на патерици, бедното момиче. Претърпя тежка злополука. Сигурно е заминала някъде, за да се възстанови.

— Не ви ли каза къде отива?

Жената поклати глава.

— Може да е заминала при майка си в провинцията. Майка ѝ бе отседнала тук. Тя пък изненадала крадец на местопрестъплението и той я нападнал. След болницата си замина, но не мога да ви кажа къде живее.

Тери се върна с цветята в офиса и ги подари на една от машинописките, която се канеше да става самотна майка. Зачервена и изумена, тя ги гушна в скута си, сякаш репетираше за бъдещата си роля.

— О, чудесни са. Благодаря ви, господин Финигън.

— Не всички мъже са плъхове, Шарън — бащински рече той.

Другите момичета в офиса се спогледаха. Дали бебето не беше на Шон? Не за първи път си задаваха този въпрос, тъй като Шон се бе пробвал при всяка една от тях с различен успех. Или просто Тери бе много мил и щедър човек?

Всъщност той не знаеше какво да прави с цветята и когато зърна наедрылата снага на Шарън, изведнъж го обзе вдъхновение и реагира спонтанно. Испита съжаление към нея.

През следващите дни бе твърде зает, но щом се поосвободи, Тери замина за Дорсет. Взе си стая в един хан в Дорчестър и в неделя сутринта се отправил към къщата на Дороти Нокс.

Тя работеше в градината, облечена с избелял гащеризон и тениска, които на нея изглеждаха много шик.

Тери винаги купуваше на жените цветя или шоколадови бонбони. Този път бе избрал букет червени рози, но видя, че Дороти има цветя в изобилие.

Той бутна портата, която изскърца като старо куче, и жената се надигна, зачервена и задъхана.

— Госпожа Нокс?

Тя кимна, като махна от челото си очарователен сребрист кичур коса.

Докато се взираше в блестящите ѝ очи, свежата кожа и стегнатото тяло, Тери реши, че е удивително привлекателна за жена на нейната възраст. Той се поколеба дали да ѝ се представи. Не знаеше доколко е запозната с нещата.

— Миранда тук ли е?

— Не — отвърна тя и в следващия момент гласът ѝ се вледени:
— Кой сте вие?

— Тери Финигън. Бях шеф на Миранда — той ѝ подаде цветята в опит да я омилостиви. — Дойдох насам по работа и реших да открия Миранда, за да видя как е. Между другото ѝ донесох това.

Дороти Нокс не се помръдна. Очите ѝ го гледаха враждебно.

— Тя не е тук и още преди да сте ме попитали, ще ви кажа, че не знам къде е. Дори и да знаех, пак нямаше да ви кажа. Знам за вас и сина ви — тя сложи ръка на главата си. — Белезите ще ми напомнят за това.

Тери скръцна със зъби. Вече беше забравил за случилото се с нея.

— Вижте, съжалявам за случилото се с Миранда и с вас, но ви уверявам, че аз нямам вина. Нищо не съм ви сторил.

— Виновен е синът ви! Ако у вас има поне малко благоприличие, ще оставите дъщеря ми на мира. Полицията едва ли ще остане

доволна, като научи, че сте идвали да я търсите. Във всеки случай аз ще им кажа. Тя е под полицейска закрила, така че не си правете труда да я търсите. Дори и да я намерите, няма да можете да припарите до нея. А сега имам работа, така че, моля ви, вървете си и повече не идвайте тук.

— Чуйте ме, наистина съжалявам, че сте пострадали. Искам само да...

Тя вдигна мотиката, с която доскоро бе плевела.

— Изчезвай оттук!

Към къщата приближаваше кола. Лицето на Дороти светна.

— Ето го приятеля ми. Той е полицай и ще ти даде да се разбереш.

Тери се обърна и видя очуканата червена кола, която спря пред портата. От нея слезе мъж над шейсетте, жилав на вид и леко войнствен.

— Хайде, махай се — обади се Дороти, — преди да те е изхвърлил Фреди. Той е много по-як от теб, повярвай ми. — Гледаше го с презрение.

Тери не направи опит да спори, нито да моли. Просто се изниза покрай Фреди, без да го погледне.

— Кой е този? — чу Фреди да казва.

Тери се мушна в колата и отпраши, преди да го е настигнал. Не се страхуваше от него, но не искаше да се замесва в скандал и да привлича вниманието на полицията.

Когато се прибра, завари Шон на дивана. Беше с хавлия, косата му блестеше от влагата и слушаше оглушителен рок, докато си режеше ноктите на краката. Тери го погледна със смесица от отчаяние и погнуса и отиде да намали музиката.

— Ей! — викна Шон, но спря, щом видя отправления му гневен поглед. — Сега пък какво? Днес е неделя. Нима не заслужавам малко спокойствие поне в неделя сутринта?

— Среца ли се с Никол?

— Да, снощи вечеряхме и ходихме в един клуб, а после я откарах у тях. Баща ѝ държи да си бъде вкъщи преди дванайсет. Стар обесник! А ти къде беше снощи? Да не си свалил някоя?

— Върших твоята работа — търсех Миранда. Пуснали са я от болницата, но се е покрила и е под полицейска закрила, доколкото

разбрах. Ходих да я търся при майка ѝ, но тя ме изгони — Тери още кипеше от яд заради начина, по който се бе отнесла към него Дороти Нокс.

Шон прокара пръсти през мократа си руса коса.

— Навярно някоя мацка ще успее да научи повече. Защо да не накарам някоя от моите птички да се поогледа наоколо? Дори и най-големият гадняр ще се разприказва пред хубаво момиче.

Тери се намръщи.

— Какво искаше да кажеш с това „някоя от моите птички“? Няма ли да поумнееш най-после? Нали уж си сгоден за Никол! Не бива да се виждаш с други жени. Вразуми се, за бога!

Тонът му толкова се промени, че синът му го погледна стреснато.

— Добре де, добре, но да накарам ли някой да поразпита наоколо?

Тери не отговори. Гледаше през прозореца и усилено мислеше.

Шон бе споменал полицията. Оттам можеше да изкопчат някои сведения, но това не беше работа за Шон. Тери също не смееше да рискува, като влезе в пряк контакт с полицаите. Щеше да се наложи да поговори с някой от старите си приятели.

От години не ги беше виждал, защото умишлено ги избягваше, но Шон го принуждаваше отново да се замеси с тях. Те бяха хора с връзки, каквито той отдавна не поддържаше. Имаха приятели в полицията, които живееха само от заплатата си и лесно можеха да бъдат склонени или изнудени да открият нужните сведения.

Във всеки случай трябваше да намери Миранда и да я накара веднъж завинаги да замълчи, каквото и да му костваше това.

— *Kalimera!* — поздрави Миранда сервитьорката на закуска ѝ в отговор получи едно „добър ден“ на английски.

Щом седна на масата, където бе вечеряла предишния ден, момичето я попита:

— *O kafes? American? Eliniko?*

Тя смътно разбра въпроса ѝ.

— Американско, моля — гръцкото кафе бе идеално след вечеря, но за закуска бе твърде силно и твърде малко.

Пред себе си имаше панерче с кроасани и поднос с масло, сладко, мармалад и мед. Сервитьорката посочи към маса със закуски и издърдори още нещо на гръцки. Миранда схвана общия смисъл и отиде да я разгледа. Всичко там изглеждаше много апетитно.

Имаше плодови сокове — гроздов, портокалов, боровинков; много пресни плодове — грозде, праскови, портокали, мандарини, ананаси и какви ли не; замразени кисели млека; покрито топло ястие, което се оказа бъркани яйца с хрупкав бекон; различни сирена, между тях някакво много крехко бяло сирене, върху което един от гостите си слагаше златист гръцки мед.

Миранда си взе сок от боровинки, грозде и кисело мляко и се върна на масата си. Кафето ѝ донесе Мило.

— *Kalimera!* — той ѝ се усмихна по своя бащински начин. — Разбрах, че вече говорите гръцки.

Тя се засрами.

— Научих няколко думи от моя разговорник.

— И аз така си помислих. Но сте успели да впечатлите Софи. Тя е убедена, че сте на ти с гръцкия.

— Олеле! — изпъшка Миранда. — Ще ѝ обясните ли вместо мен?

— Да, но е добре да запомните, че дългото пътуване започва с малка стъпка. Ако всеки ден научавате по няколко думи, скоро ще започнете да говорите гръцкия като майчин език.

— Смятам да науча колкото мога, докато съм тук. Знаете ли нещо за Пандора?

— Тя и съпругът ѝ закусиха в стаята си преди половин час, Пандора би желала да отидете при нея в бунгалото. Тя смята, че не е необходимо да започвате работа още първия ден. В момента имаме само няколко англоговорещи гости. Пандора ще ви разкаже за работата — той погледна към масата. — Искате ли да ви донеса още нещо?

Тя поклати глава.

— Не, Мило, благодаря ви.

— Тогава ви оставям да се наслаждавате на закуската.

И Миранда направи точно това. Мило бе непрекъснато в движение — поздравяваше гостите, настаняваше ги по масите, следеше за безупречния ред, говореше с персонала. Когато забеляза, че

е свършила, той дойде отново на масата ѝ и повдигна красивите си вежди.

— *Kala?*

Миранда го изгледа с празен поглед.

— Означава хубаво. Хареса ли ви закуската? *Kala?*

— Не — рече тя и си спомни, че трябва да поклати глава, а не да кима. — Много ми хареса.

— На гръцки казваме *mou aresse para poll* — обясни той.

Тя го повтори, извади бележник от чантата и си го записа под диктовката на Мило.

— Сигурен съм, че скоро ще проговорите гръцки — одобрително ѝ се усмихна той. — А сега ще ви заведе при Пандора.

Стаята, в която влязоха, беше по-голяма от нейната, с няколко прозореца, весела и слънчева. Пандора лежеше на един шезлонг и четеше книга на фона на музика. Чарлз го нямаше — очевидно вече бе отишъл в офиса си. Пан се усмихна.

— Наспа ли се добре?

— Много добре. А ти? Изглеждаш по-добре.

— Така е. Почти не съм ставала, откакто сме тук. Ела да седнеш. Мило, ще ни донесеш ли кафе, ако обичаш?

— Разбира се — той излезе и Миранда седна срещу отворения прозорец, вдъхвайки нежния аромат на рози и лавандула.

— Предполагам, че ще започна работа едва идния понеделник — рече тя.

— Да. Тази неделя очакваме група американци, така че може да те извикат да им превеждаш. Но Мило говори свободно английски и ако не е зает с нещо друго, може да се справи с всеки възникнал проблем.

— Той като че ли върши сто работи наведнъж. Като го гледах сутринта, как щъка насам-натам, си помислих, че трябва веднага да се залавям за работа.

Пан се засмя.

— Няма нужда! Мило би могъл и сам да стопанисва това място, ако се наложи. Той работи тук отдавна и е опитал почти всичко — бил е дори готвач! Така че ако се появи някакъв луфт, той веднага го отстранява. Чудесен е!

— На колко е години? Трудно ми е да преценят.

— На петдесет и няколко е, но за годините си наистина изглежда много добре.

— Женен ли е?

— Беше — за една прекрасна жена — Силвана, която почина, когато аз бях на десет. Все още помня нейната мила усмивка и големите ѝ очи. Тя също работеше тук. Двамата живееха в едно от бунгалата за персонала. Мило продължава да го обитава.

— Имат ли деца?

— Да, двама сина. Единият учи медицина в Ню Йорк, а другият е спортист. В момента и той е в Щатите, на някакъв спортен тренировъчен лагер.

— Мило сигурно тъгува за тях.

— Да, но той е много амбициозен — иска те да преуспеят, а това означава да го напуснат.

— Обеща да ми помогне с гръцкия.

— Търпението му е изумително — засмя се Пандора. — Той ме обучи за работата ми тук. Уважавам го изключително много. Мило е част от моето семейство.

— Така ли? Вие сте роднини?

— Не кръвни, но сме свързани по друг начин. Той бе най-добрият приятел на баща ми, а сега е много близък с моя... — тя внезапно спря, загледана в нещо отвън. — Я! Коя ли е тая?

Миранда също надникна и видя някакви деца, които тичаха пред една елегантна жена с черен бански, наметната с ефирен червено-черен воал, който стигаше до средата на бедрото ѝ.

— Онази жена ли? Нямам представа. Сигурно е туристка.

— Да, красива е, нали? Сигурна съм, че е актриса. Май съм я виждала в гръцки филми.

— В Гърция има ли развита филмова индустрия? — попита с искрена изненада Миранда.

— Не съвсем, но щом никой друг не прави филми на гръцки и за гърци, значи сами трябва да си правим. Разбира се, гледаме американски филми със субтитри или с гръцки дублаж. А и доста гърци говорят английски много добре.

Пандора взе лист хартия от близката масичка.

— Това е списък на нещата, които ще трябва да вършиш в офиса. Прочети го и питай, ако нещо те притеснява.

Миранда набързо прегледа написаното.

— Не, всичко е ясно.

Пандора полегна назад с прозявка.

— Съжалявам, пак ми се доспа, въпреки че, откакто сме тук, постоянно дремя.

— Май един сън ще ти се отрази добре. Да пътуваш е изтощително.

— Да, бях започнала да се притеснявам за тази си слабост — в очите ѝ проблесна влага. — Ужасявам се само при мисълта, че мога да загубя бебето, както стана с предишните.

Миранда я гледаше със съчувствие. Това момиче преживяваше истински кошмар.

— Чарлз и аз копнеем за деца. Не е справедливо да не мога да се сдобия с дете, както повечето жени. Всеки път, когато го загубя, се чувствам безполезна. Нещо повече — чувствам се като прокълнатата.

Миранда не знаеше какво да каже. Как да утеши човек, когото едва познава?

— Е, ако не ставаш от леглото, този път всичко ще мине добре — дрезгаво промърмори тя.

Пандора се отърси и рече:

— Да, така е. Не обръщай внимание на моето хленчене. Какво смяташ да правиш днес? Искаш ли след обяда Мило да организира обиколка на острова за теб?

Миранда се оживи.

— С удоволствие, тъкмо за това си мислех. Но бих могла да остана с теб и да ти правя компания.

— Много мило, но аз трябва да спя. Лекарят ми изнамери някакви безобидни приспивателни. Ти иди и намери Мило. Сега е в трапезарията — наблюдава зареждането на масата за обяд. Всеки ден правим шведска маса — по-евтино е и по-лесно, отколкото да сервираме на всеки.

Когато тръгна да излиза, Миранда предпазливо рече:

— Обещах да звънна на майка си, за да се увери, че съм добре. Ще си платя обаждането. Да поискам ли от оператора сметката?

— Няма нужда. Ако имаш лични разговори, в края на месеца ще ти ги удържат от заплатата. Но ще ти излиза по-евтино, ако се обаждаш след осем часа.

По пътя към трапезарията Миранда си спомни как Пандора се канеше да каже нещо, когато изведнъж спря ѝ смени темата. Спомена баща си, чийто най-добър приятел бил Мило, а после намекна за някой друг, с когото в момента Мило бил близък.

За съпруга си ли намекваше? Не, Миранда бе убедена, че те не са приятели. Не ѝ убягна студенината в погледа и в гласа на Мило, когато разговаряше със съпруга на Пандора.

За себе си ли отвори дума Пандора? Докъде стигаха отношенията ѝ е Мило? Може би той я ревнуваше от Чарлз, защото бе влюбен в нея? Но това бе нелепо. Мило спокойно можеше да ѝ бъде баща.

Вече в трапезарията Миранда седна, за да изчака Мило. Под зоркия му поглед персоналът разчистваше масата от закуската, за да я подреди за обета. Той благосклонно ѝ обеща да организира една екскурзия в три часа следобед.

— Искате ли да видите офиса? Следващите трийсетина минути съм свободен.

Стаята беше просторна и светла, със сиви щори на прозорците.

— Ако ги спуснете, в стаята става по-хладно следобед — обясни Мило.

Две гръцки момичета работеха тук. Мило ги представи. Усмехнати, те се ръкуваха, но очевидно не знаеха много английски.

— Лета съвсем скоро се сгоди за брата на Мелани — Фило — обясни той на Миранда. — Нали ви казах, че фирмата е почти семейна! — После се обърна към момичетата и заговори на гръцки.

Те се засмяха, кимайки с глави. Лета бе висока и тънка, с дълга черна коса, бронзов загар и чувствени устни. Мелани беше ниска и леко закръглена, с кестенява коса и светлокафяви очи. Личеше, че са добри приятелки.

— И те ще ви помагат с гръцкия — рече Мило. — А вие ще им помагате с английския — добави той и отново преведе казаното на гръцки, при което и двете момичета ентусиазирано закимаха.

— Да, да, моля. Ние учим английски в училище, но... лошо!

— На драго сърце ще ви помогна — обади се Миранда.

Звънна телефон. Лета го вдигна и занарежда по гръцки. Мило посочи третото бюро в стаята.

— А това ще бъде ваше. Умеете да работите с компютър, нали?

— Да — отвърна тя, леко изненадана. — Всъщност в Лондон работех точно с този модел. Произвеждаше ги нашата фирма.

— А, да, наистина — Мило я поведе навън. — Сигурен съм, че тук ще ви хареса. Веднага ще се заема с екскурзията. Какво възнамерявате да правите, докато стане време за обяд?

— Смятах да се поразходя до морето.

— Внимавайте на плажа — има скали и остри камъни в пясъка. Нали не искате да паднете и да си счупите и другия крак?

— Не, разбира се — с жар се съгласи Миранда.

След десет минути тя потегли бавно към брега. Все още бе приятно топло. Градините постепенно останаха зад нея и тя отново навлезе в дивата местност, която откри предишната вечер, проследявайки Мило. Този път не видя къщата. Вървеше по отъпкана пътека през високи, прегорели от слънцето треви и прецип. Мило ѝ беше казал, че гостите на хотела често слизат до плажа — особено онези, които имаха деца.

Преди да го види, Миранда чу морето и вдиша хладния солен въздух, довян от морския бриз. Изведнъж ѝ се прииска да поцапа боса във водата, както обичаше да прави, когато беше дете.

Свали сандалите и внимателно нагази, като се подпираше на патерицата си. Почти бе достигнала до прага, в който се разбиваха вълните, когато ясно видя една висока тъмна фигура.

Сърцето ѝ замря.

Беше той — ангелът на смъртта! Вървеше през плитчините — право към нея, облечен само в черен бански костюм.

Миранда напрегнато се взираше в огряното от слънцето бронзово тяло: широки рамене, мускулести гърди, силни ръце, тесен ханш и дълги крака, които с лекота вървяха през тъмната вода...

Господи, каква красота!

Сърцето ѝ биеше лудо. Тя познаваше това чувство — сладката топлина, която заливаше тялото ѝ. Желанието беше толкова силно, че я замая. За пръв път, откакто Том умря, се чувстваше по този начин.

С Том не беше го изпитвала с такава сила.

Обзе я чувство за вина. Залитна, подхлъзна се на покритите с водорасли камъни и в последния момент успя да се закрепил с патерицата, за да не падне.

Когато се изправи отново, него вече го нямаше. Тя учудено премигна и се огледа навсякъде около себе си — плажа, тревистата пустош, пътеката между дърветата, — но от него нямаше и помен.

Не можеше да изчезне толкова бързо. Наблизо нямаше къде да се скрие. Какво беше това? Игра на въображението ѝ? Извратена фантазия, която разпали страстта ѝ?

Когато се съвзе, Миранда нагази в морето и започна да рита със здравия крак срещу хладната вода, като се взираше с присвити очи в блестящия син безкрай. От години мечтаеше за него.

Но вече започваше да го вижда и наяве и трябваше да си признае, че изпитва съвсем други чувства към този мъж.

Досега се страхуваше от него и го мразеше.

Сега, когато го видя, устата ѝ пресъхна и цялото ѝ тяло пламна. Разбра, че сънищата, в които бе откривала знак за предстоящата си гибел, са имали съвсем друг смисъл: тя беше мечтала страстно за него, желаше го до изнемога и това ѝ състояние подсъзнателно бе придобило формата на гибел.

Любовта към Том се бе оказала безсилна през тази всепоглъщаща страст. С Том бяха приятели дълго време, преди да се оженият. Като деца играеха заедно, после ходеха в едно и също училище и въобще — израснаха заедно.

Том бе тихо и добро момче, такъв си и остана. Не се промениха и чувствата му към нея. Нейните към него — също.

Да, тя го беше обичала, но спокойно и еднакво, без настойчиво желание и изпепеляваща страст. Том имаше нужда от нея. Още като дете бе останал без майка. Миранда зае нейното място, закриляше го и го обичаше.

Такава беше любовта им — те бяха и съпрузи, и приятели — и Том разчиташе изцяло на нея.

Но тя не успя да му помогне, когато се давеше.

Преди това срещна Алекс и го пожела така, както никога не беше желала Том. Съзнанието за това засили чувството ѝ за вина.

За пръв път Миранда си даваше ясна сметка за всичко, което бе преживяла и преживяваше сега. Излезе от морето, obu си сандалите и бавно тръгна към хотела.

Мило я посрещна пред трапезарията с уважението и почитта, които засвидетелстваше пред богатите гости на хотела. Никой не би

могъл да допусне, че всъщност тя е тук, за да работи, а при това е и новопостъпила.

Миранда го харесваше все повече и ѝ се искаше да му се довери, да го помоли за съвет, но не смееше да сподели с никого онова, което току-що ѝ се беше случило.

— Ходихте, ли до морето? — попита я той, щом я настани на масата ѝ.

— Да, намокрих си краката — насили се да се усмихне и да си придаде безгрижен вид. — Поиграх си като дете.

— Понякога е хубаво да бъдеш дете. От време на време всички изпитваме нужда да се върнем към детството — Мило ѝ наля студена вода.

Тя погледна настрани.

— Как да постъпя с обяда? Просто отивам до масата и си избирам нещо?

— Точно така, но ми позволете аз да го направя вместо вас. Ще ви бъде трудно да се редите на опашка.

— Много сте мил, благодаря ви.

— Има ли нещо, което не обичате?

— Сепия — рече тя с гримаса. — А също и омари.

Той се поклони, отиде до масата и след малко се върна с поднос, върху който имаше сок от грейпфрут, сусамово хлебче и плато с ордьоври.

— Взех салата „тарама“ — обясни Мило. — Това е хайвер от пушена треска в марината от зехтин и лимон. Знам, че е много популярна в Лондон, но тук е истинската. Не се прави с картофено пюре, което е по-лесният вариант, а с галета — става много по-лека. Добавил съм малко чер хайвер. Тази триъгълна закуска се нарича „тиропита“ и е с пълнеж от сирене и спанак. Имате още скариди, малко раци и салата „мелидзано“, която представлява пюре от печени патладжани, лук, домати, чесън и зехтин.

— Звучи много интересно.

— А това е „долмаджакиа“ — смес от кайма и ориз, увити в лозови листа.

— Това съм го яла в Лондон. Хареса ми. Ако изям всичко тук, изобщо няма да помисля за основното ядене! Но изглежда наистина вкусно. Толкова сте мил, Мило.

— Удоволствието е изцяло мое — усмихна се той. — Ще намина по-късно. Ще пийнете ли вино? Изстудено бяло? Ще ви изпратя.

Миранда започна бавно да се храни, като се наслаждаваше на новите си вкусови усещания, пийваше от гръцкото бяло вино и наблюдаваше гостите, които се смееха и бърбреха, докато си хапваха или отиваха повторно до масата, за да си сипят допълнително.

По-късно при нея дойде млад келнер и отнесе празната чиния. Мило ѝ донесе друго блюдо с шишчета от препечено агнешко месо, домати, зелена пиперка и лук плюс зелена салата, варен ориз и препечени филии хляб.

Миранда се справи с по-голямата част, но отказа десерта и пожела само кафе.

— Гръцката храна ми хареса и при това не е много калорична. Но в никой случай няма да отслабна, ако си хапвам така.

— Вие нямате излишни килограми — смъмри я Мило. — Между другото уредих да се присъедините към група туристи, които тръгват на обиколка из острова с малък автобус днес следобед в три часа.

— Благодаря ви, това е чудесно! — щеше да се чувства по-добре, след като опознае острова.

Шофьорът бе също така и екскурзовод и много добре говореше английски. Беше слабичък и мургав младеж с очила. Каза им, че е студент в Атинския университет, но в момента е в лятна ваканция.

Островът ѝ се стори красив, но малко див. Отново видя таверните на пристанището, където предишния ден хвърлиха котва; няколко самотни вили в покрайнините му и други, които бяха пръснати тук-там в останалата част на острова. Но никъде не видя признаци на развит туризъм.

Спряха на пристанището, за да изпият по чаша прясно изцеден портокалов сок. Тук навсякъде имаше портокалови и лимонови дръвчета.

После се пръснаха да пазаруват. Миранда си купи широкопола сламена шапка, привързана с ярка кърпа, чиито краища се спускаха на тила, еспадрили, с които щеше да ходи до плажа, и малко ветрило, направено в Хонконг, което се побираше в дамската ѝ чанта и щеше да ѝ върши работа в жегите.

След като се събраха отново, те потеглиха с автобуса към планината, която се разполагаше върху централната част на острова.

Пътят беше прашен и много неравен. По терасираните склонове се ширеха маслинови горички, които мамеха с хладните си сенки. Един гуцер се приличаше на слънцето върху ниска каменна стена и досуц приличаше на маслинов лист по форма и по цвят, но автобусът го подплаши и той бързо изчезна от погледите им.

Въздухът беше горещ и наситен с миризмата на евкалипт и бор, които вирееха по-високо в планината — там, където нямаше цветя.

— През пролетта островът е изпъстрен с цветя — обясни екскурзоводът. — Но до юли тук става много горещо за тях и те не могат да оцелеят.

Жегата надви Миранда и тя се унесе в дрямка. Събуди се внезапно, когато автобусът спря на една скалиста площадка горе в планината. Всички излязоха навън и впериха погледи в долината под тях, в терасираните пространства, отделени от каменни стени, и в екзотичните кипарисови горички, които трептяха в маранята на фона на белите села.

— Зад нас се намират останките от византийски дворец и раннохристиянската църква „Свети Йоан Кръстител“. Дотам може да се стигне само пеш по една пътека, която, уви, е в опасна близост с дълбоката пропаст. Готов съм да ви заведа дотам някой ден след предварителна уговорка, но съм длъжен да ви предупредя, че пътят е опасен и труден. За да можете да се изкачите горе, трябва да сте в отлична форма. Но гледката си заслужава усилието.

Екскурзоводът им разказа накратко историята на двореца, след което отново се качиха в автобуса и се запускаха по хребета на планината.

Спряха в едно село в долината: същите варосани къщички, сгушени около църква със син купол, която те разгледаха в присъствието на свещеника. Той почти не знаеше английски и се наложи екскурзоводът да му превежда.

Когато влязоха в църквата и очите им постепенно свикнаха със сумрака, те останаха изумени от златото и среброто по стените и олтара. Отвсякъде ги гледаха ликовете на любимите гръцки светци — свети Василий, свети Йоан и свети Архангел Михаил — мургави, аскетични и мрачни.

Таваните бяха изрисувани с райски сцени: ангели с позлатени криле; Девата и младенецът — сериозни и вгълбени един в друг;

Христос в човешки образ, стъпил върху бели облаци, с протегната за благослов ръка.

В църквата останаха не повече от четвърт час, но когато отново излязоха на дневна светлина, слънцето ги заслепи.

Дърветата се поклащаха и екскурзоводът погледна смръщено небето.

— Дано не е мелтеми. Чували ли сте за този вятър? Мелтеми е сух и буреносен северен вятър, който духа тук през лятото, хвърля пясък в очите на хората, блъска по вратите и прозорците и общо взето лази по нервите на всички.

— Като сирого, нали, както го наричат французите — обади се една американка.

— Точно така. Но за разлика от тях, гърците не използват вятъра като смекчаващо вината обстоятелство за убийството на съпругите си — каза през смях екскурзоводът.

След половин час се прибраха в хотела и Миранда побърза да си влезе в стаята. Щорите бяха спуснати и вътре беше тъмно и хладно. Тя изпи бутилка студена вода, взе си освежаващ душ, облече халата си и легна. След малко заспа дълбоко.

Събуди се навреме за вечерята. Преди да се облече, се обади на майка си.

— Как си? — тревожно попита Дороти.

— Добре. Мястото е чудесно и с нетърпение очаквам да започна работа.

— Хубаво — след кратко мълчание Дороти добави: — Онзи твой шеф идва да те търси тук.

Миранда се вцепени.

— Тери?

— Тери Финигън, да. Не се притеснявай. Нищо не му казах.

— Той не те ли заплаши?

— Не, а и не би трябвало да се тревожиш за мен, защото Фреди ме пази. Гледай само ти да си добре. А как е Пандора?

— Пътуването бе много изморително за нея, но откакто сме тук, изглежда доста по-добре.

— Горкичката, дано запази бебето си! А ти се грижи за нея. Прави й компания, щом трябва да лежи. Сигурно е страшно отегчително да лежиш по цял ден.

— Да, ще се грижа за нея. Тя ми харесва и ще направя всичко по силите си.

После Миранда бавно се облече, заслушана в силния вятър отвън, който огъваше дърветата, брулеше листата им, блъскаше по прозорците и вратите. Някъде в хотела се затръшнаха врати. Докога ли щеше да бушува?

Щом се погледна в огледалото, тя видя трескавия блясък в очите си и осъзна, че се страхува. Значи Тери продължаваше да я търси. Майка ѝ не беше издала местонахождението ѝ, но той нямаше да се откаже лесно, защото бе готов на всичко в името на сина си. Със сигурност искаше да ѝ затвори устата завинаги.

Хрумна ѝ още нещо, което я накара да изтръпне. Ами ако наистина беше видяла Алекс Мануси? Ако той се намираше на острова?

Можеше да я издаде на Тери. Двамата имаха общи бизнес интереси и често разговаряха по телефона. Освен това бяха в приятелски отношения. Алекс Мануси едва ли знаеше за случилото се — Тери не би му казал — и бе напълно естествено да подхвърли, че я е видял в Гърция.

Не би могъл да знае какво щеше да ѝ причини, ако кажеше на Тери, че я е видял на острова. Но направеше ли го, този път той наистина щеше да се окаже нейният ангел на смъртта.

ОСМА ГЛАВА

На другия ден Миранда се премести в служебно бунгало, което се намираше редом с други три, отделно от тези за гостите на хотела. То беше едноетажно, с грубо варосани стени и с покрив от червени керемиди. Имаше спалня, баня, малък хол и кухничка в единия край, а в другия — балкон с изглед към морето.

— Надявам се, че тук ще ви бъде удобно — каза Мило, докато я наблюдаваше как излиза на балкона.

Тя се загледа в ослепителното синьо небе и още по-синьото море, което се пенеше от бушуващия вече близо двайсет часа мелтеми. Силата му намаляваше, но дърветата все още се огъваха под напора му, а слухът тревожно улавяше странния му вой.

— Сигурна съм, че ще ми хареса. И освен това — с удоволствие ще се храня тук отвън.

Миранда си мислеше за срещата с Алекс. Истина или измислица на въображението ѝ беше тя?

В края на краищата една такава среща бе напълно възможна. Той беше грък. Каза ѝ, че живее в Пирея и че корабостроителният му бизнес е базиран там. Спокойно можеше да прескочи до острова с някой от собствените си кораби, а защо не и да отседне в хотела?

Дали пък не се опитваше да намери оправдание за своята растяща лудост?

Миранда се обърна усмихната към Мило.

— Наистина ли не искате да започна работа веднага?

Той поклати глава.

— Първо се аклиматизирайте. Навярно вече сте разбрали, че горещината тук омаломощава човека. След няколко дни ще посвикнете с температурите и тогава ще ви бъде по-лесно да започнете работа. А и в случай че ни потрябвате като преводач, знаем къде да ви намерим! Ако аз съм тук, мога да се справя и сам. Ако ме няма, ще ви се обадят с молба да отидете и да помогнете. Нали?

Тя се усмихна.

— С най-голямо удоволствие. Нали дойдох точно за това!

Мило я остави сама. Миранда подреди дрехите си във вградения гардероб и започна да разглежда окачените по стените репродукции. Едната бе акварелен пейзаж на Атина от деветнайсети век с Партедона в близък план. Около него нагъсто бяха разположени дървета, малко по-надолу — бели старовремски къщи, а в далечината емблематично се синееше морето с миниатюрни лодки и мачти. Имаше и други акварели, но те бяха от острова. Миранда позна пристанището със скупчените таверни и къщи, нарисувани с тъмнокафяво, синьо и червено. До нея имаше рисунка на църква със син купол. Навярно бе същата църква, която посетиха предишния ден.

Най-голям интерес прояви към една стара карта на Цикладите. Огледа я отблизо. В центъра се намираше свещеният остров Делос. После следваха Микнос и малкият Сирос. Но къде бе Делефорес? На някои места не успя да разчете дребния шрифт — сякаш в ярко боядисаното море бяха разпръснати десетки малки островчета.

Миранда реши да се поразходи, докато бе все още хладно. Преди това затвори капачите на прозорците и завъртя ключа два пъти.

Искаше ѝ се да поплува, но не биваше да мокри гипса на крака си. Все пак пое към морето с намерение да се разходи, но по друг маршрут — покрай бунгалата за гости и плувните басейни. Видя хора, които се излежаваха в шезлонгите, и други, които лениво плуваха в басейните. Този път на плажа имаше много деца: влизаха и излизаха тичешком от морето, играеха на топка или лежаха на пясъка при родителите си, които предпочитаха сянката на чадърите. От време на време сухият северен вятър мелтеми напомняше за себе си с някой внезапен пристъп.

Струваше ѝ се невероятно, че се намира далеч от Лондон, в един свършено различен свят.

И Тери Финигън не беше в Лондон. Цяла нощ бе шофирал, за да отиде в Манчестър. Нае стая в хотел „Хилтън“ и веднага щом се настани, си наля чаша уиски от запасите в хладилника и позвъни на „Услуги“, за да открие търсения от него телефонен номер.

Когато избра номера, веднага позна бодрия глас отсреща, въпреки че бяха минали толкова много години.

— Ало?

— Айрийн?

— Да, кой се обажда?

Очевидно не го позна.

— Тери.

— Тери кой?

— Финигън — отвърна той и чу как тя си пое въздух.

— Майтапиш се! Тери Финигън? Господи, вече те бяхме отписали. Къде се загуби през всичките тези години?

— В Лондон. Как си, Айрийн?

— Добре, а ти?

— Малко съм загазил.

— Значи имаш нужда от помощ и се сети за Бърни, а? — грубата ѝ откровеност не го изненада. Айрийн винаги си е била такава, а и едва ли в случая можеше да ѝ възрази.

— Нещо такова.

— Тогава ела и поговори с него. За каквото и да става въпрос, надали може да се свърши по телефона. Ела в Манчестър.

— Аз съм тук. Отседнал съм в „Хилтън“.

— Тогава скачай в едно такси и идвай. Живеем на стария адрес. Помниш ли го? Грийби Роуд, номер шест. Пи ли вече чай? Тогава ела да го прием заедно. Направила съм страхотно печено с картофи. Знаем колко го обичаш.

— Чудесно — рече той и ясно си представи запеченото до златисто агнешко с картофи, лук и моркови. Още от вратата те лъхваше миризмата му. — Благодаря, Айрийн. Ще дойда след половин час.

Тери потегли със своя „Даймлер“ не просто към къщата на Айрийн и Бърни, а назад към своята младост и родните сиви, сгъсени улици. Айрийн и Бърни имаха пари и спокойно можеха да се преместят другаде, както бяха постъпили много богати граждани на Манчестър — в Чешър или Шропшър например.

Вместо това те все още живееха в старата си сива къща на десет минути път от „Олд Трафорд“ — свещения терен, на който играеше „Манчестър Юнайтед“. Бърни беше фанатик на тази тема. За него играчите на отбора бяха богове, а „Олд Трафорд“ — планината Олимп. Не пропускаше техен мач — не само на роден терен, но където и било в страната.

Отвори му Айрийн. Беше остаряла. На колко бе сега — на петдесет и пет? С няколко години бе по-голяма от него. Още като момиче минаваше за закръглена, но сега видимо бе напълняла. Изрусената ѝ коса нелепо жълтееше, лицето ѝ беше силно напудрено, а устата ѝ червенееше като сочна ягода.

Двамата се гледаха и Тери се запита дали изглежда също толкова остарял в нейните очи.

— Здравей, Тери — каза тя със своя здрав, удебелен от пиенето глас и погледна встрани. — Значи не си дошъл за пари!

Той мълчаливо се наведе, за да я целуне по бузата, а тя едва не го задуши в прегръдката си, като междувременно успя да го целуне по устата.

— Бърни те чака в оранжерията — пусна го и го поведе натам, поклащайки едрия си ханш. — Как е момчето ти? — попита го през рамо. — Четохме във вестниците за годежа му с богаташката щерка. Сандра дойде ли на партито?

— Не — Сандра и Айрийн винаги се бяха разбирали добре. Двете бяха от един дол дренки, въпреки че Айрийн бе повече домашарка, отдадена на съпруга и четирите си деца.

— Срамота! Душата си даваше за това момче. Той ходи ли при нея?

— Не.

Айрийн го прониза с поглед.

— Ти ли не го пускаш?

— Никога не съм му забранявал да се вижда с майка си, но нали знаеш, Сандра не обича да се натоварва — предпочита забавленията. Когато идва тук, се отбива да го види, но почти не го е канила в Испания.

Айрийн въздъхна.

— Много лошо.

Минаха през дълъг хол, който заемаше по-голямата част от приземния етаж на къщата и беше пълен с мебели, които изглеждаха като реквизити от някой бардак: столове с позлатени крака, маси от оникс, дълги до земята кадифени завеси в златистожълто и с ресни, разнообразни сувенири, огромен телевизор.

Вечерта бе мрачна и вещаеше дъжд, но пред себе си Тери видя светлина, която идваше от остъклената градина, проектирана във

викториански стил.

— Ето го и него! — каза Айрийн на мъжа, седнал в креслото насреща.

Тери беше потресен. Когато се видяха за последен път, Бърни беше на четирийсет и няколко — вече плешив, среден на ръст, но много здрав и силен.

Сега му се стори смален и изсъхнал. Скъпият костюм стоеше нелепо върху това немощно тяло.

— Здравей, Тери — каза той и му подаде ръка. — Извинявай, че не ставам. Айрийн каза ли ти какво ни сполетя? Преди няколко години една от черните банди се опита да завладее нашата територия. Простреляха ме в гръб. Няколко месеца бях в болница и все още не мога да ходя.

— Много лошо, Бърни. Мъчно ми е за теб — Тери пое подадената му ръка — тънка и отпусната. Като че ли у Бърни вече нямаше живец.

— Седни и пийни нещо.

Айрийн му наля уиски и рече:

— Извинете ме, имам много работа. Вечерята ще бъде сервирана след половин час.

— Печено с картофи — доволно рече Бърни.

— Да, нямам търпение да го опитам. Айрийн винаги е била царица на печеното. Как са децата?

— Добре са. После Айрийн ще ти разкаже за тях. Давай по същество. Имаш проблем и смяташ, че мога да ти помогна. Кажу за какво става въпрос.

— Още ли си в бизнеса? — колебливо попита Тери.

— Да, аз и най-малкият ми син Анди. Помниш ли го? Другите двама печелят парите си съвсем законно. Мат стана адвокат, и то доста добър. Джим е в строителния бизнес — застроил е целия северозапад. А сега ми кажи какъв ти е проблемът?

— Шон, синът ми, е загазил.

— Миналата седмица четохме за него в светската хроника. Нали ще се жени за дъщерята на някакъв богат banker? Късметлия е.

— Да, но той... ами, ходи по жени.

— Палаво момче, а? Метнал се е на майка си. Сандра все се сваляше с разни мъже.

Тери го разбра едва когато тя го напусна, за да избяга с друг мъж. Почувства се като пълен глупак. Всички ли знаеха? И защо никой не му отвори навреме очите?

— Ами, едно от гаджетата на Шон надуло корема. Заплашила, че ще каже на Никол — годеницата му. Шон се паникьосал и... — Той си пое дълбоко въздух и с мъка изрече: — И я убил.

Бърни тихо подсвирна.

— И сега е в затвора и го чака процес? Интересно как сме изпуснали тази сензация.

— Не. Успял да се отърве от трупа. Полицията знае за случилото се, но няма доказателства — Тери набързо му обясни подробностите: каза му как момичето, което тогава работело при него, неволно е станало свидетел на убийството и се обадило в полицията; и как след това той и Шон са се опитали да ѝ затворят устата. — После тя изчезна вдън земя. Сигурно полицаите са я скрили на сигурно място. Трябва да я намерим. Ако можехме да проникнем в полицейските компютри... Имаш ли още приятели там?

Бърни замислено потропваше с кокалчетата на свободната ръка.

— Значи искаш да накарам моите хора в полицията да разберат къде е тя?

Тери кимна.

— Моля те. Ще ти бъда вечно благодарен. Трябва да я открием и да се справим с нея, преди да е съсипала момчето ми.

Миранда обърна гръб на морето и след няколко минути се озова пред къщата, в която беше ходил Мило. Капаците на прозорците бяха затворени — значи който и да живееше там, в момента отсъстваше.

Тя отиде право до къщата и бавно я обиколи. Дали това бе оригиналната постройка? От осемнайсети век ли датираше, или бе съвременно творение в старовремски стил?

Миранда си представи как самият лорд Байрон живее в нея, плува гол в морето недалеч от тези прозорци, а вечерта се люби на лунна светлина с красива местна девойка, обгърната от нежен муселин.

Зад къщата растеше чинар. Кората му се белеше на ивици, а между силно набраздените листа се виждаха зелени бодливи топчици.

Миранда остана известно време под хладната му сянка и разгледа околността, за да се ориентира.

Чувстваше се толкова добре, че нямаше никакво желание да се връща в хотела или в бунгалото. Часовникът сочеше, че е време за обяд. Отново щеше да обядва в хотела, но скоро трябваше да започне да пазарува и да си готви сама.

Щеше да си набави пресни салати и зеленчуци, яйца, а може би и пиле, което да сложи в хладилника. Персоналът имаше право да се храни в хотела, но Миранда предпочиташе сама да приготвя храната си.

С бърза крачка тя стигна до хотела и разбра, че обядът вече е сервиран. Нареди се до общата маса и се спря на пилешка супа. Тъкмо се обръщаше, за да тръгне към масата си, когато се сблъска с една друга жена и разля питието ѝ.

— Ох, съжалявам — заекна Миранда и смутено се взря в червеното петно, което виното остави върху елегантната рокля с цвят син електрик.

Непознатата изглеждаше доста ядосана.

— Защо не гледате къде стъпвате? — говореше на английски, но акцентът ѝ представляваше странна смесица от американски и гръцки.

Засрамена, Миранда отново се извини.

— Аз, разбира се, ще платя сметката за химическото чистене. Казвам се Миранда. Кажете на рецепцията да ми изпратят сметката — отбягвайки пронизателния поглед на Мило, тя се насочи бързо към една от масите. Супата беше вкусна, лека и с аромат на лимон.

Докато си слагаше основното ястие — сардини на скара и салатата, Миранда забеляза, че Мило говори с жената, в която се беше блъснала. Дали ѝ поднасяше извиненията на хотела? Задълженията ѝ включваха контакти с гостите и случката с непознатата не беше никак добро начало.

След обяда тя намина при Пандора. Завари я в леглото да пие зелен чай.

— Харесва ли ти? — попита я Миранда.

— Става. Не ми разрешават да пия кафе — казват, че кофеинът ще ми навреди. Но не ме измъчва кофеинов глад.

По лицето ѝ имаше следи от сълзи.

— Нещо не е наред ли? От какво си разстроена?

— От нищо! — излъга Пандора и престорено се прозя. — Смятам да подремна.

Миранда разбра, че трябва да си ходи. Пандора не желаше да ѝ довери тревогите си. Бебето или нещо друго я притесняваше?

Когато на връщане минаваше през градините, изведнъж спря, дочула гласа на Чарлз.

— Не бива да идваш тук, Елена, знаеш го много добре. Тежко ни, ако той разбере.

Появя се вятър. Един лист се откъсна, завъртя се във въздуха и падна почти в краката ѝ. Миранда се отмести, без да откъсва очи от двамата. Чарлз стоеше на няколко крачки, с гръб към нея. Жената бе същата онази непозната с електриковата рокля, която тя заля в трапезарията.

Коя ли беше непознатата? Тя ли бе причината Пандора да плаче и да се чувства нещастна? А какво искаше да каже Чарлз с това „тежко ни, ако той разбере“? Дали пък не каза „ако тя разбере“?

— Той не може да ме уплаши. Това е хотел и аз имам пълното право да стоя колкото си искам — после гласът на жената стана интимно гальовен. — А ти как си, Чарлз? Изглеждаш чудесно. Още не си ме целунал.

Миранда отново се отмести, но за свой ужас видя как непознатата се приближи и тънката ѝ ръка обгърна врата на Чарлз. Чу се звук от целувка — устните им се срещнаха.

Дали не бяха стари любовници? И може би жената на име Елена не искаше да се разделят...

Миранда бе толкова разстроена от собствените си мисли, че не разбра как се озова в бунгалото си. Не успяваше да се отърси от токущо видяното. Ако Пандора разбереше за своя съпруг и онази жена, можеше отново да направи спонтанен аборт.

Тази вечер Миранда не отиде да вечеря, а се захвана с гръцкия, прослушвайки касетата, която Мило ѝ беше дал.

На следващия ден закуси рано и се запъти към морето. Когато стигна до самотната къща, тя се спря и се загледа в нея, потънала в догадки за обитателите ѝ. В този момент чу стъпки, шумолене на трева и сухото изпращяване на настъпена съчка. Обърна се по посока на шума. Към нея енергично приближаваше мъж в черни къси панталони и бяла тениска. В мига, в който го позна, сърцето ѝ болезнено се сви.

Дъхът ѝ спря. Значи преди два дни на брега тя не беше халюцинирала — наистина бе видяла Алекс Минуси!

Той също я видя и за миг се спря, вперил поглед в нея. После продължи неотклонно по пътя си и любезно ѝ кимна с глава.

— Госпожа Грей. Добро утро.

— Какво правите тук? — истерията мигом я завладя. — Проследихте ли ме? Дебнете ли ме? Сигурно вече сте казали на Тери къде съм и той е изпратил някой да ме убие? Или вие сте този някой?

Той сложи хладната си длан върху устните ѝ.

— Държете се истерично. Защо не се успокоите?

Опита се да го захапе, но се отказа и едва смотолеве с отпаднал глас:

— Ти... копеле...

— Шшт! Не трябва да се страхувате от мен! Аз не съм ви проследил. Бях вече тук, когато вие дойдохте.

Той си махна ръката и тя свободно си пое въздух.

— Мислите ли, че ви вярвам?

— Повярявайте ми. Това е моят хотел. Аз съм собственикът, а Пан ми е сестра.

Миранда почувства огорчение и обида.

— Значи тя ме е подмамил в този капан? Подлъгала ме е тук? — Миранда бе харесала от пръв поглед Пандора и нейния съпруг и нито за миг не се бе усъмнила в тяхната искреност.

И докато се бе суетила около Пандора, потънала в съчувствие и тревоги за състоянието ѝ, Пандора е заговорничела с Алекс Мануси, за да я примами тук, на острова.

Алекс поклати глава.

— Не, Пан изобщо не ви е излъгала. Всичко, което ви е казала, е истина. Освен...

— Освен премълчаното! Не е споменавала например за вас; не ми каза, че сте неин брат и че познава Тери Финигън. От него знам, че ви е идвал на гости и познава семейството ви. Значи е знаела всичко за мен!

Той въздъхна.

— Аз наистина ѝ говорих за теб и я помолих да не споменава името ми, но нищо не съм ѝ казвал за Тери. Всичко, което знае по

въпроса, го е научила от майка ти. Аз само казах, че може би няма да дойдеш, ако разбереш за мен.

— Не ти вярвам. Не вярвам на нито една твоя дума!

Тя направи опит да се измъкне, но той сложи ръцете си на чинара, затваряйки я в капана им, и се наведе над нея, без да я докосва — накара я само да усети силата му. Сетивата ѝ полудяха. Друг мъж не ѝ беше въздействал така.

Изречението му бе много сериозно и дори мрачно.

— Нима наистина вярваш, че сестра ми ще започне да заговорничи срещу теб? Тя те харесва. И има нужда от помощ. Страхувам се, че ако загуби и това бебе, ще откачи. Тя наистина има нужда от теб, Миранда. Не се настройвай срещу нея заради мен.

— Разбира се, беше чисто съвпадение, че тя попадна в болницата по едно и също време с мен! — хапливо рече тя.

— Трябваше да прекара няколко дни в болница, за да ѝ направят изследвания за бебето, но още не бе решила кога да стане това. Признавам, че когато разбрах за теб, помолих сестра си да позвъни в болницата и да се запише за наблюдение по същото време. Не беше никак трудно, защото като чужденка ползва известни привилегии.

Тя вдъхваше аромата на кожата му — малко солен и с мирис на бор — и несвързано си мислеше дали това бе душ гел или одеколон за след бръснене. Близостта му я притесняваше и тя облегна глава на дървото.

— Дори и така да е, защо ме излъга? Защо тя не ми каза истината?

— Защото аз я помолих да не го прави! Вече ти обясних.

— Не ми обясни защо не си искал да разбере!

— Ако Пан ти бе казала, че е моя сестра, щеше ли да дойдеш?

Миранда погледна настрани:

— Не знам.

— Напротив, знаеш. Щеше да откажеш.

— Исках да съм в безопасност, да избягам от Финигън. Сега, когато вече знам, че ти държиш този хотел, ще се наложи да си тръгна. Тук не съм в безопасност.

— Не! Не можеш да си тръгнеш. Ти подписа договор за работа и аз няма да те пусна!

Полази я ужасен страх и тя усети как цялата изстива въпреки жегата наоколо.

— Не можеш да ме принудиш да остана!

— Обвързана си с договор за три месеца — нали това е определеният срок?

Тя изобщо не си спомняше, защото му беше хвърлила само един бегъл поглед, преди да го подпише.

— Вече ни дължиш една значителна сума — добави той.

— Дълга ви? Какво искаш да кажеш? Нищо не ти дължа — гласът ѝ трепереше.

— Чете ли подписания от теб договор? Ако напуснеш преди изтичането на трите месеца, трябва да възстановиш разноските по твоя престой тук.

— Не помня такова нещо.

— Тогава прегледай твоего копие от договора.

Тя заби поглед в земята. Дишаше на пресекулки, опитваше се да мисли трезво, за да реши как да постъпи.

— Тери знае ли, че съм тук?

— Не.

Погледна с недоверие непроницаемите черни очи, които ѝ заприличаха на коварни огледала, връщащи собственото ѝ отражение.

— Но ти ще му кажеш?

Той сви рамене.

— Не, защо да го правя? Аз съм клиент на Тери Финигън, а не негов приятел. Сигурно няма да се чуем с месеци, освен ако не възникне проблем с пратката, която скоро трябва да получи от него.

Миранда настойчиво го изгледа.

— Знаеш за убийството, нали?

— Да.

— И знаеш, че той ме уволни заради това, че казах на полицията за сина му и момичето?

Той кимна.

— Знам още и за шофьора, който те блъсна на улицата и избяга. Аз видях как стана. Полицията ме разпита като свидетел.

— Така ли? — това не я учуди. — Значи наистина си бил там? — Не си бе въобразила, че го вижда.

Той повдигна вежди насмешливо:

— Мислеше, че ти се привиждат разни неща ли?

— Предполагам, че съм имала мозъчно сътресение. Не знаех със сигурност какво виждам — Миранда зърна златния му часовник и разбра, че времето доста е напреднало. — О, трябва да вървя. Време е за обяд.

— Не, днес ще обядваш с мен — рече той с онзи повелителен тон, който тя ненавиждаше.

— И защо си толкова сигурен!

— Имаме да си кажем толкова много неща, нали? Аз съм запознат само с версията на полицията. С Тери никога не сме говорили за това. Бих искал ти да ми разкажеш своята версия.

Погледът му бе сериозен и пряк. Тя му отвърна колебливо, прехапала устни. Можеше ли да му вярва? Да се довери на човека, който години наред бе превръщал нощите ѝ в мъчение?

ДЕВЕТА ГЛАВА

В интерес на истината Миранда бе любопитна да разгледа къщата, а също и да опознае Алекс Мануси. Знаеше съвсем малко за него и за семейството му. В своите разкази Пандора, Чарлз и Мило умишлено го бяха изключвали, затова не можеше да им се вярва напълно. Бяха я излъгали съзнателно и тя не знаеше дали някога ще възвърне доверието си в тях.

— Ела с мен — ласкаво рече той и я хвана под ръка.

Можеше да се дръпне, но не го направи. Остави го да я заведе в къщата, въпреки че цялата трепереше, а главата ѝ бе замаяна от съмнения и несигурност.

Той отключи външната врата. Влязоха в антре, от което по красиви лакирани стълби се отиваше на първия етаж. Там миришеше на рози и лавандула. Широка стъклена зелена ваза с такива рози върху масивна дъбова маса до камината, чийто опушен комин свидетелстваше за нейната старост. Чарлз бе казал, че зимите тук са студени; снегът се задържаше дни наред, затова хотелът вече разполагаше с парно отопление. Пандора през смях си беше спомнила, че в детството ѝ са се топили с голям дъхав огън от бор, добиван в техния имот. Дали тази къща бе имала предвид?

— Стара ли е къщата? — попита тя, щом влязоха в голям хол.

Алекс пусна лакътя ѝ и отиде до прозореца, където натисна копчето за отваряне на капациите.

— Според английските стандарти — не. Построена е през 1861 година по времето на гръцкия крал Ото. Година след това той бил прогонен.

— Семейството ти ли е построило къщата?

— Моят прапраядо Филип — той посочи към една картина в ярки цветове, която висеше на стената. — Това е той.

Миранда разгледа гордото, обветрено лице с орлов нос.

— Откривам известна прилика.

Алекс се засмя.

— Благодаря. Бил е на петдесет, когато е построил къщата. Току-що се бил оженил за трети път — за едно осемнайсетгодишно момиче на име Хелена. Жена му и детето от първия брак загинали при земетресение в Атина. Оженил се повторно, но жената умряла при раждане. В онези времена медицината била още много примитивна. Просто лош късмет. Но той отново опитал — с моята прапрабаба и тя му родила четири деца — две момичета и две момчета — той посочи друга картина, на която бе изобразен подобен на вид мъж със същата черна коса, тъмни очи и блестящ поглед. — Прадядо ми Константин бил най-големият. Той се оженил на двайсет, но с жена си нямали деца десет години и едва след това се родил дядо ми Васил. Онази снимка там е негова.

Миранда отиде до лакирания бюфет, за да разгледа избелялата черно-бяла снимка. Приликата между него и Алекс бе поразителна. Очевидно семейството имаше доста характерни черти.

— Тази фотография е много стара. Дядо ми бил запален фотограф. Толкова бил заплеснат със строежа на корабостроителницата, че забравил да мисли за женитба. Накрая се спрял на дъщерята на един от най-заможните си клиенти. Баба ми е била красавица, но тук нямаме нейна снимка или портрет. Мой братовчед от Атина има снимки, правени от дядо ми.

— Как се е казвала?

— Софи. Най-напред родила момиче и й дала своето име. Баща ми бил третото дете и първороден син. Софи родила общо седем деца, но няколко от тях починали съвсем малки — тези случаи били често явление в онези времена.

— В Пирея ли са живели или тук?

— И тук, и там. Когато децата започнали да се множат, баба ми предпочела да се установи на острова. Аз прекарах детството си тук, с майка си, докато баща ми живееше на континента и идваше тук само в събота и неделя.

— Сигурно на майка ти не й е било никак лесно.

— Да, мъчно й бе за баща ми, но тя бе добра съпруга и се бе примирила с положението си — той се обърна към нея и очите му закачливо блеснаха. — По онова време гръцките жени са били много послушни.

— А сега?

— Сега си имаме феминистки. Животът на мъжете вече не е толкова лесен. Жените не се подчиняват както преди.

— Хубаво — тя вирна брадичка и устата му се изкриви в полузакачливо, полуприсмехулно изражение.

— Въпреки всичко домашният живот е бил много уютен в онези лоши дни.

— За мъжете — да, но се питам дали жените са харесвали живота, който водят.

— Грижили са се за дом и деца. Съвсем не са били лишени от власт в дома си.

— Предполагам, че ти се иска да се върнат онези времена?

Той я загледа и поклати глава.

— Никой не може да върне назад времето. Не, сегашните порядки напълно ме устройват — той отиде до една табла с напитки и вдигна чаша. — Какво ще пиеш — бяло вино или „Рецина“?

— Бяло вино, благодаря. Рецината е интересно питие, но човек трябва да свикне с нея. От време на време бих пийвала по чашка, но не искам да прекалявам.

— Нито пък аз — присъедини се той и наля на двамата от бялото вино.

Миранда седна с чаша в ръка. Мебелите бяха главно от лакиран дъб. Креслата бяха облечени в тъмносиньо кадифе, което хармонираше със завесите на прозорците. Стаята излъчваше спокойствие. Стените бяха боядисани в нежно синьо и на тях висяха семейни портрети и акварели с пейзажи от Гърция.

Едно лице привлече вниманието ѝ — младо и нежно, красиво и много познато. Това бе онази жена на име Елена, която видя в градината с Чарлз. Нима принадлежеше към семейство Мануси?

— Да поръчам ли да ни донесат обяд, или сами ще си стотвим? — попита я той, докато я наблюдаваше.

— Ами... Имаш ли някакви продукти тук?

— В хладилника има салата. Можем ли да комбинираме с риба или агнешко? Имам агнешки котлети, малко платика и сепия.

— Аз съм за платиката — Миранда сбърчи нос. — Имам известни резерви към сепията.

— Ще трябва да те научим да я ядеш. Тя има вкус на пиле.

— Казвали са ми го, но ме полазват тръпки при мисълта за онези ужасни пипала и малки смукала. Щом видя сепия, веднага започвам да си представям как се изплъзва от чинията и ме хваща за гърлото.

Той се засмя.

— Ама че въображение! Щом е в чинията, значи отдавна е мъртва и сварена.

Миранда потръпна.

— Сигурно, но аз не мога да понасям гледката. Да ти помогна ли в готвенето?

— Ще направиш ли салатата, докато аз приготвям рибата?

— Разбира се.

— Тогава да идем в кухнята.

Тя все още гледаше портрета на Елена и се чудеше дали да не го попита за нея. После бавно се обърна и го последва в кухнята.

Кухнята бе ултрамодерна, с високи прозорци, през които слънчевата светлина нахлу веднага щом Алекс отвори капаците.

Шкафчетата бяха от полиран бор, печката бе яркожълта, а върху високия хладилник лежеше тъмна котка на светли ивици и с пухкава опашка. Тя се изправи и безгрижно се прозя, показвайки малките си остри зъби.

— О, какъв сладур! Мъжки ли е?

— Да, но хич не е сладур и ако разбираше какво казваш, изобщо нямаше да се трогне от думите ти. Името му е Атила и е изпечен убиец. Убива всичко, което докопа — мишки, плъхове, птици.

Миранда се повдигна на пръсти, за да погали котката по главата.

— Ти не си такъв, нали? — прошепна тя.

Атила присви очи и настръхна, ръмжейки.

— Внимавай, че хапе и драска без причина — предупреди я Алекс.

Само след миг котаракът заби нокти в ръката, която го галеше, като едновременно с това я ухапа.

— Ох! — отдръпна се тя.

— Нали те предупредих! — Алекс взе ръката ѝ и загрижено огледа червените дири по гладката кожа. — Боли ли? Ей сега ще намеря мехлем.

— Не, не си прави труда. Не е нищо сериозно.

Дългите му пръсти галеха ръката ѝ и предизвикваха тръпки по цялото ѝ тяло. Тя се отдръпна и той я изгледа отвисоко, но нищо не каза.

После отиде до хладилника и извади чиния със сребриста платика в нея и пластмасова купа с маруля, краставица, червени пиперки и домати. Сложи салатата на кухненската маса и отнесе рибата на мивката, където изстърга с нож люспите под течаща вода. След това умело я изчисти върху дъската за рязане.

— Приборите са в чекмеджето на масата точно до теб — каза ѝ той. — Оцет, зехтин, пипер и други подправки за салатата ще намериш тук, на рафта.

Миранда взе нещата от рафта. Алекс откачи от стената един тиган от мед, сипа малко зехтин и го сложи на печката.

После надrobi лук, пусна го в сгорещената мазнина, като добави счукания чесън и нарязаните домати. След като задуши зеленчуците, той освободи място за рибата. В кухнята замириса приятно на готвена риба.

Миранда сложи подправките за салатата в стъклена купа и леко ги разбърка, прибави тъмен гръцки мед и няколко лъжици портокалов сок. В хладилника намери бяло козе сирене, каквото ядяха навсякъде в Гърция и с чийто вкус тя вече бе запозната. Наряза го на кубчета и го посипа върху салатата, преди да я залее с приготвената смес. Сложи и шепа черни маслини.

— В плетения панер има пресен хляб — каза Алекс през рамото си.

Миранда извади заобления златист хляб. Миришеше вкусно и тя се почувства така, сякаш за пръв път в живота си вдъхва мириса на хляб. Междувременно рибата вече бе готова. Алекс я разпредели в затоплените чинии заедно със задушените зеленчуци. Двата седнаха около кухненската маса. Той отново ѝ наля бяло вино. Тя изведнъж се почувства много гладна, вдъхвайки вкусните миризми.

— Не слагай сол — каза Алекс. — Маслините са много солени.

— И сиренето е соленичко — добави тя, като лапна едно бяло парченце заедно с малко риба. — Готвиш много хубаво.

— Благодаря. Мога да върша всичко в хотела — да съм портиер, готвач, счетоводител или сервитьор.

— Като Мило.

Той се усмихна.

— Точно така. Той ме научи на всичко това. Чудесен учител е — търпелив и упорит. Беше най-добрият приятел на баща ми.

— А сега и твой?

Алекс кимна.

— Разкажи ми сега за убийството. Била си наблизо и си чула Шон и момичето.

Миранда остави вилицата си.

— Те се скараха. Момичето каза, че е бременна от него и че Шон трябва да развали годежа си с Никол, за да се ожени за нея. Шон побесня и после чух... — тя млъкна, преглъщайки конвулсивно, втрещена в червените домати и бялото месо на рибата пред нея.

— Чу как тя се дави? — тихо ѝ напомни той.

— Да.

— А после?

— После... стана неестествено тихо. Шон се показва на прозореца и ме видя. Изглеждаше... ужасен. От израза на лицето му разбрах, че той се е досетил, че съм чула всичко. Аз припаднах. Когато се свестих, се изплаших и побягнах. В паниката си изобщо не мислех да викам полиция. Исках само да избягам. Чак когато се озовах в колата, главата ми се поизбистри и започнах да разсъждавам. Спрях в една отбивка и осъзнах, че трябва да се върна там и да се обадя на полицията. Така и направих.

— Но трупа го нямаше, банята бе празна и липсваха всякакви доказателства в подкрепа на твоя разказ?

Миранда впери поглед в него.

— Откъде знаеш? — едва ли Тери бе споделил с него за убийството. Знаеше, че Алекс е близък със семейство Финигън, но не бе ясно доколко. Възможно ли бе да му се доверяват напълно, превръщайки го в съучастник?

— Знам всичко това от полицията. Детектив Нийл Мадрел ме разпита след злополуката с теб и картината ми се изясни.

Лицето ѝ се оживи.

— Да, той е добър човек. Беше много любезен към мен.

— Нима? — хладно рече Алекс. — Не съм изненадан. Веднага разбрах, че си пада по теб.

Миранда се изчерви.

— Нямах това предвид — тя побърза да смени темата. — Ти каза ли му, че смяташ да ме доведеш тук?

Алекс кимна.

— Значи е знаел? — Нийл я бе посъветвал да замине за Гърция, без да издава кой всъщност стои зад предложението за работа. Защо не я бе предупредил? Нима Нийл му имаше доверие? Ами на самия него дали можеше да му има доверие? Потискащо бе да не вярва на никого, но можеше ли да рискува? Бе готова да се закълне, че има доверие на Тери Финигън, но излезе, че той не би се поколебал да я убие, за да спаси сина си.

— Обещах му, че няма да кажа и дума на Тери, за да не се безпокои за твоята безопасност тук — тъмният му поглед се впи в нея. — Аз държа на думата си. Тук си на сигурно място, Миранда.

Искаше ѝ се да му вярва, но през последните седмици бе събрала твърде много страх и недоверие. Когато Том се удави, към нещастиято от неговата загуба се прибави и едно подмолно чувство за вина, подозрения относно корабокрушението и ужасната мисъл, че по някакъв начин е отговорен и Алекс. Тя не се бе отърсила от мъката и угризенията, а от деня, в който чу онова момиче да се дави, състоянието ѝ отново се влоши. Главата ѝ се изпълни с мрачни мисли и страхове. Как би могла да намери някъде сигурност?

Дори Чарлз, който ѝ се стори толкова мил и привързан към жена си, се бе оказал потаен човек.

Тери излетя със собствения си самолет, за да отиде до южния бряг и вземе някакви части, останали от скорошна доставка. За половин час се приземи, натовари кашоните, изпи чаша кафе и отново излетя. С тази работа можеше да се справи всеки куриер, но той търсеше претекст, за да се порее за няколко часа във въздуха.

Рядко му се удаваше да лети поради натоварения график, а и времето днес бе толкова слънчево и ясно, че би било жалко да не го използва. Напоследък много му се събра и често пъти изпадаше в депресия. Тук горе той се чувстваше по-жив и самоуверен.

Когато се прибра къщи, Тери с изненада видя паркирания отпред тъмносин ролс-ройс. Още преди да влезе, позна дрезгавия,

изкусителен глас на Сандра. Дали бе сама, или бе довела онзи мухльо Джак?

Само след миг се обади и самият Джак:

— Отиваме в Саутхемптън. Ще правим средиземноморско пътешествие. Започваме от Тулон, на връщане летим със самолет от Истанбул. Двайсет прекрасни дни. Ти пътувал ли си по море, Шон?

— Една година ходихме до Щатите с „Кралица Елизабет Втора“ — отвърна с безразличие Шон. — Не беше зле.

— Как мина годежът? — попита Сандра. — Снимчици има ли, Шон? Нямам търпение да видя твоето момиче.

— В горното чекмедже на бюрото ми — с равен глас каза Тери, застанал на вратата, и всички обърнаха погледи към него.

— О, здравей, Тел — рече Сандра и го огледа от горе до долу.

Джак се ухили в знак на помирение.

— Здравсти, Тери. Как си?

— Донеси снимките, Шон. Не стой като гръмнат — Тери се ядосваше всеки път, щом погледнеше сина си.

— Не му крещи! — настръхна Сандра.

Косата ѝ бе по-светла от преди. Сигурно скоро е ходила на фризьор, помисли си Тери. Така ѝ отиваше и той не можеше да отрече, че я харесва, особено когато бе току-що боядисана и тъмните корени не се виждаха. Носеше два пъти повече грим от необходимото — също като Елизабет Тейлър в „Клеопатра“. Разбира се, за Клеопатра беше малко руса, но имаше нейния зноен поглед, същите червени устни и онези дълги египетски обици, които звънваха и проблясваха при всяко обръщане на главата. Тясната рокля с леопардова шарка допълваше сексапила ѝ.

Колкото и да негодуваше срещу себе си, Тери все още я желаше. Кучка! Какво толкова имаше в нея? Неустоима привлекателност, подканваща усмивка или просто сексапил? Каквото и да беше, Сандра го притежаваше в излишък и Тери наистина се тормозеше от мисълта, че Джак спи с нея.

Така и не успя да си обясни как можа да го напусне заради този скапаняк. Причината не беше в парите. Тери имаше повече пари. А с какво разполагаше Джак? Бе най-обикновен мошеник и така си изкарваше парите. Двамата със Сандра ги пилееха, сякаш ги вадеха от бездънен кладенец.

Веднага щом им свършеха мангизите, Джак щеше отново да се върне към старите си навици. Не можеше и да допусне, че Сандра бе хлътнала по него заради красотата му. Той не беше нищо особено — просто един гръмогласен, едър глупак.

Тери се запита дали продължава да ревнува, макар че беше сигурен в отговора. Така и не можа да се примири, че Сандра го напусна заради мъж, когото той презираше.

Шон донесе албума със снимките и майка му възторжено запрелиства страниците.

— Тя е прекрасна. Извадил си голям късмет. А има и богат баща! Ах, ти, малък негоднико!

— Как върви бизнеса ти? — попита Джак Тери.

— Чудесно. Ти с какво се занимаваш?

Джак отмести поглед.

— Знаеш, че съм в пенсия. Бяхме в Манчестър на гости на семейството ми. Преди месец на племенника ми му се роди бебе и сега му правихме кръщение. Аз му станах кръстник.

— Ти? — Тери вдигна вежди. — Не знаех, че ходиш по такива места.

Джак пламна.

— Това е само един ритуал. Брат ми каза, че не е нужно да си религиозен. Направихме страхотен купон. Цялото семейство беше там. В Манчестър посетих и някои стари приятели — той изгледа изпитателно Тери. — Казаха ми, че скоро си ходил там. Говори се, че си се отбил у Бърни. Аз също го видях, но той не отрони нито дума за теб. Остарял е, нали? Парализиран е. Един куршум го е улучил в гърба по време на улична война с бандата на Ярдис. Сигурно не му остава много.

— Бърни е боец и няма лесно да се даде.

Сандра изведнъж се намеси с напевен глас:

— Защо си ходил там? Винаги казваше, че си приключил с всичко и никога вече няма да се върнеш там. Кое те накара да промениш решението си?

Шон унило им обърна гръб и се загледа през прозореца, пъхнал ръце в джобовете на старите си джинси.

— Имаме малко неприятности — предпазливо рече Тери. — Трябваше ми Бърни — това е всичко.

— Аз имам — процеди през зъби Шон, без да се обръща. — Аз съм този, който е загазил.

Майка му отиде до него и започна да гали ръката му с дългите си лакирани пръсти.

— Какво има, миличък? Ние можем ли да помогнем? Знаеш, че с радост ще го направим.

Тери си замълча. Шон трябваше да реши дали да говори или не. И той започна:

— Виж, едно момиче се удави — и аз не знам какво точно стана. Полицията не е открила тялото ѝ, но имат свидетелка. Скрили са я някъде и ние трябва да я намерим. Татко реши, че тоя Бърни може да помогне, като се добере до адреса ѝ чрез някои хора, които имат достъп до полицейския компютър.

— Удавила се е? — повтори Сандра. Лицето ѝ под грима беше преbledняло. Погледна към Тери, който стоеше безучастен. — Наистина ли е това, за което си мисля? — Тери не отговори и тя избухна: — Господи, Шон! Как си могъл да постъпиш толкова глупаво? Ако намерят трупа, ще лежиш с години в затвора.

— Няма да го намерят, защото го пуснах в морето от татковия самолет. Най-много да го изхвърли на ирландския бряг — Шон навъсено я изглежда. — Знам, че сгрехих. Просто си изгубих ума. Тая кучка ме изнудваше. Забременя и се опита да съсипе живота ми. Какво трябваше да направя? Да плюя на себе си, за да ѝ дам каквото иска?

Сандра погледна бившия си съпруг.

— Не можа ли да ѝ платиш, Тери?

— Не знаех за нея.

Шон направи сърдита физиономия.

— Тя не искаше да чуе за пари. Да не мислиш, че не се опитах да я купя? Не, тя искаше да докопа мен. Искаше само да се ожения за нея.

— Ама че лукава малка никаквица. Коя е свидетелката?

— Момичето, което отговаряше за връзките с обществеността при татко. Сигурно си я виждала във фирмата. Тя работи там три години. Тиха вода. Усърдна като пчеличка. Затова работеше и през онази неделя. Мислех, че никой няма в сградата, но не — тя била там и ме шпионирала. Изпяла всичко на полицията и сега като, свидетел се ползва с тяхната протекция.

Сандра се намръщи.

— Май си я спомням. Виках ѝ Мили Моли Манди — една от многото. Изглеждаше като света вода ненапита. И тя е единственият свидетел срещу теб?

Шон кимна.

— Полицията не разполага с други улики.

Сандра настойчиво погледна Тери.

— Тогава би трябвало да я намериш и да не допуснеш да стигне до свидетелската скамейка. Не бива да изоставяш Шон. Може да е постъпил глупаво, но той е наш син. Ние трябва да го подкрепяме.

— Майчината ти любов е малко закъсняла — тросна ѝ се Тери. — Аз се грижа за момчето, откакто ти го изостави. И сега ще се погрижа за него. Бърни действия по въпроса. Веднага щом открие адреса ѝ, аз ще се разправа с нея, не бой се.

— Джак също има приятели в полицията — рече Сандра. — Рано или късно това момиче трябва да излезе отнякъде, без значение дали ще намерят тялото или не. И тогава ти ще бъдеш на ход. Само внимавай този път да няма свидетели.

Тери излезе от стаята. Беше се старал много, за да изгради хубав и достоен живот за себе си и Шон, но ето че отново се връщаше в света, от който бе избягал. Единственото му спасение бе да пожертва бъдещето на Шон. Но той не можеше да направи такова нещо.

Сандра беше права. Трябваше да спаси сина си. Родителите бяха отговорни за децата си от деня на тяхното раждане. Дори ако се наложеше да пожертва бизнеса или собствения си живот, Тери беше длъжен да спаси Шон.

След обяда Алекс настоя да изпрати Миранда до бунгалото.

— Надявам се, че се чувстваш удобно. Бунгалата за персонала са обзаведени по висок стандарт. В хотела между другото има много видеоплейъри — можеш да вземеш от Мило. Преди да започнеш работа, трябва да разгледаш близките острови. До Делос и Миконос са три часа път — можеш да им отделиш един ден, а някой и друг ден непременно трябва да си запазиш, за да идеш на континента и да видиш Атина.

— С най-голямо удоволствие. Оттук тръгват ли кораби? Фериботът ходи ли до Делос?

— Да, но той винаги е претоварен. Можеш да използваш корабчето на хотела. Виж какво, сам ще те заведе. Бездруго отдавна не съм ходил в Делос, а атмосферата там е много особена.

Смесени бяха чувствата на Миранда в този миг — вълнение, тревога, негодувание. Алекс беше като повечето мъже, които се разпореждаха с жените като със слугини — сигурно бе заради тестостерона им. Той замъгляваше сетивата ѝ и караше кръвта ѝ да кипи, но разумът ѝ въставаше срещу чувствата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На другия ден, когато отиде да я види, Пандора започна притеснено да ѝ се извинява:

— Алекс ме помоли да не споменавам за него. Знаех, че нямаш причина да се тревожиш, че той не би те наранил и иска единствено да ти помогне. Но се опасявах, че ще се разстроиш, ако разбереш, че той е мой брат и собственик на хотела.

— И с право. Той каза ли ти нещо за мен?

— Каза, че си работила за Тери Финигън, станала си свидетел на убийство и трябва да се покриеш за известно време.

— Не ти ли каза за смъртта на съпруга ми?

— Не. О, но това е ужасно! Убили са съпруга ти?

— Не. Той се удави в морето — Миранда пое въздух и с дрезгав глас добави: — На един от корабите на твоя брат.

— О! — Пандора я зяпаше с отворена уста. — Преди няколко години? Спомням си един случай... Бил е твоят... съпруг?

— Да. Затова не исках брат ти да припарва до мен и затова той не е искал да ми казваш, че си му сестра.

По бледото лице на Пандора потекоха сълзи.

— Толкова съжалявам, какъв ужас наистина, но Алекс няма вина! Капитанът се напил и насочил кораба към някакви скали. Тогава Алекс бе много разстроен. Месеци наред не беше на себе си. Беше мрачен, изпадаше в разни настроения. Слава богу, че вече се оправя. Моля те, недей повече да обвиняваш Алекс. Знам, че страдаш заради загубата на съпруга си, но не е честно да мразиш Алекс за това.

Виждайки измъченото ѝ лице, Миранда побърза да каже:

— Вече не го мразя. Не се тревожи — Пандора бе толкова; крехка и ранима, че не искаше да увеличава товара върху слабите ѝ рамене.

Лицето ѝ светна.

— Наистина ли? Толкова се радвам. Знам, че всеки път, когато го видиш, си спомняш всички лоши неща, но вече няма да го срещаш

често, защото другата седмица той се връща в Пирея.

— Предложи ми да ме заведе до Делос този уикенд, преди да започна работа. Заслужава ли си да отида?

— О, да, непременно трябва да го видиш. Това е най-важният остров от Цикладите. Там се е родил...

— Аполон. Алекс ми каза.

Чарлз влезе в стаята и се усмихна на Миранда.

— Настани ли се?

Чувстваше се неловко в негово присъствие заради сцената в градината.

— О, да, благодаря.

Дали Пандора подозираше нещо? Как можеше да ѝ изневерява точно сега, когато тя понасяше такива страдания, за да му роди дете?

В неделя Миранда и Алекс отплаваха за Делос, преди още слънцето да е напекло. Той застана на щурвала, а тя се изтегна на палубата по къси панталони и бюстие, но щом слънцето се издигна в безоблачното небе, реши да се премести под навеса зад кабината на щурвала. Беше си взела за из път криминален роман, който разсеяно четеше, полузадрямала от жегата.

Морето беше тихо и всеки път, когато Алекс сменяше курса, тя усещаше да я посипват хладни пръски.

— Ето го Делос! — неочаквано извика той. Миранда стана и се загледа в зеленото петно на хоризонта, което постепенно нарастваше.

Недалеч от острова бе хвърлил котва някакъв туристически кораб, плаващ под гръцки флаг. Когато минаваха покрай него, моряците му се наредиха на перилата, за да гледат. Алекс вдигна ръка и ги поздрави на гръцки.

— *Ya soo!*

Те му отвърнаха със същото. Миранда знаеше, че това означава едновременно здравей и довиждане, както италианското „чао“.

Бумтежът на мотора отслабна, докато Алекс маневрираше в малкото пристанище. Група туристи със зачервени от слънцето лица се качваха в лодки, за да се върнат на кораба.

Алекс спря мотора и хвърли въжетото към някакъв човек на кея, който го завърза. Миранда взе тънкото черно яке, черната сламена

шапка и плетената кошница с обяда, която Мило им беше дал. Алекс скочи на кея и ѝ подаде ръка да слезе, докато туристите любопитно ги зяпаха.

Когато последва Алекс, Миранда усети, че някой я гледа: една жена с черна тениска, с къси черни панталони и изрусена коса, прибрана под широкопола черна шапка, която скриваше лицето ѝ от палещото слънце. Миранда не можа да го види, но жената ѝ се стори позната, въпреки че не помнеше къде я е срещала преди.

Очевидно жената също я позна, но не я заговори, сигурно защото и тя не можеше да се сети къде са се срещали.

Един мъж от групата извика:

— Алекс! Привет! Как си? Отдавна не съм те виждал.

Беше на средна възраст и носеше отрязани до коленете, неугледни джинси, тениска и смачкана ленена шапка. Алекс го позагледа, усмихна се и подаде ръка.

— Джейкъб, приятно ми е да те видя. Как си?

— Добре. На почивка съм с жена ми и дъщерите. Правим екскурзия до гръцките острови, но те останаха на кораба, защото им приглява в лодка — той хвърли един поглед към корабчето на хотела. — Твое ли е? Ти ли си го строил?

— Аха.

— Симпатично е. И ти ли си на почивка?

— Семейството ми живее тук, на Цикладите, и в момента съм при тях. После се връщам да работя в Пирея.

— Блазе ти, че плаваш по тези места. Аз също плавам с яхтата, която ти ми построи. Бърза е като стрела. Това лято спечелих няколко състезания. Лесно се сработих с нея — Джейкъб погледна към Миранда, която стоеше и чакаше. — Извинявай, аз май те задържам. Алекс ги запозна.

— Миранда, това е Джейкъб Уейнгартън — мой клиент и приятел от Щатите.

Двамата се здрависаха. Хареса ѝ неговото обветрено, загоряло лице. Личеше, че често е изложен на слънце и вятър. Усмивката му излъчваше доброта и спокойствие. Човек би казал, че нищо не го тревожи и нищо не му липсва.

— Вие плавате ли, Миранда? — попита той.

Миранда поклати глава, притеснена от жената в черно, която продължи да я гледа дори след като слезе в лодката, докато най-сетне отплава към големия кораб.

Коя беше тя? Миранда напрегна паметта си, но не можа да си спомни.

Алекс стисна ръката на Джейкъб и се обърна към нея.

— Готова ли си? Дай ми кошницата — аз ще я нося.

Нагазиха във високата, пожълтяла от слънцето трева, в която се натъкваха на мраморни отломки, парчета мозайки, статуи, паднали колони, останки от стени. Отвсякъде се носеше приспивната песен на цикадите. От висините се стрелна ястреб.

— Ще обядваме на Львовата тераса — каза Алекс, докато се изкачваше по стръмна и прашна пътека.

— Какво е това?

— Мраморни лъвове, изваяни в редица. Създадени са в края на седми век преди Христа. Първоначално били девет, но сега са останали само пет. Другите вероятно са били изпочупени и парчета от тях се търкалят наоколо.

— Тук има много изпотрошени статуи, нали? Не е ли срамота?! Няма ли в Делос музей, който да събере отломъците и да възстанови погубеното?

— Самият остров е един археологически музей под открито небе. Преди хилядолетия, когато процъфтявал култът към Аполон, тук е кипял бурен живот. Имало е амфитеатър с пет хиляди места, който се посещава до ден-днешен. Имало е много храмове, издигнати в прослава на бог Аполон, пълни със злато и слонова кост. Островът бил богат и привличал користни интереси.

— Откъде? Отдалечен е отвсякъде, като изключим Гърция, но той със сигурност е принадлежал към нея, нали?

— Да, но в онези времена хората доста пътували. През 88 година преди Христа островът бил плякосан от крал Митридат, известен с това, че през по-голямата част от живота си водил войни срещу Рим, които винаги губел. Всичко ценно, което можело да се носи, било откраднато. Останало това, което виждаш в тревата — счупените статуи и колони. След Митридат римляните построили крепост на острова и го превърнали в един от големите си пазари на роби. Тук карали роби от всички краища на Гърция и ги продавали.

Тя потръпна.

— Ужас!

Наближиха една редица от хералдически зверове върху малки пиедестали.

— Това ли са лъвовете?

— Да, те са пазители на някогашното Свещено езеро. То е пресъхнало, но все още си личи къде се е намирало. Смята се, че Аполон е роден под една палма наблизо и затова езерото е било наречено свещено.

Алекс избра сянката на един кипарис, сложи кошницата на тревата и извади постелка от кариран вълнен плат. Седнаха и разопаковаха храната. Имаше какво ли не: пилешки бутчета, салата, бяло козе сирене, пирожки със сирене и спанак, пикантни гръцки колбаси, грозде, малък пъпеш и накрая една пластмасова кутия с кадаиф — сиропиран сладкиш от навити тестени лентички с ядки, един от специалитетите на хотелския ресторант.

Алекс наля на двамата газирана минерална вода и сложи пред Миранда малка чиния, нож, лъжица и вилица. Сладко бе да се яде на чист въздух въпреки мухите и осите, които налитаха заради вкусните миризми! Алекс ги отпъждаше с един голям лист.

Докато ядяха, Миранда се оглеждаше любопитно наоколо. В по-голямата си част островът бе равнинен и бе съвсем очевидно, че няма каквото и да било съвременно строителство — само останки от стародавни каменни постройки.

— Тук живеят ли хора?

— През пролетта и лятото идват археолози и биолози, но щом започнат есенните бури, си отиват.

— Зимата студена ли е?

— Много.

След обяда на Миранда ѝ се доспа. Тя полегна на вълнената постелка и веднага се унесе в сън. Събуди се внезапно от крясъка на ястреб, озърна се учудено и тогава видя Алекс, който седеше до нея, загледан упорито в някаква могила.

Изчерви се и бързо се надигна.

— Извинявай, не мислех да заспивам. Май е в резултат от яденето.

— Не се притеснявай. Беше тихо и аз почетох. Повечето от туристите сигурно са отишли да обядват на Миконос — той е само на миля оттук. Следобедът тук ще е пълно с хора. През лятото туристите идват тук всеки ден, остават няколко часа и после отплават. Той стана и й протегна ръка.

— Искаш ли да се поразтърпчеш? Можем да се поразходим до къщата на Дионисий, за да видим прочутата мозайка с бога, яхнал леопард, или до къщата с делфините.

— А не можем ли и двете?

Той се засмя.

— Защо не?

През следващите два часа те обикаляха руините на Делос под лъчите на прежурящото слънце. Въпреки разрухата човек добиваше ясна представа за някогашната богата и значима култура на острова.

Най-после се върнаха на пристана, качиха се на корабчето и поеха към Миконос. Миранда побърза да се скрие под сянката на навеса. Трудно понасяше летните жеги в Гърция и недоумяваше как ще издържи на целодневната работа, макар че в офиса да имаше климатик. Вероятно все пак щеше да свикне.

— С какво ще запомниш Делос? — попита я Алекс, след като остави корабчето на автопилот.

— Ами, с Лъвовата тераса. С високата трева и пръснатите навсякъде парчета мрамор. Ще запомня песента на щурците. И ние в Англия си имаме щурци, но те не вдигат толкова шум.

— Ние тук ги наричаме цикади.

— Да, цикади — повтори тя. — Те ми помогнаха да заспя. Сигурно са милиони. И онези бели отломъци от потрошени статуи и колони... Какво странно място! Странно и красиво!

— Незабравимо е, особено през пролетта, когато тревата е силна с асфоделии.

— Чувала съм за това. Не е ли свързано с гръцките вярвания за рая?

— Да. Това е цвете, подобно на нарциса. Цветовете му са толкова бледи, че изглеждат почти нереални. Затова гръците смятали, че то расте в Елисейските полета — тяхната представа за рая. Въпреки че първи заговорили за логика и за ползата от разума, те били и много религиозни. Делос бил в основата на култа към Аполон. На Делос

изобщо не се допускали раждания и смърт, за да не се разсърди Аполон. Тези, на които предстояло да умрат или да родят дете, били откарвани с лодка до близкия остров Риния.

Миранда се огледа и той ѝ посочи друг малък остров наблизко — едно разлато синьо-зелено петно в следобедната мараня.

— Ето го. Представяш ли си да умираш или да те мъчат родилни болки и да трябва да пропътуваш целия този път, понякога в ужасно време — бури, ветрове и дъждове. Било е адски трудно дори за придружителите.

— Защо раждането на дете се е считало за обида към Аполон?

— Той се е родил на Делос и предполагам, че неговите жреци са решили никога да не допускат някой друг да се роди на острова. Е, това е само предположение.

Алекс стоеше с леко разтворени крака и спокойно балансираше върху люлеещия се под. Миранда напрегнато го наблюдаваше, неспособна да откъсне очите си от него.

— Скоро ще бъдем в Миконос — обади се той.

— Той е населен, нали?

Алекс се засмя.

— По-точно е да се каже, че е пренаселен през пролетта и лятото. Тогава туристите се изсипват на рояци. През зимата хората там чувствително намаляват. Аз обичам да го посещавам зиме. Преди да се развие туризмът, островът е бил много беден, понеже почвата е суха и пясъчлива. Хората са се изхранвали от риболов. Има чудесни плажове, особено по крайбрежието около Платис Гиалос — затова повечето от хотелите и ресторантите са в тази част. Трябва да видиш прочутите бели мелници и да се разходиш из търговските улици, ако имаш желание за това. Ще бъдеш смаяна от магазините, които носят имената на водещи световни дизайнери — Версаче, Диор, Картие. Американските туристи могат да си купят оттам какво ли не...

Алекс се върна на щурвала, а Миранда сънливо се отпусна назад, наслаждавайки се на приспивното люлеене на корабчето и хладния морски вятър.

В Миконос останаха само час. Забавляваха се с чудатите извивки на уличките му, в които човек лесно можеше да се изгуби. Заслепени от светналата белота, те вървяха край стени, иззад които надничаха ту

пурпурни глицинии, ту някое смокиново дърво, ту маслинови клони, а от време на време се виждаше морето.

После внезапно се заизкачваха по един хълм, подминавайки десетина църковни камбанарии, в които православни свещеници с дълги бради и черни раса биеха камбаните и огласяха целия град.

Скоро Миранда видя фирмените магазини, за които Алекс ѝ бе говорил. Гледката им изумяваше почти колкото камбанния звън. Нима бе възможно да съжителстват парижката мода, американската бижутерия и изисканият италиански стил със самотното очарование на това място — с неговите вятърни мелници, с варосаните къщи, с миризмата на риба и монотонния шум на вълните, които лениво се плъзгат по пясъка!

Алекс беше прав — в Миконос имаше нещо сюрреалистично.

— Доволна ли си от видяното? — с лека ирония попита той.

— Даже предоволна! — отвърна тя със същия тон. Докато плаваха по обратния път, слънчевата светлина танцуваше наоколо, заслепяваше ги и превръщаше морската шир в жива картина, с която Миранда не искаше да се разделя. Тук цареше пълно спокойствие, а слънчевите лъчи сякаш проникваха в мозъка ѝ и стимулираха някаква химична реакция, която я правеше неочаквано и невероятно щастлива.

Нищо чудно, че гърците бяха почитали Аполон като бог на слънцето, светлината и музиката. За пръв път в живота си Миранда дълбоко осъзнаваше животворната сила на слънчевата светлина.

Когато се прибраха в хотела, двамата с Алекс отидоха да видят Пандора и да ѝ занесат купата от маслиново дърво, която купиха за нея в Миконос.

— Можеш да я напълниш с бонбони или плодове и да си я сложиш до леглото — предложи Алекс.

Пандора погали гладката златиста повърхност и каза с усмивка:

— *Epe oreos, Alex, efkharisto poll* — и добави на английски към Миранда: — Благодаря, прекрасна е.

На вратата се почука.

— Влез! — извика на гръцки Пандора.

Новодошлата предизвика смут и страх у Миранда.

— Елена!

Значи Пандора познаваше тази жена. А дали знаеше за нея и Чарлз?

Алекс вече беше на крака. Погледът на Елена, светнал като шлифован диамант, се плъзна косо към него:

— Здравей, Алекс — измърка тя.

Неговият глас бе студено официален.

— Какво правиш тук?

— Почивам в хотела.

— С теб ли е съпругът ти?

— С Рафе се разведохме преди месец.

— О, съжалявам.

— Наистина ли, Алекс? — отново измърка тя и Миранда усети в думите ѝ скрит подтекст.

Алекс се обърна към вратата и каза с равен тон:

— Извинете, чака ме работа.

— Исках да поговоря с теб, Алекс — Елена излезе след него, оставяйки вратата да се блъсне.

Пандора въздъхна.

— Как ми се иска да не беше идвала тук! Тази жена няма сърце.

— Някоя стара приятелка? — предпазливо попита Миранда.

— Приятелка ли? Не. Преди години беше сгодена за Алекс. Нашата и нейната майка са били съученички и семействата поискали да се сродят. Впоследствие Елена се запозна с един много богат американец, който беше тук на почивка, и избяга с него. Алекс го преживя тежко.

Алекс ли? А не Чарлз? Миранда онемя.

— Тогава той беше само на двайсет години и според мен бе много влюбен. Знаеш колко ранима е любовта в тази възраст. Майка ми с право се тревожеше за него.

Миранда усети острието на ревността.

— Но тя е вече минало за него — завърши неубедително Пандора.

Миранда бе толкова уморена от слънцето и свежия морски въздух, че вечеря набързо в бунгалото си, легна си в девет и заспа дълбоко, но на разсъмване изведнъж се събуди, тревожна и плувнала в пот.

Сандра! Жената на кея в Делос, онази с черната капела, която почти скриваше лицето ѝ, беше Сандра!

„Ако ме е познала — помисли си Миранда — и ако разбере, че Тери и Шон ме търсят, тя ще им каже и ще дойдат да ме хванат.“

Сандра съвсем открито я зяпаше, но дали я бе познала? Бяха се срещали само няколко пъти. Може би усещаше, че я познава отнякъде, но не можа да се сети коя е. Все пак нито я поздрави, нито се опита да я заговори — просто я зяпаше. Но дори и да си спомнеше коя е, възможно ли е Тери да е казал на бившата си жена какво е извършил Шон и защо издирва Миранда? Надали искаше да се разчува. А Сандра не беше от дискретните. Кажеше ли на нея, тя щеше да разкаже на Джак, а той от злоба щеше да разнесе историята не само сред старите приятели на Тери, но и сред клиентите му. А това можеше да има непредвидими последици за бизнеса му.

Но Сандра все пак бе майка на Шон и Миранда не изключваше възможността един от двамата — а може би и Двамата — да си е признал.

Миранда повече не можа да заспи. Умът ѝ мъчително прехвърляше всички възможности.

Но фактът, че Сандра я видя на Делос, нямаше да помогне много на Тери. И тя като Сандра би могла да е на обиколка из гръцките острови. Той нямаше да знае откъде да започне търсенето.

Но не и ако Сандра познаваше Алекс. Той беше стар клиент на Тери. Тя едва ли би могла да забрави такъв привлекателен и богат мъж като него. Сигурно го беше познала на Делос и щом Тери узнаеше, че ги е видяла заедно, щеше да направи връзката. Без много да му мисли, щеше да я потърси в дома му в Пирея и след като не я намереше там, щеше да тръгне за хотела. Беше почти сигурна, че той знае за хотела и за острова.

„Той ще ме убие“, помисли си Миранда и стисна ужасена очи. Предстоеше ѝ да започне работа днес. Как щеше да работи в такова състояние?

Сутринта в огледалото видя едно бледо и измъчено лице. Опита се да го съживи с повечко грим — пудра с прасковен оттенък, розово червило, зелени сенки за очите. Накрая реши, че изглежда малко по-добре.

Докато седеше на бюрото и пишеше писма на потенциални клиенти, на които изпращаше брошурата на хотела, влезе Мило и се усмихна.

— Справяш ли се?

— Да, напълно.

— Сигурно ти е харесала екскурзията до Делос и Миконос?

— Да, много. Алекс бе толкова любезен да ме заведе.

— И на него му е харесало. Той обича да пътува до другите острови. Чудесно е прекарал последния си ден тук.

— Последният ли?

— Да. Замина за Пирея за няколко седмици.

Миранда застина пред компютъра. Значи Алекс бе заминал. Но защо така внезапно? Изобщо не ѝ бе споменал за това. Дори не си бе направил труда да се сбогува с нея. Дали причината не бе в Елена? Все още ли я обичаше?

Или зад неговото заминаване се криеше нещо още по-зловещо? Ако жената на кея в Делос бе Сандра, защо Алекс я бе отминал, без да се издаде, че я познава? Много странно бе, че Сандра се случи там точно в този момент.

Усетила, че ѝ прилява, Миранда затисна устата си. Сандра ли беше това в действителност? Ами ако въображението ѝ отново я мамеше?

В определени моменти тя не можеше да отдели истината от онова, което ставаше само в главата ѝ. Миналата нощ отново ѝ се присъниха предсмъртните викове на Том и после изведнъж се пренесе в офиса, за да чуе за пореден път ужасяващите вопли от банята на отсрещния апартамент. Умът ѝ си играеше със смъртта ден и нощ и Алекс неизменно беше там.

Ами ако беше заминал само за да бъде сменен от някой друг? Докато в същото това време той щеше да си бъде у дома, в Пирея, и при това — с непохватимо алиби.

Близо ли бе вече убиецът?

Сутринта на следващия четвъртък Бърни се обади на Тери:

— Казаха ми, че е някъде в чужбина. Със сигурност не е в страната, но адреса ѝ го няма в информационната мрежа и моят човек не може да го открие по този начин.

Тери скръцна със зъби и попита с дрезгав глас:

— А има ли друг начин?

— Само ако отиде в Лондон и успее да се свърже с детектива, който разследва случая. Явно моят човек има познати в полицейския участък там, но не смее да се появи изневиделица. Може да е опасно, да породи съмнения. Очевидно няма да наруши прикритието си по този начин. Пази си репутацията.

— Сигурен съм, че ти можеш да го убедиш, Бърни.

— Може би, но тогава ще ми бъдеш длъжник, Тери.

Тонът му беше небрежен, но искането — съвсем сериозно. Тери знаеше, че ще трябва да заплати определена цена. Бърни не го изненада, но въпреки това сърцето му се сви. Още колко ще трябваше да плаща? Откакто това се случи, той непрекъснато плащаше — както в пари, така и с душевен тормоз.

— Не се безпокой. Ще си платя. Колко? — примирено попита Тери.

Бърни се засмя и нещо в неговия смях накара Тери да изтръпне.

— Никога не бих поискал пари от теб, стари приятелю.

— А какво?

— Ти се занимаваш с тази съвременна технология... Информационни технологии — така ли беше? На мен това нищо не ми говори, но моите момчета са в час и смятат, че ти би могъл да ни бъдеш много полезен. Проучили са те и са впечатлени. Казват, че влиянието ти на тоя пазар расте — Бърни замълча и сетне кротко попита: — Готов ли си да ни помогнеш, ако те помолим?

Тери горчиво се усмихна.

— Разбира се, Бърни.

Нима можеше да откаже? Всяка услуга на този свят се заплащаше. Никой не получаваше нищо даром.

— Браво на теб — измърка Бърни. — Знаех си, че ще приемеш. Я ми кажи, щом си толкова вътре в тези технологии, защо сам не преслуша полицейския компютър? Моите момчета казват, че това е възможно. Имало хакери, които можели да проникнат навсякъде, дори в компютрите на правителството и армията. Да не говорим за тези на данъчните. Хубаво би било и ние да можем да надничаме там. Кажи ми, защо не опита?

— Опитвах и оттам разбрах, че тя е включена в програмата за защита на свидетелите, но не успях да открия адреса ѝ. Помислих си,

че някъде трябва да има кодирана информация за това. Колко време трябва на твоя полицай да отиде в Лондон и да се срещне с Мадрел?

— Днес ще се видя с него и ще се помъча да го уговоря да тръгне веднага. Зависи на какви смени работи сега, дали може да ползва свободен ден или не. Освен това отиването му в Лондон трябва да е оправдано. Аз ще поддържам непрекъснатата връзка с него. Бих искал едно-две момчета от моите да дойдат при теб във фирмата, да поразгледат и да добият представа за нивото. Става ли?

— С удоволствие — успя да каже Тери. — Нека първо ми се обадят по телефона. Ще ги заведа на обяд и лично ще ги разведа из фирмата.

Той затвори телефона и се загледа през прозореца. Трябваше да свикне с мисълта, че отсега нататък щеше да бъде потопен до шия в мръсотия. Лесно можеше да си представи как Бърни и неговите момчета ще се възползват от бизнеса му, как ще нахлуят в него и ще го обсебят. Застанеше ли на пътя им, можеше да свърши с куршум в главата. И после те щяха да управляват фирмата му, използвайки Шон като параван за истинската си дейност.

Шон нямаше да знае как да се бори с тях. Те щяха да го изнудват с убийството, особено ако бяха успели да премахнат самия Тери. Момчето бе „рохко яйце“ и разглезен. Мислеше се за умен и корав, но всъщност нямаше представа за истинския смисъл на тези думи.

Тери закри лицето си с ръце и изпъшка. Момчето ми. Моето момче. Какво щеше да стане сега с него?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато детектив Нийл Мадрел дойде на работа, валеше силен дъжд. Докато тръскаше мокрия си чадър в преддверието, той се загледа в унилата гледка през прозореца. Ама че август! Това лято не беше излизал в отпуск. Време бе да отиде малко на топло — в Испания или Италия. Ще вземе брошури от някоя туристическа агенция, ще си избере по-евтино пътуване до Средиземноморието, ще се попече седмица-две на слънце, без да мисли и да се тревожи за нищо. Изглеждаше страхотно!

На бюрото му го чакаше факс от главен инспектор Керъл. Всички в управлението го наричаха Дядо Коледа, макар и не в негово присъствие — Джордж Еймъс Керъл нямаше никакво чувство за хумор. Тромав в тяло и по природа, с набръчкана сивкава кожа и огромен нос, той душеше из участъка като носорог и сипеше наляво и надясно въпроси и заповеди с гръмовен глас, който хвърляше в истински ужас младите полицаи.

— Какво ли е намислил сега? — попита Нийл своя пряк шеф, а тя сви закръглените си рамене.

— Очевидно ще прави разбор на случая „Финигън“. Иска заедно да прегледате документацията.

— Какво означава това?

— Той смята, че полицията си губи времето.

— Ще ми нареди да се откажа от случая? — изпъшка Нийл.

— Каза, че още не е решил и иска да чуе твоята версия, но според мен вече е взел решение — рижите й вежди настръхнаха. — Човекът обича бързите резултати и малките разходи. Този случай се точи вече седмици, без да му се вижда още краят, така че сигурно иска да му удари секирата.

— Дявол да го вземе!

— Все едно не съм го чула, Нийл. Бързо прегледай документацията по случая, преди да се срещнеш с него. Той обича да се хваща за дребни неща. Не му се давай!

— Няма — категорично отсече Нийл. През следващия час прегледа папката по случая и написа подробно обяснение защо не бива да прекратяват разследването. В единайсет без петнайсет си направи почивка, за да изпие чаша кафе от автомата в коридора и после се качи с асансьора на горния етаж.

Инспектор Бърбидж вече бе при главен инспектор Керъл. Обсъждаха друг случай, когато Нийл влезе.

— Сядай, Мадрел — избоботи главният, сочейки с рогоподобния си нос към него. — Джесика ми каза, че вече те е осведомила за моите намерения, така че да преминем направо към фактите! Свидетелката Миранда Грей е единствената, която твърди, че е видяла убийството...

— Чула го е — прекъсна го Нийл. — Само го е чула.

— Така е, даже не е видяла нищо — Керъл наплюнчи пръст и запрелиства папката със събраните доказателства.

— Тя не е дала описание на момичето.

— Не го е видяла. Но я е чула да казва, че е бременна от младия Финигън и после е чула шум като че ли се дави някой.

— А, да, ще стигна и до това. Значи нашата свидетелка нищо не е видяла — само е чула шумове — дядо Коледа впи неумолим поглед в Нийл и ноздрите му войнствено се издуха. — Свидетелката е с невроза; преживяла нервно разстройство; прекарала няколко месеца в психиатрично отделение и през цялото време се оплаквала, че чува как някой се дави.

— Нейният съпруг — напомни Нийл. — Той наистина се е удавил, а тя действително е била близо до него. Но това е станало преди три години. Тя е напълно излекувана.

— А дали наистина е така? На такъв човек не може да се вярва. Възможно е тя отново да преживява нервна криза. По нищо не личи, че там се е удавил някой; труп няма; никой друг не е чул, нито видял каквото и да било. Момчето е от добро семейство, има богат баща, сгоден е за много богато момиче и няма никакви провинения.

— Но, сър, изчезнало е едно момиче — момиче, което го е познавало и се е движело от известно време с него.

— Постоянно изчезват момичета! Няма никакво доказателство, че тя не е жива. Сигурно се е запиляла някъде с друг. На мен ми се струва точно такава момиче. Става дума за това, Мадрел, че ти реално не разполагаш с доказателства. Имаш само една свидетелка

невротичка, която и преди е твърдяла, че чува хора да се давят, и известно време е лежала в психиатрия.

— Аз ѝ вярвам. Ако я познавахте, и вие щяхте да ѝ повярвате, сър. Тя е добър свидетел.

— Слушай, Мадрел, ти нямаш труп и не можеш да влезеш в съда само с това, което тази жена твърди. Не можеш да разчиташ на нейните свидетелски показания. Дори да намериш трупа, защитата ще я схруска — той отново прелисти страниците. — А без труп изобщо няма на какво да се надяваме.

— Ако трупът се появи, сър...

— Щом досега го няма, малко вероятно е да се намери, нали? Този тъй наречен труп може и да се разхожда някъде сега. Не, ти пилееш времето и парите на полицията. Откажи се, Мадрел. Забрави за случая и си гледай другата работа.

— Сър, не бива да забравяме, че веднага след разпита при нас свидетелката Миранда Грей е била блъсната от кола и шофьорът е избягал. Имало е много хора на местопроизшествието и по всичко изглежда, че става дума за умишлено деяние. Това не ви ли говори, че някой е искал да ѝ запуши устата?

— Говори ми само, че някой я е блъснал и в паниката си е избягал. Не виждам никаква връзка с обвиненията, които тя е повдигнала. Всеки ден хора биват блъскани от шофьори, които после бягат.

Нийл погледна безпомощно към инспектор Бърбидж, но по очите ѝ позна, че тя не смята да се намесва.

— Зарежи този случай — рече главният. — Чака ни още куп работа — заеми се с нея. — Той го отпрати с жест и Нийл стана.

— Сър — каза детективът със зле прикрито недоволство, — имам право на отпуск и бих искал да го ползвам.

— Най-добре го направи още сега. Наистина имаш нужда от малко почивка, за да забравиш за случая „Финигън“.

Нийл се върна в своя кабинет и се загледа празно през прозореца. Нямаше как да не се подчини — трябваше да се откаже от случая.

Сега Миранда Грей оставаше сама. Нийл можеше само да се моли семейство Финигън да не разберат къде е. Трябваше непременно да се свърже с нея и да я предупреди, че полицията е прекратила

разследването по случая. Гърция щеше да бъде идеалното място за почивка.

Денят започна напрегнато за Алекс Мануси. По обяд той изпита нужда да се махне от корабостроителницата, да се усамоти на сянка в любимия си пристанищен ресторант, да пийне студена бира и да хапне нещо леко — за начало предястие, а после риба или агнешко със салата.

Масата му беше сложена и келнерът бързо му донесе висока чаша с изстудена бира.

— *Thavmasio*^[1] — въздъхна Алекс и отпи голяма глътка; — Чудесно, идеално, точно от това имах нужда. — И отново надигна чашата. — Какво предлагате днес?

— Много хубави стриди с лукчета и магданоз. Имаме и салата от портокали със сирене фета. Или *Kavouras*^[2].

— А, раци, отдавна не съм ял. Какво по-точно представляват?

— Най-обикновени варени раци, сервирани със зелени маслини, зехтин и лимонов сок — простичко, но вкусно. За основно ядене предлагаме сепия в червено вино и зехтин и *stifado* — гювече с пикантни подправки и зеленчуци. Месният ни специалитет днес е *chiyrino*^[3] — печени свински котлети с патладжани, картофи и зелен боб.

— Звучи добре. Ще започна с раци и малки стриди, а после ще опитам свинските котлети.

— Вино?

— От вашето бяло.

— Днес предлагаме „Джентилини“ от остров Крит. Има хубав аромат, макар че не е от скъпите.

— Чудесно.

Алекс тъкмо се зае с ордьовъра, когато на масата му падна нечия сянка. Той вдигна поглед и се ококори.

— Сандра?! Как попадна тук?

Всички мъже в ресторанта бяха зяпнали блондинката с прилепналата туника в леопардова шарка, която идеално описваше едрата гръд и закръгления ѝ ханш.

— Тъкмо завършваме нашата морска обиколка из гръцките острови. От Атина ще вземем самолет за дома. Нали помниш Джак?

Той кимна на мъжа до нея и с антипатия забеляза златните му обеци, тежкия златен часовник и зализаната с брилянтин коса.

— Хареса ли ви пътешествието?

— Да, не беше зле — каза Джак. — Хубава ли е храната тук? Ресторантът си го бива, нали?

— Чудесен е. Мога да ви препоръчам рибата.

— Тези стриди ми харесват на вид — усмивката на Джак разкри равни бели зъби. — Полезни са за либидото. Казват, че действат възбуждащо, нали?

— Така казват — съгласи се Алекс.

— Корабът, с който пътувахме, спря в Делос — каза Сандра.

Алекс застина и срещна присмехулния ѝ поглед.

— Така ли? Там е красиво, нали?

— Ние те видяхме, нали, Джак?

— Точно така — кимна Джак.

— Тъкмо се връщахме на кораба, когато се появи ти — Сандра спря, без да откъсва очи от него. — С теб имаше едно момиче, което аз познавам. Тя работеше за Тери. Знаеш ли, че той я търси от няколко седмици?

Алекс студено поклати глава.

— Скоро не съм разговарял с него.

— И не ти е казвал, че е уволнил момичето?

— Мисля, че не.

— Е, сега вече знаеш. Тя му е причинила големи неприятности и затова той иска да я намери. Тя тук, в Атина ли е? За теб ли работи? В корабостроителницата ли?

— Не.

— Не ли? — подозрително рече Сандра. — Значи, ако сега те придружим, няма да я намерим там?

— Не, няма. При мен работят само местни хора.

— Знаеш ли къде можем да я намерим?

Той поклати глава и си взе нова стрида.

— Тогава защо беше с теб на Делос?

— Срегнахме се случайно в Миконос и аз — също като теб — я познах. Заговорихме се. Аз отивах в Делос и разбрах, че тя също иска

да го посети — затова я поканих да дойде с мен. — Алекс горещо се надяваше, че Сандра и Джак не бяха продължили с кораба си за Миконос, че изобщо не бяха стъпвали там през онзи следобед, когато двамата с Миранда безгрижно обикаляха улиците на града.

— Къде я заведе след Делос?

Сандра задаваше въпросите си с острота и настойчивост, които го дразнеха.

— В Миконос.

— Там ли се беше установила?

Той кимна неопределено.

— Не — изяде стридата и отпи от студеното вино.

Джак направи нетърпелив жест.

— Сандра, става късно, а аз умирам от глад. Защо не седнем да хапнем тук?

— Не, искам да отида в центъра и да обядвам в някой хубав американски ресторант. Писна ми от гръцката кухня! Хайде! — тя изглежда Алекс сурово и почти заплашително. — По-късно днес ще говоря с Тери. Надявам се да го откроя.

Съвсем сигурно е, помисли си Алекс, докато ги изпращаше с поглед. Ама че лош късмет!

Светът бе невероятно малък.

Е, поне му стана ясно, че Сандра не знае за хотела и за това, че той не живее постоянно в Пирея. Въпросът бе дали Тери го знае. Той му беше гостувал в Пирея преди години, когато станаха бизнес партньори. Проявяваше любопитство за всичко, тъй като посещаваше страната за първи път.

Алекс си спомни, че тогава майка му приготви една от своите чудесни гръцки гозби и Тери си облиза пръстите. Показаха му забележителностите на Атина — Партенона, Плака, музейните ценности, златната маска на Агамемнон, бронзовите статуи на голи атлети, могъщия Посейдон, който мята тризбеца си, бикоподобния бог — брат на Зевс.

— По принцип не си падам по музеите, но трябва да си призная, че това е нещо изключително — бе казал Тери. — На колко години каза, че са тези бронзови статуи? Удивително е, че хората тогава са били толкова умни. Кара те да се замислиш, нали?

Вечерта, преди да отпътува, го заведеха в първокласен ресторант, в който хапнаха най-доброто от гръцката кухня. Тери си избра жив омар от аквариума в залата, смя се на еластичните връзки при щипките му и го изяде с апетит, когато му го сервираха сготвен с подкиселен майонезен сос.

Прекараха си добре в разговори за бизнес, политика и пътувания. Но дали отвориша дума за острова и хотела, Алекс не помнеше.

Реши да отплава за дома в събота сутринта, за да предупреди Миранда, че Сандра я е познала.

Може би тя все пак трябваше да смени скривалището си и да замине другаде. Алекс направи гримаса. Но той не искаше тя да напуска острова, не искаше да я пусне да си отиде.

В петък вечерта Миранда позвъни на майка си и почака малко, преди да чуе задъхания глас на Дороти.

— Нещо не е наред ли? — тревожно попита Миранда.

— Нищо подобно. Просто бях навън, за да затворя кокошките през нощта и трябваше да потичам, за да вдигна телефона навреме. Знаеш ли колко много носят — тази седмица събрах седем дузини яйца и ги продадох на селския магазин. Яйцата с домашен произход веднага се разграбват, особено ако са кафеникави на цвят, а моите кокошки снасят точно такива яйца — заради храната е. Смятам, да си завъдя и патки. Фреди направи изкуствено езеро в градината, което черпи вода от селския поток. Сега е там и го довършва. Обичам да си хапвам патешко яйце върху препечена филийка на вечеря. Патешките яйца имат прекрасни цветове — ярки жълтъци и синкави белтъци. Малко са солени на вкус, но ако прибавиш сметана към яйцето преди пърженето, става още по-добре — тя замълча. — Та, как си, скъпа? Всичко наред ли е?

— Да, вече свърши първата ми работна седмица — мина съвсем прилично. Тук много ми харесва и дори започвам да свиквам с жегата.

— Звучи добре. Браво на теб. Мислех си, че мога да дойда при теб в Гърция за няколко дни.

— Би било чудесно! — възкликна Миранда. — Ти ми липсваш. Роднините на персонала ползват разни отстъпки, така че ме предупреди, когато се решиш.

— Добре. Може би ще стане след около месец. Нека малко се разхлади. Имаш ли вести от полицията в Лондон? Как се казваше онзи хубав детектив?

— Мадрел — гласът ѝ спадна и тя въздъхна. — Не, все още нямам вест. Те не могат да направят кой знае какво, преди да са открили тялото.

— Е, да. Но защо още не могат да го намерят? Какво са направили с него?

— Нийл Мадрел май смята, че са го натоварили на самолета на Тери и са го изхвърлили в морето, но все още никъде не се е появило.

— Може би са го потопили с тежест и завинаги ще си остане на морското дъно.

— Тогава никога не ще успеят да докажат престъплението — унило рече Миранда. Вече трепереше.

— Надявам се това не означава, че завинаги ще останеш в чужбина!

— Аз също се надявам, мамо. Утре ще ми махнат гипса. Това поне е някаква утеха.

— Да, така е.

На следващата сутрин я закараха до кабинета на местния лекар. Почувства се добре, когато ѝ свалиха гипса и още на обяд захвърли бастуна, с който си помагаше.

Когато пред хотела спря автобуса с новопристигналите гости, Миранда застана на рецепцията в очакване да я повикат. Мило, който раздаваше ключовете, усмихнат поклати глава, като даде да се разбере, че няма нужда от услугите ѝ на преводач, но един от чакащите ѝ махна с ръка.

— Здравей, Миранда!

Тя ахна от изненада.

— Детектив Мадрел!

— Нийл, моля — подсказа той.

Миранда се изчерви от погледа му.

— Н-н... Нийл... Какво търсиш тук? Да няма нещо ново?

— Не, за съжаление. Тук идвам на почивка.

Мило наблюдаваше и се вслушваше в разговора, като местеше тъмните си очи от единия върху другия.

— Бихме могли да вечеряме заедно — рече мъжът и в отговор Миранда кимна с усмивка.

— С удоволствие. В колко часа?

— Седем и половина, в бара?

— Добре, до тогава!

Същата вечер, докато крачеше към бара, тя срещна Мило, който я огледа с демонстративно вдигнати вежди, попивайки прилепналата синя копринена рокля и високите ѝ сини сандали.

— Изглеждаш прекрасно, Миранда. Приятелят ти вече е в бара — видях го да влиза преди десет минути. Той гадже ли ти е?

Като поклати глава, тя нехайно рече:

— Просто познат.

Мило ѝ отвърна леко язвително:

— Видях го как те гледа. Май доста те харесва.

— Той е много мил човек, но се познаваме съвсем бегло — оправда се тя, силно смутена. — Но да не го карам да ме чака твърде дълго! До скоро, Мило.

Миранда влезе в бара и веднага видя Нийл, който се изправи, за да я посрещне.

Още преди да ѝ се усмихне, по очите му позна, че я харесва.

— Благодаря ти, че дойде. Много се радвам да те видя толкова променена. Когато за последен път те видях в Лондон, беше доста бледа и притеснена. А сега вече имаш хубав тен и изглеждаш далеч по-спокойна и щастлива.

— Тук е чудесно и хората, с които работя, са прекрасни.

Миранда седна и си поръча газирана минерална вода.

— Кажете ми докъде стигнахте с разследването — попита тя Нийл.

— Все още чакаме да се появи тялото. Без него не можем да заведем дело — той се поколеба и после каза с хъс: — моите шефове ми наредиха да прекратя разследването, докато тялото не изплува.

Миранда прехапа устни.

— Те не ми вярват, нали? Тери ги е убедил, че съм куку.

— Не, просто им трябва доказателство за убийството, преди да действат. Но ти трябва много да внимаваш, Миранда. Дори тук би могла да бъдеш в опасност, докато не намерим тялото.

Тя потръпна.

— Знам. Аз внимавам, не бой се — понеже не обичаше да мисли за това, смени бързо темата. — Колко време смяташ да останеш тук?

— Не знам — седмица, две. Зависи от развоя на нещата. Ако тялото се появи, ще ме извикат обратно в Лондон.

След спокойната вечеря на свещи той я изпрати до бунгалото през градините, под приятното шумолене на дърветата и концерта на цикадите.

— Благодаря ти за тази вечер — дрезгаво промърмори Нийл. — Прекарах чудесно.

Миранда предусещаше, че иска да я целуне, но тъй като нямаше желание да задълбочава нещата, тя просто влетя в бунгалото си, като измънка само едно „лека нощ“.

Докато лежеше в тъмното, тя си мислеше за Том и — потресена — осъзна, че образът му вече не е толкова ярък и натрапчив. Нима най-сетне започваше да превъзмогва неговата загуба?

Но през нощта отново я споходи старият сън. Само че този път причината не беше в нейното чувство за вина пред Том, а в ревността и страданието, предизвикани от Алекс. Това прозрение дотолкова засили угризенията ѝ, че тя отново прекара кошмарна нощ.

На следващата сутрин облече банския и халата си и с кърпа под мишница се запъти към плажа.

Слънцето вече пламтеше на хоризонта, а небето преливаше в розово и синьо.

Миранда се презираше заради ревността, която изпитваше към онази жена. Всеки път, когато я видеше в хотела, тя изглеждаше много стилна с оригиналните си дрехи и златните накити около шията, по пръстите и китките на ръцете. Напразно си повтаряше, че е глупаво да ревнува. Всъщност беше доста обърквана. Ако трупът така и не излезеше наяве, как трябваше да постъпи? Да остане тук, за да вижда Алекс с онази жена? Искаше да разбере истинските му чувства към Елена. Може би трябваше да се прибере у дома? Но тогава рискуваше да се окаже под прицела на Тери или Шон.

Щом стигна до плажа, тя съблече белия си халат и го просна върху един прецип, а отгоре сложи кърпата си. Изхлузи сандалите и се запъти към морето.

Когато се потопа и заплува в топлата вода, точно до нея някой се изправи и я хвана. Миранда изпищя.

— Бедната ми! — измърмори Алекс и я притегли към себе си. — Аз съм тук, за да те пазя. Двамата с Мило се редуваме да дежурим нощем около хотела и бунгалата, за да сме сигурни, че никой няма да се вмъкне в твоето бунгало или в хотела. Обещавам ти, че нищо лошо няма да ти се случи, докато ние сме тук.

Тя го гледаше, зяпнала от почуда.

— Ти и Мило... ме държите под око?

— Ден и нощ, където и да си — в офиса, в бунгалото ти, тук в морето. Един от двама ни винаги бди над теб.

— Но аз никога не съм ви забелязвала.

— Това е последното нещо, което искаме! Ако бием на очи, ще подплашим евентуалния твой зложелател. Ние искаме да го хванат и да го затворят, иначе няма друг начин да спрат посегателствата върху теб.

Миранда потръпна и той се намръщи.

— Ти трепериш. Трябва да се прибереш и преоблечеш. Зарежи плуването днес.

Той я вдигна на ръце, а тя го прегърна през врата. Изведнъж страхът ѝ се стопи и тя му се довери напълно.

Удивителен бе скокът в нейните душевни състояния: ту изпитваше ужас и се чувстваше застрашена, ту я обземаше една спокойна увереност, че нищо лошо няма да ѝ се случи, щом Алекс е до нея. Бе готова на всичко, за да стъпи твърдо на земята и завинаги да се отърве от страховете си.

Алекс я занесе до бунгалото, отключи, сложи я на леглото в спалнята и после коленичи, гледайки я настойчиво.

— Не ме гледай така!

— Толкова си хубава! — прошепна той и започна да я целува. Миранда се отдаде на мига. Ръцете му я докосваха и изгаряха, тялото, му се доближаваше до нейното, ала това не ѝ стигаше. Тя копнееше да стане част от него, да го приеме вътре в себе си, да се слее с него.

Още първия път, когато го видя, я обзе мигновено и всепоглъщащо желание. Защо иначе се почувства толкова виновна, когато умря Том?

Потръпвайки, тя го отблъсна.

— Не, Алекс, недей — претърколи се от леглото и стана. — Трябва да хапна нещо преди работа, но най-напред ще взема душ и ще се облека. Би ли си тръгнал?

Той бавно се изправи.

— Още ли се противиш на чувствата, Миранда? Съпругът ти го няма вече три години. Време е да продължиш напред. Още си млада. Животът е пред теб.

Тя отиде до вратата ѝ я отвори, подканяйки го мълчаливо да напусне. В същото време на вратата се появи Нийл по бански и с голяма кърпа, метната на рамо.

— Смятам да поплувам. Ще ме придружиш ли, Миранда?

Лицето на Алекс се вкамени в студена маска. Той подмина Нийл, след като му кимна отривисто.

— О, здравейте! Не ви видях — стресна се Нийл.

Алекс не си направи труда да му отговори. Нийл погледна Миранда и направи физиономия.

— Да не ви прекъснах?

— Не, той и без това тръгваше. Съжалявам, Нийл, но аз вече плувах. Да се видим по-късно?

— За обяд?

— Дадено. Обедната ми почивка днес е от един часа.

— Значи до тогава.

Докато Нийл плуваше в синьото море, под синьото небе, той изпита завист към Миранда, задето всяка сутрин се събужда на това прекрасно място. А на него му предстоеше скоро да се върне в мрачния, сив и мъглив Лондон, без нея.

Той не можеше да спре да мисли за нея. Тя изцяло бе обсебила мислите му, сякаш образът ѝ бе жигосан в съзнанието му.

По-късно, докато се обличаше в бунгалото си, се сепна от звъна на телефона.

— Ало — механично извика той.

— Здравсти, Мадрел. Току-що пристигна факс от метеорологичната служба. Получили са сведения от някакво рибарско пристанище южно от Дъблин — Сейнт Патрик.

— Не съм го чувал.

— Нито пък аз. Но май вчера там се е появил някакъв труп...

Нийл застина, стискайки силно телефонната слушалка.

— На жена?

Мъжът отсреща се подсмихна.

— Знаех си, че ще се стреснеш. Да, трупът е на жена. Престояла е дълго време в морето, увита в стара черга и потопена с тренировъчни тежести. Предполагам, че са взети от частна тренировъчна зала, защото явно не са от най-големите.

— Как, по дяволите, е изплувало, щом е престояло на дъното толкова време?

— Попаднало е в мрежите на японски рибари, които са ловували скумрия и херинга на петнайсет мили от брега на Великобритания, близо до Ирландия. Патологът все още не е огледал трупа, но може да се окаже същият, който ти търсиш. Снимката, която ни изпрати, едва ли ще помогне, защото косата и очите липсват. Но общото тегло, тенът може да паснат, а и зъбите й са на мястото си, така че зъболекарят й би могъл да помогне в идентифицирането. Да изпратим ли някой друг, или ти сам ще се заемеш с това?

— Да — свирепо рече Нийл, — аз ще се заема с това.

— По-добре ти, отколкото аз. Не забравяй, че е престояла в морето няколко седмици и гледката не е приятна, а и отпускът ти ще отиде на кино.

— Ако това е трупът, който търся, случаят ще получи широка гласност. Мога и по-късно да изляза в отпуск. Благодаря ти, Кордел, длъжник съм ти.

— Ще черпиш едно следващия път, когато се видим.

— Дадено.

Нийл си стегна багажа и си запази самолетен билет, преди да отиде до хотела, за да уреди предвижването си до Атина. После отиде в кабинета на Миранда, за да се сбогува с нея.

— Викат ме спешно в Лондон.

Тя присви очи.

— Открили са тялото?

Той й се усмихна.

— Колко си проникателна! Може би. Още не сме сигурни, но тъкмо затова се налага да се върна — за да проверя.

— Ще ме държиш в течение, нали?

— Обещавам — той се наведе да я целуне и тя вдигна лицето си, за да срещне неговото.

— Довиждане засега — прошепна Нийл. — Надявам се — доскоро.

Той си тръгна, а тя се обърна, за да се върне на бюрото си и тогава видя Алекс, който стоеше в коридора и я наблюдаваше.

— Моля те, остави личния живот за свободното си време — рече той с леден тон.

Нийл се върна в Лондон и отиде право при инспектор Бърбидж. Тя го изслуша с добродушна насмешка, наклонила глава на една страна.

— Добре, Нийл, действай. Дано това е момичето, което търсиш. Знаем колко усилия положи. Дано успееш да събереш доказателства, за да обвиниш младия Финигън.

— Нямам търпение да го направя. Това нахално копеле си мисли, че стои над закона. През цялото време ни се присмива, убеден, че му се е разминало. Е, очаква го истински трус.

Тя се засмя.

— Ти наистина не го харесваш. Дядо Коледа остави на мен — аз ще поговоря с него. Ако вече разполагаме с труп, той трябва да ти разреши да подновиш разследването. По-добре се погрижи за онази твоя свидетелка, за да не свърши и тя на морското дъно.

— Не се безпокой, ако това е изчезналото момиче, ще отида в Гърция, за да се уверя, че Миранда е в безопасност, че е готова да свидетелства, когато настъпи моментът.

Инспектор Бърбидж се ухили.

— По-добре го пиши служебно пътуване — така ще се бръкнат за самолетния билет, а защо не и за някой евтин хотел. — Тя почука с пръст слепоочието си. — Трябва да си по-хитър, Нийл. Това е работа, а не удоволствие. Дори и да си падаш по свидетелката.

Нийл се изчерви.

— Не съм казвал...

— И няма нужда. Забелязах как погледът ти се променя всеки път, щом се спомене името ѝ — Бърбидж приятелски го потупа по ръката с тежката си лапа! Беше прочута с боевите си умения. Имаше черен колан по джудо и дори се бе боксирала. — Но недей да рискуваш, Нийл. Не хвърляй сянка върху обвинението. Не искаме

адвокатът на Финигън да си въобрази, че вие двамата сте се наговорили.

— Не, разбира се, че не — сериозно рече Ник. — Мислиш ли, че трябва да си мълчим за тялото? Двамата Финигън не трябва да разбират, нали?

— Да — съгласи се тя. Добре, ще знаем само ние двамата и шефът. Дръж ме постоянно в течение, Нийл.

След два часа той вече пътуваше към Ирландия. Приземи се в Дъблин и нае кола, за да слезе до малкото рибарско пристанище, над чиито стени надничаха сиво-сините покриви на къщурките. Най-напред отиде до полицейския участък, построен от кремък и камък, с имитация на готическа кула в единия край. Приличаше по-скоро на илюстрация от приказка на братя Грим, отколкото на съвременен полицейски участък. Вътре обаче процедурата беше стандартна.

Нийл почака пет минути, след което при него дойде оплешивяващ детектив на средна възраст от местната Гарда. Инспектор Деклън Мърфи носеше измачкан сив костюм с вратовръзка от туид, килната настрани като клуп около шията на обесен.

Двамата се измериха с погледи, докато се здрависаха.

— Значи дойде, за да видиш трупа? Казаха ми, че търсиш някого?

— Пожелавам си късмет — рече Нийл и кръстоса пръсти.

— Няма да я познаеш. Дори родната ѝ майка няма да я познае. Горката! Дълго време е престояла в морето.

— Знам. Може ли веднага да идем да я видим?

— Разбира се.

Отидоха с кола до градската болница. Навярно бе построена по същото време и от същия архитект като полицейския участък, реши Нийл, докато паркираха.

— Колко е населението ви?

— О, някъде около двайсет хиляди — Деклън Мърфи го изгледа с ирония. — Тук е съвсем различно от Лондон.

Нийл се засмя от сърце.

— Сигурен съм в това.

— От време на време морето изхвърля трупове на брега, но най-чести са случаите на кражби с взлом, джебчийство, вандализъм, шофиране в пияно състояние в събота вечер и едно убийство

обикновено на две години — най-често вследствие на битов скандал. При последното мъжът ударил жена си по главата с месарски нож, а преди това една жена беше отровила мъжа си, защото кръшкал.

— Тукашният живот ми изглежда тих и приятен.

— По-скоро уседнал и затворен живот. Ние познаваме повечето от хората и те ни познават. Когато стане обир в нечия къща, прибираме обичайните заподозрени. Нашите престъпници не са особено умни. Често откриваме нещата, струпани в някой гараж или под стълбите. Постигнали сме добра откриваемост.

— Може да се преместя тук.

Деклън се засмя.

— Къде ще нощуваш?

— Още не знам. Дойдох право в управлението.

— Добре, аз ще ти уредя нещо.

Те заобиколиха болницата. Моргата се помещаваше в каменна постройка, не по-голяма от гараж. Нийл потръпна от студа вътре и Деклън го изгледа изпитателно.

— Сигурен ли си, че искаш да я видиш?

— Да — каза Нийл и след кратко колебание призна: — Трябва да се уверя с очите си, че е мъртва.

— Познаваше ли я?

— Не, но известно време смятах, че свидетелката ми или лъже, или е луда.

— Аха, разбирам, искаш най-после да се успокоиш. Добре, Майкъл, изкарай я навън.

Човекът дръпна едно чекмедже от редицата с метални каси покрай стената и отметна белия чаршаф.

Гледката бе ужасяваща: подуто, безформено тяло, блещукащо като някаква голяма тлъста риба и напълно обезобразено. Усети, че му призлява.

— Стига ли ти? — попита Деклън, докато го наблюдаваше.

Нийл успя да кимне. Той излезе, залитайки, и се опря на една ниска каменна стена.

На връщане към полицейския участък седеше със затворени очи и жадно вдишваше чистия морски въздух през отворения прозорец на колата, за да прогони убийствената миризма на тлен и антисептик от моргата.

В малкия гол кабинет на Деклън домакинът извади едно шише и две стъклени чаши.

— Ще пиеш ли с мен?

— Ако обичаш рече — Нийл през стиснати устни, опасявайки се, че всеки момент може да повърне, а това би го изложило много пред този непознат. Не за първи път виждаше трупове, но сегашният бе най-страшният в цялата му практика.

Деклън сложи на бюрото си папка с документи.

— Рентген — неотдавна е посетила зъболекар, в детството си е счупила ръка, която зараснала накриво, а на корема има белег от операция — апандисит. Според съдебния лекар белегът е твърде стар, може би от края на юношеската ѝ възраст.

— Да, това съвпада със сведенията, които ние имаме.

— Знаехте ли, че е бременна — на около три месеца?

Нийл кимна.

— Разбрах, че тя самата го е казала.

— Колко тъжно! Мразя тези случаи. Мили боже, два погубени живота за сметка на единия и бебето изобщо не получава шанс. Трябва да успееш да я идентифицираш с наличната информация.

— Да, разбира се. Сигурен съм, че това е момичето, което търся. Ами белите ѝ дробове?

— Какво за тях?

— Какво е заключението на съдебния лекар? В морето ли се е удавила?

Деклън запрелиства страниците, като се наведе, за да вижда по-добре.

— А, да, ти си прав. Ето го! Извинявай, просто го забравих. Имам още няколко случая на главата си — знаеш какво е. В белите ѝ дробове не е открита солена вода — била е вече мъртва, когато е попаднала в морето. Но в дробовете ѝ има чешмяна вода. Вероятно е умряла във ваната.

Нийл се усмихна.

— Пипнах го.

— Победа, а? — подхвърли със симпатия Деклън. — Хайде да ти намерим легло за нощта. Знаем едно приятно тихо местенце, където нощувката и закуската струват двайсет лири. Каня те на вечеря у нас. Днес жена ми ще прави задушен стек с бира и хрупкави кнедли. Ще си

помислиш, че си умрял и си се възнесъл, повярвай ми. Морийн е страхотна готвачка. Аз съм голям късметлия. Ти женен ли си, Нийл?

— Още не, но работя по въпроса.

Деклън се ухили.

— Браво на теб.

Телефонът на Тери Финигън звънна рано на следващата сутрин, докато той закусваше с препечена филийка, мармалад и кафе.

— За съжаление новините не са добри — каза Бърни с хриптящ глас. — Открили са тялото. Попаднало е в рибарска мрежа недалеч от Ирландия. Идентифицирали са го по зъбите и по някакъв стар белег от операция. И, разбира се, била е бременна.

Тери затвори очи, като задържа предпазливо дъха си. Отвратителен късмет! След толкова време да попадне в някаква рибарска мрежа. Още няколко месеца, и от нея щяха да останат само кости — и никакви улики! Защо не си стоя на дъното?

Той преглътна и рече с равен глас:

— Проследи ли твоят човек онова момиче — Миранда?

— Не съвсем, но е разбрал, че миналата седмица детективът по случая е ходил в Гърция. Не е бил записан за летуване и може би е ходил при нея.

— Гърция ли? — учуди се Тери, а умът му трескаво работеше.

— Да. Както и да е, подготви Шон и адвокатата си за предстоящото посещение. Ще ме държиш постоянно в течение, нали, Тери?

— Разбира се.

— Две от моите момчета ще дойдат утре при теб — Анди и Лиам — компютърният ми спец. Десет часа в твой кабинет, окей?

— Окей — с безразличие отвърна Тери. Какво значение имаше бизнесът му в сравнение с онова, което можеше да сполети сина му?

В стаята на Шон бе приятно тъмно. Тери нахлу вътре, дръпна рязко чаршафа от тялото на спящия и вдигна щорите. Стаята се изпълни с дневна светлина.

— Какво ти става, по дяволите? — изпелтечи Шон, като се изправи в леглото.

С нарастващ гняв бащата се втренчи в голото момче и разхвърляното му топло гнездо. Я го виж само! Мислеше само за развлечения. Цяла нощ палуваше, а после спеше до обяд. Заради неговия кеф се случи всичко това. Ако не беше спал с онова момиче, сега всичко щеше да си бъде постарому. Обзе го ярост. Той зашлеви сина си през навъсеното и още зачервено от съня лице и видя как очите му се изпълват с изумление.

Досега не му беше посягал. А може би е трябвало да го направи. Може би част от вината бе лично негова? Тери бе отгледал сина си като принц, угаждаше му всячески и често дори изпреварваше капризите му. Затова не биваше да се учудва, че Шон смята за свое право да вземе онова, което иска, и да прави каквото пожелае! Той все още не се беше сблъсквал с истинския живот и никога досега не му се бе налагало да плаща за стореното от него.

— Ставай! Облечи се и слез долу. Трябва да поговорим.

— Ти ме удари, негодник такъв! — Шон сви ръката си в юмрук. — Вече не съм дете! Нямах никакво право да ме докосваш! Трябваше да ти размажа физиономията.

— Открили са трупа.

Шон притихна.

— Невъзможно е.

— Открили са го.

— Потопих го с тежести... не би могъл да изплува.

— Рибари са го уловили в мрежите си.

Шон побеля.

— Къде?

— Ирландия.

Момчето отчаяно изпъшка.

— Но досега трябва да е станал... не узнаваем. Седмици наред стои вече там долу. Няма да успеят да я разпознаят!

— Напротив! В наши дни съществуват какви ли не начини за доказване на самоличността. Само един косъм от четката ѝ за коса стига, за да получат нейното ДНК. Те са като смъртта и данъчните — нищо не може да ги спре. Ще го докажат някак си и тогава господ да ти е на помощ.

— Дори и да я разпознаят, не могат да докажат, че аз съм го извършил.

— Щом разполагат със свидетелските показания на Миранда — могат.

Шон изруга.

— Трябва да затворим устата на тая кучка! Няма ли я нея, няма да има и дело.

Тери въздъхна. Шон беше прав.

— Бърни ми каза, че оня детектив — как му беше името... — онзи, дето се занимава със случая, е ходил до Гърция. Дали Миранда не се е скрила там?

Пред къщата рязко спря нечия кола и Тери се намръщи.

— Кой, по дяволите, идва? Не може да са те — още не! — Погледна сина си почти отчаяно. — Облечи се и ела долу. — После той слезе тичешком по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж, и отвори входната врата.

— Сандра! Мислех, че си на някакво дълго пътешествие.

— Току-що се връщаме — тя се въртна покрай него на високите си лъскави черни токчета, а Джак я последва като вярно куче, сякаш се боеше Тери да не го удари.

На Тери му мина подобна мисъл, но не се поддаде на изкушението. Достатъчно грижи имаше и без да влиза в юмручна схватка с Джак или да се кара с жена си.

— Кафе? — предложи той, като влезе в трапезарията. — Все още е топло.

Сандра седна, кръстоса крака и черната ѝ рокля се плъзна нагоре, разкривайки загорелите ѝ стегнати бедра.

— Чудесно. И една препечена филийка, моля.

Тери пяхна две филии хляб в тостера.

— Къде е Шони? — изгука Сандра, докато наливаше кафе за себе си и за Джак, който убиваше времето, като подрънкваше златните си гривни.

— Сега става. Веднага ли тръгвате за Испания, или ще поостанете малко?

— Заминаваме вдругиден.

На вратата застана Шон с още влажна от душа коса. Бе облечен с вкус — светъл панталон, шоколадова риза и кашмирена бежова жилетка.

— Шон, скъпи изглеждаш страхотно! Имаш невероятен вкус — извика майка му и протегна ръце към него, а той неохотно се остави да бъде прегърнат и целунат. — Виждаш ми се бледичък. — Сандра се дръпна леко назад, за да го огледа по-добре, сетне хвърли укорителен поглед към Тери. — Момчето изглежда бледо. Какво си му сторил?

— Какво съм му сторил ли? Сандра, той мързелува — или гледа видео, или спи до късно, а през това време аз тичам като луд, за да спасявам неговия задник.

— Няма нужда от такъв език! Момчето ми, горкичкото, не е добре. Но ти не бива да се тревожиш повече, Шон, защото аз намерих онова момиче. Как ѝ беше името — момичето от отдела за връзки с обществеността, което издирвахте?

— Мамо — извика Шон, — нали не ме будалкаш? Къде е тя?

— В Гърция — отвърна Сандра и погали косата му.

— Шони, трябва веднага да си изсушиш косата. Опасно е да ходиш с мокра коса, защото може да настинеш.

— Добре съм, мамо — рече Шон и се отскубна от ръцете ѝ.

— От къде на къде в Гърция? — изръмжа Тери, като я изгледа злобно, извади готовите филийки и ги хвърли в една чиния, която после бутна пред нея.

Сандра придърпа мармалада и започна да си маже филийка.

— Нали знаете онази страна отгатък Италия — Гърция. По време на нашето средиземноморско пътешествие ходихме там и видяхме Миранда.

Тери почервеня от яд.

— Сандра, не се прави на важна. Престани да шикалкавиш и ни съобщи фактите. Кога и къде точно я видя?

— Корабът ни спря на един малък остров — Делос. До брега отидохме с лодки. Докато чакахме да се качим обратно на лодките, след обиколката... Боже, каква досада! Само трева и парчета от счупени статуи — нищо друго. Както и да е, видях момичето да слиза от една лодка и познайте с кого беше? Онзи твой гръцки приятел, с когото правеше бизнес. Алекс не-знам-си-кой. Лодката беше негова.

— Алекс? — Тери седна. Дишаше тежко. — Сигурна ли си, че е бил той?

— Абсолютно.

— Видяхме го и близо до Атина, когато обиколката ни приключи — напевно вметна Джак. — Той тъкмо обядваше в едно ресторантче. Сандра спря, за да поговори с него. Попита го за момичето, нали, Сандра?

— Да. Той призна, че тя е била с него. Каза, че я е срещнал в Миконос — друг малък остров недалеч от Делос, но там поне има страхотни магазини и няма натрошени статуи. Оттам си купих една копринена блуза на Ив Сен Лоран — чудесен тъмночервен цвят.

— От Делос?

— Не, от Миконос. Там има и страхотни барове.

— Таверни — рече Джак. — Странни ми се видяха гръцките напитки. Рецината не ми хареса, а узото има вкус на анасон — като онова френското... как беше... перно?

— Стига дрънка — грубо го отрязва Сандра. — Алекс каза, че момичето е на почивка в Миконос и че са се срещнали съвсем случайно.

Тя сви рамене, отхапа от филийката и шумно захрупа.

— Кой знае? Може и да е вярно.

— Кога стана това?

— В края на миналата седмица — каза Джак.

— Всемогъщи боже! — избухна Тери. — Защо веднага не ми се обади? Само не ми казвай, че не си си носила мобилния телефон или че на кораба е нямало телефони!

Сандра преглътна хапката си и го изгледа възмутено.

— Няколко пъти звънях тук, но теб те нямаше. После пробвах в офиса и оставих съобщение, но, разбира се, не можех да кажа на новата ти асистентка, че съм намерила момичето, нали? Би било подло от моя страна. Ако полицията подслушваше телефона ти, щеше да разбере, че я издирваш, а това би могло да се използва в твоя вреда. — Тя изтри трохите от пръстите си със салфетка. — Просто взех тази работа присърце. Веднага щом пристигнахме, дойдохме тук, за да ти съобщим новината. И какво получих насреща — само обиди и гневни изблици. Сякаш все още сме женени.

— Извинявай — каза Тери с гримаса, — просто се притеснявам. Слушай, според теб Алекс истината ли каза? Мислиш ли, че е срещнал съвсем случайно Миранда?

Сандра се изправи и слънцето освети русата ѝ коса.

— Не знам. Е, не съм сигурна, но имам чувството, че ме излъга. Не ме питай защо — не мога да ти го обясня. Просто инстинкт — тя погледна часовника си. — По-добре да тръгваме. Искам да си напазарувам в Уест Енд.

Когато двамата с Джак заминаха, Тери застана на стълбите и се загледа в небето.

— Значи Бърни е бил прав — рече Шон. — Тя е в Гърция — затова Мадрел е ходил там.

Тери навъсено кимна.

— Затова и аз смятам да отида там. Трябва да я открием, преди полицията да я скрие на друго място.

— Твоето заминаване за Гърция ще им се стори подозрително!

— Да, но аз имам чудесно извинение. Алекс Мануси е мой крупен бизнес партньор. Ще отида да преговарям с него на място.

---

[1] Чудесно (гр.). — Б.р. ↑

[2] Морски рак (гр.). — Б.р. ↑

[3] Свинско месо (гр.). — Б.р. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Миранда свикна с работата и я заобича. Разнообразието в нея поддържаше интереса и най-голямо удоволствие ѝ доставяше общуването с гостите на хотела. В хотела идваха много американци и понеже се брояха на пръсти онези, които знаеха гръцки, често викаха Миранда, за да им превежда.

Часовете минаваха бавно, но всяка седмица тя почиваше един следобед. В неделя вечерта Алекс се бе върнал в Атина, а във вторник на обяд Миранда отиде в стаята на Пандора, за да сподели с нея сервирания от Мило обяд. Започнаха със супа от яйце и лимон, а после минаха към салата със сирене фета и маслини. Пандора яде съвсем малко и през цялото време мълчеше с безразличен вид.

— Зле ли ти е? — загрижено попита Миранда. Целувката между Чарлз и Елена не ѝ излизаше от ума. Обичаше ли той съпругата си? Мило определено не го харесваше, но защо? Дали знаеше нещо за него, или само го подозираше?

— Омръзна ми да лежа по цял ден. Ще ми се да можем да излизам от време на време.

— Защо да не можеш? Чарлз би могъл да те заведе с количка до колата и оттам нататък — да те закара, където пожелаеш. — Миранда напълно съзнаваше как се чувства приятелката ѝ. Слънцето навън сипеше блясък върху сребристите брези, върху розите и лавандулата, които биваха внимателно поливани всяка вечер. Наоколо минаваха хора по бански, които отиваха на плажа или при някой от басейните. Чуваше се детски смях. — Сигурно е истинско мъчение да стоиш затворен в такова време.

— О, да, особено когато съм часове наред сама. Чарлз винаги е много зает. Знам, че управителят на хотела работи целодневно, но аз искам само да мога да излизам от време на време.

— Не виждам причина да не го правиш. Поискай разрешение от лекаря си.

— Не съм мърдала от тази стая, откакто дойдохме тук. Смяташ ли, че ще се съгласят?

— А защо не ги попитаме?

Пандора взе близкия телефон и избра номера.

— Чарлз? Може ли да дойдеш? Миранда има идея, която искам да споделя с теб. Добре, след пет минути.

Като остави телефона, тя погледна Миранда с молба и печал.

— Нали не се сърдиш, че си послужих с твоето име? Никога не можеш да бъдеш сигурна как ще реагират мъжете. Чарлз иска да пазя леглото, докато се роди бебето. Той не осъзнава колко потисната се чувствам в някои моменти, а и аз не искам да вдигам много шум около себе си.

— За всички е ясно, че той те обича — Миранда пропъди спомена за целувката на Чарлз и Елена. Навярно онази жена се интересуваше повече от Алекс, който беше свободен. — Той ще иска да ти достави удоволствие. Не виждам с какво може да ти навреди една кратка разходка с кола, стига да се пазиш, да не слизаш от колата и да не се опитваш да ходиш. Тя само ще те ободри, а това сега е най-важното. Кажи му, че имаш нужда от това.

— Може да не е в състояние да отдели толкова време.

— Тогава Мило ще те изведе. Или пък аз — аз също съм шофьор. Чарлз влезе и дочул думите ѝ, вдигна въпросително вежди.

— Какво кроите вие двете?

Пандора му каза на един дъх, с треперещ глас. Той се почеса по брадичката.

— Мисля, че първо трябва да попитаме лекаря, нали?

— Тогава му позвъни — насърчи го Миранда и стана, но Пандора хвана ръката ѝ.

— Почакай! Ако лекарят ми разреши, защо не дойдеш? Ще отидем в любимата ми църква — там можеш да се помолиш и да запалиш свещ на Дева Мария.

Чарлз се обади на доктора и заслуша с напрегнат вид.

— Да, много е потисната. Мисля, че ще ѝ се отрази добре, ако излезе даже и за половин час навън — той отново се заслуша, този път с усмивка. — Да, обещавам, благодаря ви. — Затвори телефона и се обърна към жена си. — Каза, че можеш да се поразходиш с кола за

един час, без изобщо да стъпваш на земята. Утре сутринта ще мине да те види.

Пандора въздъхна с облекчение.

— Чудесно. Може ли веднага да тръгнем? Нали и ти ще дойдеш, Миранда? Или имаш други планове за следобеда?

— Не, нямам и ще се радвам да дойда с вас — тя тръгна към вратата. — Ще ви изчакам на рецепцията.

— Откакто съм тук, не съм обличала нищо друго, освен нощницата си, с която се търкалям в леглото по цял ден. Толкова е скучно. Самото обличане ще ми достави удоволствие.

На рецепцията Миранда видя Мило и му каза за предстоящото пътуване. Лицето му светна.

— Хубаво. Бях започнал да се притеснявам за нея.

— Аз също.

— Тази седмица я виждах все по-потисната. Чудно ми е как докторът и Чарлз не го забелязваха. Толкова са загрижени за това бебе, че пренебрегват самата Пандора.

Миранда го погледна с нежност.

— Ти много я обичаш, нали?

— Познавам я от раждането и тя ми е като дъщеря. Миранда, да ти донеса ли нещо, докато ги чакаш? Чай? Газирана минерална вода с лимон? Много ободрява в горещ ден като днешния.

— С удоволствие ще пийна чай.

— С мляко или с лимон?

— С лимон, моля.

— Захар?

— Не, благодаря. Предпочитам да не е подсладен.

Чаят ѝ бе сервиран във висока стъклена чаша с резбован сребърен обков. На повърхността плуваше резен лимон. Миришеше леко на билки.

— Вкусен е. Благодаря, Мило.

— Удоволствието е мое — той ѝ се поклонил по своя характерен начин. Неговото гладко, мургаво и сдържано лице излъчваше топлина. Беше един от най-приятните хора, които бе срещала. Караше я да се чувства защитена и обичана. Но той притежаваше и един мълчалив авторитет. Можеше да бъде всякакъв — оберкелнер, управител на хотел, министър-председател, архиепископ — изобщо всичко.

Тъкмо изпи чая си, когато се появиха Чарлз и Пандора. Пандора се предвижваше с количка. Мило я посрещна, като взе тънката ѝ ръка и я целуна.

— *Adare moi!* — нежно каза той. Миранда вече знаеше достатъчно гръцки, за да разбере, че нарича Пандора „скъпа моя“. Беше доволна от себе си. Всеки ден напредваше по малко с езика, но не ѝ беше лесно.

— Отивам на разходка с кола! Лекарят ми разреши — нетърпеливо рече Пандора и той ѝ се усмихна.

— Приятно прекарване. Вече изглеждаш по-добре.

Така беше. Очите ѝ блестяха, лицето ѝ се бе оживило. Носеше свободен тъмночервен кафтан със златна бродерия около врата, дълъг до земята. Цветът му ѝ придаваше здрав вид. Тревожната апатия се бе изпарила. Пандора отново живееше.

Докато се настаняваха в колата, към тях се приближи Елена.

— Отивате на някое хубаво място?

— Само на разходка — рече Чарлз.

— Е, приятно прекарване. Кажете ми кога ще се върне Алекс?

„Заради него ли продължаваше да стои тук?“ — мрачно си помисли Миранда.

— Той никога не ни казва.

След пет минути вече пътуваха към селцето, за което бе говорила Пандора. В него имаше няколко десетки къщи, боядисани в пастелни тонове — оранжево-розов, син и жълт, — и опасани от стари маслинови дървета, чиито сребристокзелени листа потрепваха като пеперуди от лекия повей на вятъра, а едрите им чепати стволоче бяха вкопани в тераси, отделени с ниски каменни стени. В центъра се издигаше белокаменна църква; Разноцветните къщи размиваха очертанията си и блестяха в следобедната мараня.

Чарлз паркира пред църквата и отведе Миранда в хладния полумрак на вътрешността.

— Строежът на църквата започнал през XI век, но се проточил много, понеже спирал всеки път, когато селото оставало без пари.

— Красива е — рече Миранда, загледана в даровете, които хората бяха оставяли пред иконите на светците в знак на благодарност, че са излекували болен или са помогнали на жена да се сдобие с дете. Тя се разходи наоколо, за да разгледа тези силни и сурови лица от

византийско време — свети Йоан Кръстител, свети Василий, апостолите около Христос, които гледаха от купола.

Любимата ѝ сцена бе „Поклонението на влъхвите“, нарисувана в златисто, черно и огненочервено. Там Христос бе едно много пухкаво бебе, което махаше с палмово листо към майка си, която го гледаше с леко удивление, сякаш не бе съвсем сигурна кой е той.

Бяха заобиколени от светци и крале, които гледаха безизразно, но излъчваха достойнство, гордост и великолепие и имаха златни ореоли около главите.

Преди да си тръгнат, Миранда коленичи пред тъмния и нежен лик на Девата, запали свещ за Пандора и се помоли бебето да се роди благополучно и навреме. Чарлз също запали свещ и застана на колене до нея, Миранда знаеше, че и молитвата му ще е същата. И той сигурно изживяваше напрегнато тази трудна бременност, още повече че му се налагаше да отсъства постоянно заради работата си на управител.

Когато се върнаха при нея, Пандора се бе облегнала на седалката и гледаше един малък гущер, който се приличаше на слънце и жадно преглъщаше.

— Обичам гущерите. А вие? — прошепна тя и докато те се качат, отгоре се спусна малка птичка и отнесе в човката си нещастния гущер.

Стана толкова бързо, че и тримата подскочиха.

— Европейска сврака! — рече Пандора, потръпвайки. — Тези ужасни птици захвърлят гущерите върху тръните и по-късно ги изядат. Представете си една камара с невинни малки телца, които чакат да бъдат изядени за вечеря. Уф! Направо може да станеш вегетарианец.

— Да си отиваме къщи! — рече загрижено Чарлз. Пандора реагираше твърде емоционално. Отново беше пребледняла и трепереше. — Не се разстройвай, скъпа!

— Аз съм добре — настоя упорито тя. — Чарлз, искам да купя няколко франзели от магазина ей там. Докато ви чаках, огладнях от миризмата на хляб.

— Аз ще отида — каза Миранда. — Тъкмо да упражня гръцкия си. — Отделяше по час на ден за езика, но едно беше да го чете, а съвсем друго — да го говори.

В магазина имаше няколко жени — силно мургави, забрадени, облечени в спретнати памучни рокли. Те се вторачиха в Миранда и тя срамежливо ги поздрави.

— Здравейте, госпожице — отвърнаха дружно.

Миранда посочи към един плетен кош с франзели.

— Хлебчета, моля — каза неловко на гръцки и с пръсти посочи, че иска шест от тях.

Продавачът поклати глава и рече:

— Nai!

Защо винаги правеха така? Клатеха глави и издаваха отрицателен звук, когато всъщност казваха „да“. Опитваха се да затруднят събеседника или да заблудят някой скрит враг? Миранда не познаваше друг народ с такива обичаи.

Щом ѝ сложиха франзелите в чанта, тя видя една купа със смокини и поиска килограм от тях. Останалите купувачи я гледаха безизразно и мълчаливо. Дали бяха враждебно настроени, или просто — учтиви? Проблемът с чуждите култури бе, че човек не можеше да проумее инстинктивно скрития език.

Миранда плати и се върна при колата. Пандора веднага се нахвърли върху хляба и смокините.

— Колко странно, че изведнъж толкова огладнях — каза тя.

— Това е хубаво. Напоследък хапваше твърде малко — рече съпругът ѝ, усмихвайки се.

Смокините изглеждаха вкусни. Миранда гледаше как Пандора забива зъби в розовеещата им плът и устата ѝ се напълни със слюнки.

На масата за обяд в хотела винаги слагаха и смокини — утре щеше да си хапне.

— Вече се чувствам много по-добре — рече Пандора с прозявка.

— Смяната на обстановката, слънцето и чистият въздух си казаха думата.

— Занапред, когато искаш да излезеш, просто ми кажи — каза Чарлз на влизане в имота на хотела.

— Това е Алекс! — извика Пандора и се наклони напред, за да го види по-добре.

Сърцето на Миранда отекна.

— Но защо се е върнал толкова скоро? — рече Пандора. — Дано не се е случило нещо лошо!

Алекс бе спортно облечен — със светлосиви джинси и риза, но лицето му беше бледо и почти сурово. Той целуна сестра си.

— Радвам се, че изглеждаш толкова добре, Пан — после стисна ръката на зет си. — Как си, Чарлз? Току-що говорих с Мило и разбрах, че бизнесът върви добре.

— Всички места са заети за следващите две седмици. Няма нито една свободна стая — Чарлз бе доволен от себе си.

Алекс му се усмихна.

— Зная. Браво на теб.

— Само ще сложа Пан да си легне и ще дойда в офиса — рече Чарлз, но Алекс поклати глава.

— Още не. Ще се видим по-късно. Сега трябва да говоря с Миранда — той я хвана под ръка и властно я поведе към нейното бунгало.

Миранда усети, че Чарлз и Пандора гледат след тях.

— Какво става? — тревожно попита тя. — Случило ли се е нещо?

— Да — отсече той. — Къде ти е ключът?

Той отключи външната врата и щем двамата влязоха, отиде да отвори капациите на прозорците, които прислужницата винаги затваряше, след като почистеше. В хладната сумрачна стая нахлу дневна светлина.

— Ще имаш нужда от чаша чай, а аз определено бих изпил едно силно кафе. Затова нека включим чайника.

— Остави на мен — рече тя, но той вече се суетеше наоколо в търсене на чаши, кана, на кафето и чая.

— Алекс, кажи ми какво е станало, преди да закрепя.

Той се обърна и мрачно я изгледа.

— Намерили са трупа.

Миранда стисна устата си с ръка и седна.

— Кога? — успя само да прошепне тя.

— Вчера.

— Къде?

— Попаднал е в рибарски мрежи и е бил откаран до най-близкото пристанище в Ирландия.

— Идентифицирали ли са го?

— Да, това несъмнено е изчезналото момиче. Била е бременна в третия месец.

— О, горката! — Миранда прехапа устни, за да не се разплаче.

Алекс ѝ наля чай и седна до нея със своето кафе.

— Обади ми се онзи детектив, който ме разпитва в Лондон.

— Нийл — кимна тя.

Той я изгледа с присвити очи.

— Същият, който беше тук, да. Каза, че съвсем скоро отново ще дойде да те види и ми поръча да ти предам, че са открили тялото и нещата най-после ще потръгнат — Алекс отпи от кафето и добави с равен глас: — А после ми се обади Тери Финигън.

Миранда подскочи:

— Какво искаше?

— Ами, каза ми, че смята да дойде в Гърция, за да говорим за модернизиране на един от навигационните компютри. Изобщо не спомена за това, че полицията е открила трупа на момичето. Сигурно мисли, че аз не знам — устните му присмехулно се изкривиха. — Пристига утре. Трябваше да дойда, за да те предупредя. Ще се погрижа за твоята безопасност, не бой се. Мило ще те премести отново в хотела — така по-лесно ще те охраняваме ден и нощ.

Неговата загриженост я трогна, но тя поклати глава, мръщейки се.

— На мен ми харесва тук. Защо да не остана в бунгалото си? Никой няма да ме нападне. А и тук се чувствам независима.

Алекс нетърпеливо я погледна.

— Ако си в хотела, рискът е много по-малък. Представи си, че някой успее да заблуди охраната. Ами ако нахлуе изневиделица тук? В хотела поне ще бъдеш заобиколена от хора.

— Нали не смяташ, че Тери идва, за да ме убие?! Убиецът е Шон, а не баща му. Полицията арестувала ли е Шон?

Алекс поклати глава.

— Още не, но сигурно скоро ще го направят. Онзи детектив каза, че след съдебната експертиза разполагат с много доказателства.

Миранда въздъхна.

— Горкият Тери. Сигурно е отчаян. Толкова обича сина си — той е смисълът на живота му. Много ми е жал за него.

Те дойдоха рано сутринта, още преди Тери да е станал. Рошав, зачервен, облечен в тежък червен халат на карета, под който бе чисто гол, Тери сънено се запъти да отвори.

Нийл Мадрел светкавично показа картата си и влезе.

— Тук ли е синът ви?

— Спи още. Ей, я почакай! Не можете да нахлувате в къщата ми без позволение.

Нийл беше вече в хола.

— Събудете го, мистър Финигън. Ще го отведем в полицията за разпит.

— Я по-полека! Ще повикам адвоката си.

— Синът ви ще има нужда от него. Кажете му да дойде в управлението, защото смятам да отведа Шон там, така че, моля ви, събудете го, ако не искате ние да го направим.

Като си придаде спокоен вид, Тери рече:

— Защо е това бързане? Нали вече го разпитвахте и знаете, че не можете да му предявите обвинение? Нямаме доказателства, освен онова, което ви е разказала оная бясна кучка — полицията не трябваше да знае, че той вече е разбрал за изплувалия труп, защото в противен случай щеше да се усъмни в Тери и познатите му.

Животът бе станал адски сложен, откакто Шон уби момичето. Тери често имаше чувството, че върви през минирано поле и трепереше за всяка следваща стъпка, която можеше да предизвика фаталната експлозия.

— Открихме тялото, мистър Финигън. Идентифицирахме го безпогрешно чрез ДНК — то, зъбния статус, медицински данни. Освен това тя е била бременна в третия месец и аз съм напълно убеден, че ДНК — то на бебето ще докаже бащинството на вашия син.

Тери преглътна, осъзнавайки за първи път, че това неродено дете е било негов внук, негова плът и кръв. От години си мечтаеше за внуци, но ето че първият от тях бе умрял заедно с майка си.

— Ще го събудя — дрезгаво рече той.

Когато видя сина си, изпита неистово желание да стовари юмрука си в лицето му. Как можеше да спи толкова спокойно след онова, което беше извършил?

Тери виждаше развалините на своя живот и за миг почувства омраза към момчето. Но дали и той самият не беше виновен? Детето винаги бе продукт на възпитанието.

Когато си млад, не мислиш за последствията от своите невинни, импулсивни постъпки. Двамата със Сандра бяха създали Шон такъв, какъвто бе сега. Винаги му бяха угаждали, затова живееше с убеждението, че е достатъчно да протегне ръка, за да получи онова, което иска. Внушиха му чувство на безнаказаност. Почти не го бяха пляскали. Ако момчето вършеше пакости, начаса му прощаваха.

Нима можеше да има прошка за човек, убил майката на нероденото си дете и детето заедно с нея?

— Шон, събуди се. Събуди се! — страхуваше се да се наведе и да го докосне. Беше в състояние да го убие.

Шон примижа, прозя се и отвори очи.

— Дойдоха полицаи. Искат да те отведат. Стани, измий се и се облечи.

— Намери адвокатата ми! — Шон се изправи в леглото. Гледаше свирепо и се разпореждаше с баща си както господар със слуга. — Намери го веднага! Няма да говоря с тях, докато той не дойде, ясно?

Тери мрачно го изгледа.

— Ах ти, глупав, арогантен малък негодник!

Любовта към сина му се превръщаше в чувство, подобно на омраза.

Въпреки това слезе в кабинета си и се обади на своя адвокат. Ала работният му ден все още не беше започнал. Часът бе осем и половина, а секретарката му идваше в девет. Тери остави съобщение, като подчерта спешността на случая.

После застана до бюрото си и се загледа навън. Беше красива есенна утрин — златиста и мека. Винаги бе обичал дни като този, но сега нямаше настроение да му се радва. Усети, че го задушават отчаяние. Въобразяваш си, че си изградил един чудесен живот за себе си и семейството си, и един ден всичко просто рухва. Само защото едно глупаво и себично момче не може да контролира нагона си, а после — да понесе последствията от собствената си глупост.

Тази сутрин трябваше да лети за Гърция. Дали да тръгне, или да остане, в случай че Шон се нуждае от него?

— Няма ли да дойдеш с мен? — властно попита Шон зад гърба му, а Тери бавно се обърна и го погледна сякаш от много далеч.

— Ти си голямо момче. Ще се справиш сам.

Шон капризно сви устни.

— Обади ли се на адвоката?

— Да, ще дойде, когато може.

— Хубава работа! Пак му се обади и му кажи, че ако не се появи на мига, ще наемем някой друг.

Дойдоха полицаите.

— Време е.

Хванаха Шон от двете страни.

— Татко, чуваш ли ме? — дръпна се Шон, като го гледаше свирепо.

— Чувам те — уморено отвърна Тери.

Тъкмо си бе спомнил, че днес ще дойде синът на Бърни, за да проучи състоянието и перспективите на фирмата. Денят започваше кошмарно и сигурно щеше да свърши още по-зле.

Значи все пак се налагаше да отложи пътуването до Гърция. Трябваше да стои на поста си, за да брани своите интереси.

Тази вечер Миранда вечеря с Алекс в ресторанта на хотела. Докато ядяха десерта — смокини и крем карамел, който хем насищаше, хем беше лек. Мило му донесе едно сгънато листче.

— Току-що се е получило в офиса в Пирея. Изпратили са ни го веднага.

— Благодаря, Мило.

Алекс прочете съобщението с вдигнати вежди и погледна Миранда.

— Все пак Финигън няма да дойде. Казва, че е изникнало нещо спешно. При първа възможност ще се обади, за да уредим нова среща.

Миранда въздъхна с облекчение.

— Слава богу! Защо ли е променил решението си?

— Предполагам, че полицията е предявила обвинение към сина му и Финигън трябва да остане там, за да поеме грижата за последствията. Навярно той и адвокатите му ще се опитат да издействат освобождаване на момчето под гаранция.

— Мислиш ли, че ще успеят?

— Не виждам как биха могли. Все пак става въпрос за убийство. Едва ли полицията ще остави един убиец да се скита по улиците. А и вече разполагате с необходимите доказателства срещу него.

Миранда отпи от бялото вино и се загледа в свещите на масата. Пламъкът им трепна и се сниши, когато някой мина наблизо и спря до тях.

— Здравей, Алекс — сладно изгука един познат глас и Миранда видя Елена в страхотна рокля от фина коприна, плътно прилепнала по стройното ѝ тяло.

— Елена! — той се изправи. — Приличаш на гръцка богиня. Още ли се наслаждаваш на почивката си?

Тя приближи лице и червените ѝ устни леко докоснаха неговите.

— Ммм... да — тъмните ѝ очи се стрелнаха към Миранда. — Не помня да сме се срещали преди.

Разбира се, че си спомняше.

— Миранда е нашата преводачка — каза Алекс.

— А, значи е от персонала — заключи Елена.

Миранда се изчерви под ледената маска на презрението си. Но това си беше самата истина, нали? Тя беше човек от персонала, докато Елена бе стара семейна приятелка и дори бивша годеница на Алекс. Някога бе разбила сърцето му, но дали той не беше все още влюбен в нея?

— Трябва да вечеряме заедно, Алекс, и да си поговорим за миналото — рече Елена.

— Да, трябва — съгласи се той и стана. — Миранда, ще те изпратя до бунгалото ти.

По пътя и двамата мълчаха. За какво ли мисли? — чудеше се тя и поглеждаше отстрани решителния му мургав профил. За Елена ли?

Алекс настоя да влезе първи, за да се убеди, че вътре няма никой. Миранда почака отвън. Тревогата бе отшумяла, Тери нямаше да идва и поне засега, а може би и завинаги, тя бе в безопасност.

Горкият Тери. Невъзможно бе да не му съчувства. Хората често обвиняваха родителите за постъпките на техните деца, но слабостта и порочността на Шон бяха изписани на лицето му. Не възпитанието, а гените бяха виновни. Наследствеността бе определила поведението му през онзи фатален ден. Кой знае кому Шон дължеше тази своя слабост — на майчиния или бащиния си род?

Тери беше силен, решителен и работлив мъж с характер. Едва ли неговите гени са били определящи.

Сандра беше глупава, разглезена и доста безлична. Тя бе готова да жертва всичко заради собственото си удоволствие. Навремето бе пожертвала дори единствения си син, за да има живота, който Джак ѝ бе обещал. Шон дори външно приличаше на нея — рус, същото нежно, лице, същите алчни очи и уста.

Горкият Тери.

Алекс се върна.

— Всичко е наред — отиде до нея и я погледна отблизо. — Изглеждаш уморена, мила. Най-добре веднага си легни. Денят ти е бил напрегнат.

Тя се долепи до гърдите му и се вслуша в ударите на сърцето му.

— Колко време ще останеш? Налага ли се да заминаваш веднага, при положение че Тери няма да идва?

Той докосна с устни косата ѝ.

— Искаш ли да остана?

Тя кимна. Срамуваше се да го изрече на глас, да го помоли да остане, както всъщност искаше. Остани, моля те, не заминавай отново, нужен си ми тук, с теб се чувствам по-сигурна...

Алекс повдигна брадичката ѝ, за да види очите ѝ. Тя страховито пърхаше с мигли и не смееше да го погледне.

— Миранда! — дрезгаво прошепна той и впи устни в нейните. Помежду им премина огън, погълна я изцяло, разтрепери я и я остави без дъх.

Тя се вкопчи в него, целувайки го жадно. Желаше го по нов и неочакван за нея начин, и ако нямаше толкова много задръжки, щеше да му го каже на мига, да го изкрещи, да го повтаря като в несвяст: искам те, искам те, искам те...

Но нямаше нужда от приказки.

— Господи, Миранда!... — промълви той, вдигна я на ръце и я занесе до леглото.

Съблече я трескаво и грубо, докато тя трепереше и гореше в очакване, впила поглед в преbledнялото му лице.

Срещата на телата им бе като сблъсък на два локомотива, които са препускали дълго и диво един срещу друг, без да могат да спрат. Тя

извика от удоволствие и очакване, прегръщайки го е ръце и крака, жадно поглъщайки горещите му устни.

Беше разтърсващо и мъчително. По лицето ѝ потекоха сълзи, желанието я преряза сякаш на две, докато тялото ѝ се движеше под неговото. За пръв път осъзнаваше с такава яснота животинската си природа. Умът ѝ бе изключил. Само тялото бе живо, за да се вслушва в неговото, да му се отдава с все по-голяма пламенност, докато напрежението и задъханите звуци избухнаха в един последен неистов вик на непоносима наслада.

Още от мига, в който го видя на онзи кораб, разбра, че ако някога се любят, то ще бъде точно по този начин. Нежната обич, която я свързваше с Том, нямаше нищо общо с това диво съвкупление. Затова отблъскваше Алекс и отричаше чувствата си към него. Ако ги беше признала, щеше да изневери на паметта на Том. Чувството за вина ѝ пречеше да разбере какво всъщност иска. Сега вече знаеше. Измъченото ѝ желание бе изскочило от дълбините, където години наред го беше крила, за да прониже като стон нощта и да я разтърси до сълзи.

Двамата продължаваха да лежат един до друг. Дишането им се успокои, страстта се уталожил, а стаята отново доби прежния си вид.

Дали му каза, че го обича? Изобщо не помнеше каза ли нещо или не. Знаеше само, че за пръв път разбра как удоволствието може да носи такава болка и как болката може да бъде толкова сладка.

Сякаш бе умряла с него и после се беше възнесла.

Но животът никога не беше толкова лесен и прост.

— Бих искал да остана цяла нощ — дрезгаво промърмори Алекс, — но наистина имам някои задължения.

Той стана от леглото и се изправи, гол и облян със златисто сияние в светлината на нощната лампа. Защо си тръгваше? За да намери Елена ли?

Болка прониза гърдите ѝ. Беше се самозабравила и жадно му се отдаде, сляпа и глуха за всичко друго, освен за едничкото желание.

Той отговори на страстта ѝ, но дали изпитваше към нея нещо повече от физическо привличане? Или все още обичаше Елена?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Синът на Бърни и още един недружелюбен на вид момък пристигнаха точно в десет. Тери ги посрещна лично, усмихна се насила и любезно ги заговори по пътя към своя офис.

— Как е баща ти? Надявам се — добре? А майка ти? Сигурно знаеш, че се познаваме много отдавна. Ти не би могъл да ме помниш, но аз те знам като дете — засмя се. — Разбира се, оттогава доста си пораснал.

Анди Сътклиф приличаше на баща си от онова време, за което говореше Тери. Беше як и жилав, с остра кестенява коса и приятна естествена усмивка. Правеше впечатление на спокоен и добродушен човек, но същото можеше да се каже и за Бърни. Под външния чар обаче се криеше един безскрупулен устрем към постигане на собствените цели. Цял живот Бърни бе мечтал за власт и се бе сдобил с такава по един или друг начин.

— Чувал съм родителите ми да говорят за теб. Боя се, че аз самият не те помня — бил съм твърде малък. А това е нашият човек компютър Лиам Грейди. — Двамата си стиснаха ръцете и Тери внимателно го погледна.

— Някога и аз минавах за такъв — каза той с усмивка. Увлечението към компютрите му бе отворило очите за един нов свят, за нова кариера. Страстта си той превърна в бизнес. Понякога съжаляваше за това и му се искаше отново да изпита забравеното трескаво вълнение.

— Да, ние всички трябва да умеем да разбираме компютрите и да си служим с тях, ако искаме да успеем в съвременния свят.

Лиам Грейди беше дребен, суров и догматичен ирландец с бледоруса коса и светли очи. В държането му имаше известна войнственост. Възгледите му за живота не подлежаха на обсъждане или оспорване. Той бе наясно със себе си и всеки, който не беше съгласен с него, трябваше да разбере, че греша. Лиам Грейди бе от типа мъже, които предизвикват сбиване във всеки бар, в който влязат.

Тери бе срещал много такива като него по времето, когато живееше в Манчестър и се бе присъединил към ирландската католическа общност, обединена около местната църква и живота в клуба.

Той самият бе такъв като млад, преди да научи, че е по-добре да насочи физическата си енергия към постигане на успех в живота.

— Прав си — дружелюбно рече той и се усмихна.

Анди погледна часовника си.

— Искам да се прибера в Манчестър днес следобед, защото ме чака работа. Имаш ли нещо против да караме по същество? Трябва да разберем как работи фирмата ти — поръчки, баланс, всичко. Баща ми ти е казал, нали?

— Каза ми. Последвайте ме.

Тери ги заведе в друга стая. Всички компютри бяха включени в очакване — като навити часовници. Той седна и подаде паролата за достъп. Машината забръмча.

Тери бързо стана. Трудно му беше да остане любезен с тези натрапници, които се канеха да тършуват в неговите работи.

— Ще се оправите и без мен. Ако все пак ви потрябвам, вътрешният ми телефон е записан в този бележник. Тук са и паролите за достъп.

Лиам разсеяно кимна.

— Добре.

Той зае мястото на Тери и пръстите му веднага затанцуваха по клавишите. Отнякъде изплуваха цифри и таблици. Лиам внимателно ги огледа.

— Може ли по-късно да се разходим из фирмата? — попита Анди.

— Разбира се. Само ми звъннете, когато сте готови. Можем да обядваме в кръчмата отсреща. Стара е, но храната си я бива и има голям избор от бира и алкохол.

— Звучи страхотно. Довиждане — Анди седна пред друг компютър. Тери си отдъхна, когато излезе. Боеше се да не избухне.

След годежното парти на Шон и случилото се на другия ден нервите му бяха изопнати до краен предел. Той отново бе станал агресивен, какъвто бе на младини, но не можеше да си позволи да загуби самообладание пред сина на Бърни. Когато се срещнаха в Манчестър, възрастният мъж му бе заприличал на изгорял бушон, на

лъв, останал без зъби. Но Тери не беше от лековерните и знаеше, че ако се наложеше, Бърни би се превърнал в един зъл и опасен враг.

Макар че бе не по-малко зъл като приятел — безмилостен и алчен. При първа възможност щеше да заграби компанията на Тери, но ако външно си останеха приятели, поне нямаше да прекалява. В случай че Тери си позволише да избухне обаче, Бърни щеше да захвърли добродушната маска и да разкрие истинските си намерения.

Усилието да остане спокоен му костваше невероятно напрежение. Той се затвори в кабинета си и се опита да свърши някаква работа. Новата му секретарка не работеше добре. Налагаше се Тери да проверява всяко писмо, което тя изпращаше, за правописни, граматични и дори фактологични грешки. Случваше се да бърка имената на клиентите, а в деловодството ѝ цареше хаос и постоянно губеше документи. Тери не избухна пред Анди Съткиф, но затова пък цяла сутрин вика по нея и на няколко пъти почти я разрева.

— О, недей сега да пускаш кранчето! Просто следващия път го направи както трябва и ми спести труда да ти посочвам грешките.

Тя излезе, като подсмърчаше и попиваше с малка кърпичка влагата около очите и носа си, но той усети ядното ѝ недоволство. Навярно щеше да си потърси друга работа, но на Тери му бе все едно. Още колко риба имаше в морето!

По обяд му се обади адвокатът. Както винаги гласът на Едуард Диъринг прозвуча уморено и отегчено.

— Как върви? — попита Тери и Едуард въздъхна.

— Прекъснаха за обедна почивка. На Шон изпратиха сандвичи и бира. Аз прескочих до китайския отсреща.

— Как се държи Шон?

— Честно да ти кажа, Тери, синът ти е твърде невъздържан. Все вика, а така само си създава врагове.

Тери не беше изненадан. Шон бе арогантен млад глупак с буйна кръв. Но той се тревожеше, защото не можеше да го предпази от собствената му глупост.

— Ами доказателствата? Смяташ ли, че ни държат в ръцете си?

— Тери, те разполагат с труп, а в наши дни той може да им разкрие много неща. Съдебната експертиза е достатъчна, за да заведат дело, а те разполагат и с много косвени доказателства. Например

факта, че Шон е имал връзка с момичето, както и че е налице силен мотив, за да пожелае смъртта ѝ. Нещата се натрупват.

— Едва ли могат да получат толкова много информация от труп, престоял от седмици във водата.

— Опасявам се, че могат. Разполагат с ДНК, а и тази черга... те знаят откъде е. Имат снимки от твоя офис, на които се вижда подобна. Знаеш ли дали не е останало някое парче, когато са слагали килима? Да не би някъде да има излишна ролка?

— Да, в шкафа.

— Още ли е там?

— Не съм гледал.

— Тогава незабавно погледни! Трябва да знаем точно с какво разполагат те, за да изградим нашата защита. Честно казано обаче, тя не ми изглежда особено надеждна. Мисля, че ще му предявят обвинение днес или утре. Или в най-скоро време.

— Но дори и да докажат, че Шон е познавал момичето, че е спал с нея и че тя е била бременна от него, това не е достатъчно, за да докажат, че той я е убил. Мога да кажа, че съм изхвърлил чергата.

— Ще им кажеш, че си я изхвърлил — натърти Едуард.

— Да, да, така ще им кажа.

— Хм, тогава ще поискат да разберат къде и кога си я хвърлил. Ще разчитат и на показанията на онова момиче, което е работило за теб. Те са гръбнакът на обвинението. Успяхте ли да я намерите?

— Може би е в Гърция.

— Тери, опитай се да я намериш. Не бива, разбира се, да я заплашваш или нещо такова. Но трябва да разберем какво точно смята да каже. А, ето го и обяда ми! Мирише страхотно. Ще говорим довечера.

Тери остави слушалката и погледна през прозореца. Непременно трябваше да отиде в Гърция. Сега Миранда представляваше още по-голяма опасност. Ако повдигне обвинение срещу Шон, нейните свидетелски показания щяха да бъдат решаващи.

Може би утре ще успее да се измъкне за няколко дни. Последния път, когато беше в Гърция, прекара чудесно. Семейство Мануси бяха очарователни и гостоприемни хора.

Бе останал изумен от срещата с техния начин на живот; от посещението в Атинския музей; от паметниците на гръцкото минало

— невероятните статуи, красивите бижута... Всичко му се стори странно: храната, сградите, пазарът на онова място... как се наричаше... агора? Или това беше старият пазар, който вече не работеше? Тери се влюби в малките алеи и улички, пълни със сергии, където предлагаха какво ли не на туристите: от репродукции на гръцки вази и малки статуетки до военни ботуши, плодове и пердета. Глъчката, блъсканицата, откритото дружелюбие...

Да, той обикна Атина.

Но този път щеше да бъде различно.

На другата сутрин Миранда се събуди потисната. Изпитваше омраза и презрение към себе си за това, че се бе отдала на Алекс толкова лесно. И той сигурно я презираше. Превзе я без никаква съпротива и после си тръгна.

Как щеше да го погледне в очите? Понеже не беше гладна, тя пропусна закуската и отиде направо в офиса, чувствайки се страшно неловко. Дали околните щяха да разберат за случилото се между нея и Алекс? Едно от двете момичета говореше по телефона на рецепцията и когато Миранда мина, то ѝ махна с ръка и ѝ намигна. Миранда на свой ред поздрави, усмихвайки се насила.

Вратата на управителя бе откряната и тя ясно чу гласа на Алекс. Навярно обсъждаха нещо с Чарлз.

Спря и се подвоуми дали да влезе, но бързо разбра, че той водеше телефонен разговор. През открянатата врата се виждаше целият кабинет. Алекс беше сам. Стоеше до прозореца и докато говореше, гледаше навън и поглаждаше назад гъстата си черна коса.

— Спри да се притесняваш — рече той. — Пазя я за теб, нали? Тя няма да избяга — та това е остров, забрави ли? Ела и я вземи, когато пожелаеш.

Миранда изстина. С кого говореше?

Едно обаче беше ясно: говореше за нея.

Но какво искаше да каже с това, че я държи тук и онзи, с когото говореше, може да дойде и да я вземе по всяко време?

— Виж, Тери — рязко рече Алекс и спря. — Добре, добре, ще те чакам. С кой полет ще пристигнеш? Ще пратя да те посрещнат. Днес се връщам в Пирея.

Краката ѝ се подкосяваха, но някак си се добра до своя кабинет и се строполи на стола.

Алекс я беше предал. През цялото време я беше лъгал. Лъжовна бе неговата загриженост; лъжовна бе и страстта, с която я любил. Призля ѝ само като си спомни за своето порочно желание, за силата на усещанията си. Всичко е било лъжа. Алекс ѝ се подигра. Как можа да постъпи толкова жестоко, да я примами тук и да я накара да си загуби ума от страст, само за да я предаде на Тери, който искаше да я убие?

Още първия път, когато го видя, тя го оприличи на ангела на смъртта. Интуицията ѝ подсказа, че той носи смърт. И наистина! Първо се удави Том, после Шон уби онова нещастно момиче, а сега идеше нейният ред.

Миранда чу стъпки. Външната врата се отвори със замах и вътре грациозно пристъпи Елена, облечена в черен костюм — с дълбоко деколте, пристегнатата в талията и с много къса пола, която откриваше красивите ѝ крака.

— О! — възкликна тя, като се огледа. — Къде мога да намеря господин Мануси?

— Следващата врата по коридора.

Елена излезе, без да затвори след себе си. Миранда се вбеси. Бързо отиде до вратата и видя как Елена влезе при Алекс. Двамата се прегърнаха и тя се заумилква край него.

— Скъпи Алекс!

Всъщност той не я отблъсна.

— Добро утро, Елена. Как си? Надявам се, че си спала добре. Съжалявам, но имам работа. Може би ще обядваме заедно?

Миранда затвори вратата и отново седна на бюрото си. Слепоочията ѝ болезнено пулсираха. Погледът ѝ се замъгли. Беше постъпила толкова глупаво. Тя закри очите си и натисна с длани.

Искаше ѝ се да е мъртва.

Поседя така, като дишаше бавно, докато болката стихна. Изведнъж вратата се отвори и към нея се приближи Алекс. Миранда отчаяно се мъчеше да запази спокойствие.

— Добро утро. Как си днес? — гласът му беше топъл, с оттенък на страст.

— Добре — рече тя, а стомахът ѝ се свиваше от болка и отвращение. Как успяваше да се преструва така?

— Красива си — Алекс я погали по косата и нежно вдигна брадичката ѝ, заставяйки я да го погледне. — Всеки път, щом те видя, се изненадвам от това колко си красива. Ще ми бъде адски трудно да те оставя пак. Но за съжаление се налага. Трябва да свърша една важна работа. Заминавам днес.

И след него щеше да дойде Тери, за да я убие? Задави я страх, страх и мъка заради предателството на Алекс. Миранда извърна глава, за да не го гледа. Как щеше да продължи да живее, след като знаеше, че я е обрекъл? Може би заминаваше, за да не става свидетел на нейната смърт? Навярно така разбираше чистата съвест. Щом не го виждам, значи не ме засяга, а?

— Ще ми липсваш. Не искам да те оставям — дрезгаво рече той. Какъв актьор! Някои мъже бяха изпечени лъжци.

Тя не можа да му отговори, защото не умееше да се преструва като него.

— Искан ми се да се преместиш в хотела — така ще бъде по-лесно да те пазят. Защо не го направиш, докато ме няма?

Този път му отговори сковано.

— Не, вече ти казах, че държа да бъде независима — защо толкова настояваше да отиде в хотела? Може би защото искаше да улесни работата на Тери, който непременно щеше да отседне там?

— Инати жени! — въздъхна Алекс. — Е, вече трябва да вървя. Утре ще ти звънна.

Целуна я по бузата и тръгна, а тя остана на мястото си, унило заслушана в отдалечаващите се стъпки.

Кога щеше да пристигне Тери? Днес? Утре? А какво трябваше да предприеме тя? Да стои като заек в капан и да чака фаталния край? Можеше да отиде с ферибота до континента и оттам да вземе самолет за Лондон. Но паспортът ѝ беше заключен в офиса. Още преди няколко седмици Мило го прибра заради някаква справка от гръцката полиция.

Навярно го пазеше в сейфа. Поискаше ли си го, щеше да се наложи да обяснява защо ѝ трябва, а после — и да каже, че смята да си отива. Но ако разкриеше причината за това, Мило щеше да я сметне за луда.

По-късно Миранда разбра, че Елена е напуснала хотела. Навярно се бе върнала в Атина с Алекс? Ето защо беше заминал така неочаквано.

След работа Миранда се прибра в бунгалото си, хапна съвсем малко и си легна рано, изтощена от напрежението и мъката, които преживя през деня.

Тази нощ отново сънува стария сън, в който Том се давеше, а тя не успяваше да стигне до него въпреки усилията си. Той я повика и тя му отвърна: „Идвам, Том. Мъча се да стигна до теб“, въпреки че знаеше, че няма да успее. Студеното море я блъскаше назад. Ехото не спираше да звучи в ушите ѝ. „Миранда, Миранда“ — викаше Том и в съня си тя се разплака.

— Господи, Том!... Съжалявам.

Този път чу и друг глас, който я мамеше към себе си: „Миранда, Миранда, ела при мен“. Тя отмаля и зеленото море я понесе към неговите ръце.

— Спаси Том — молеше тя. — Остави ме и помогни на Том.

Той я улови в прегръдките си, устата му властно потърси нейната и тя отвърна на целувката въпреки вината, която изпитваше.

Алекс я хвана с две ръце за врата. Започна да стиска, като забиваше пръсти в плътта ѝ. Миранда разбра, че иска да я удуши.

Събуди се с писък. Лицето ѝ беше мокро от сълзи. Стаята ѝ приличаше на топла бърлога. Ослуша се за външни шумове, но долови само шумоленето на палмовите листа и далечния плисък на морето. Наоколо бунгалата бяха заспали дълбоко и Миранда се почувства така, сякаш се намираще на самотен остров.

Последният път, когато изпита такава мъка, бе след смъртта на Том. Този път нещастиято ѝ бе породено от съзнанието, че Алекс я беше излъгал, предал, организиран нейното убийство. Но тя пак го обичаше, този неин ангел на смъртта. Обичаше го от първия миг и затова се чувстваше виновна пред Том. Желаетеи Алекс, тя бе изневерявала на своя съпруг, а сега бе изневерила и на себе си, защото му позволи да я люби. Той не я обичаше. Господи, каква глупачка се бе оказала!

Същата вечер повдигнаха обвинението срещу Шон. След това той бе поискал да остане насаме с Едуард Диъринг. Беше блед и изпит, лицето му изглеждаше подпухнало като след плач и гледаше вяло.

— Искам да видя баща си.

— Боя се, че днес няма да дойде, Шон. Наложил се да замине за няколко дни.

— Заминал ли? — тъпо повтори момчето. — Аз се пека на огъня, а него никакъв го няма.

— Да, но скоро ще се върне.

— Къде, по дяволите, е отишъл? Толкова ли е важно?

Диъринг се намръщи. И стените имаха уши, особено в полицията.

— Това не мога да ти кажа, но повярвай ми — той мисли само за твоето добро.

Лицето на момчето злобно се изкриви.

— Да бе, нали? И не е духнал, защото не иска да се забърква мен сега, когато ще ме съдят за убийство? — той легна по очи на затворническия нар. — Изчезвай, ако не можеш да ми помогнеш, безполезно копеле!

Едуард го изгледа с антипатия. Ето как ти се отблагодаряват за върнатата служба! Денят бе дълъг и тежък и Едуард се чувстваше много уморен. Преглътна язвителните думи, с които бе готов да отвърне на Шон, почука на вратата на килията и мълчаливо си тръгна.

Щом остана сам, Шон ядно заплака.

Защо стана така? Винаги се бе смятал за късметлия. Досега животът му приличаше на приказка. Но вече всичко се обърка.

Миранда повече не можа да заспи. На зазоряване стана, облече банския си, сложи халат и сандали и се запъти към плажа. Трябваше да поплува, за да срещне във форма идващия ден. След тежката нощ се чувстваше прегряла, отпаднала и зашеметена от мъка и страх.

Докато вървеше по криволичещия път през градините, тя гледеше изгряващото слънце, което пламтеше на хоризонта като разтопено желязо и обагряше небето в розово и червено като кръв, която се просмукваше в бледосинята дрезгавина. Все по-осезаемо Миранда усещаше морето с шума на вълните, крясъка на чайките и последното му плисване на брега.

Съвсем скоро бе дошла тук по това време на деня и Алекс я бе изненадал в морето. Изскочи и я грабна в ръцете си.

Сърцето ѝ се сви при спомена за онази сутрин и за вкуса на устните му.

Тя прокара потната си длан по лицето. Няма да мисли за него. Трябваше да забрави, ако не искаше наистина да полудее.

Бавно свали халата и сандалите си и тръгна към морето. Водата все още беше ледена. Миранда си пое дълбоко въздух, потопа се и отново изскочи. След малко видя една лодка около скалите, които затваряха залива откъм северната му страна.

Платната ѝ белееха. На борда ѝ имаше двама мъже, които се суетяха около въжетата.

Миранда заплува, като се придържаше към плиткото. Морето я плашеше. То бе хищно и непредвидимо като див звяр, който се нахвърля върху теб, когато най-малко го очакваш. Отне ѝ Том и тя така и не можа да го прежали.

Лодката се приближаваше. Единият от двамата мъже я поздрави на гръцки. Миранда стъпи на краката си и вдигна глава, за да го чуе.

— *Mia kyria*^[1]... — останалите думи се удавиха в шума на вълните.

— *Luramai*^[2] — рече тя, след като се извини, че не знае добре гръцки.

Той се наведе през лодката и тя доплува до него, за да може да го чуе.

Мъжът протегна ръце и я хвана за раменете.

— Какво правите? — извика Миранда и усети, че я изтеглят нагоре в лодката. — Пуснете ме!

Само след миг тя се свлече на дъното на лодката. Онзи, който я издърпа, се наведе и я вдигна на ръце. Тя започна да се бори, крещейки от ужас.

Занесе я в малка каюта и я пусна на леглото. Миранда направи опит да се изплъзне, но той я дръпна обратно. Тъй като не преставаше да вика, мъжът запуши устата ѝ и завърза ръцете ѝ отзад. Тя започна да рити и да се мята, като издаваше приглушени гневни звуци. Той не се впечатли и завърза също краката ѝ в глезените.

После си тръгна и заключи вратата след себе си. Миранда остана сама, неспособна да помръдне. Обзе я ужас. Какво ли я чакаше?

---

[1] Една госпожа (гр.). — Б.р. ↑

[2] Съжالياвам (гр.). — Б.р. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В два часа Тери седеше в кабинета на Алекс. Самият Алекс пристигна след десетина минути, зачервен от бързането.

— Извинявай, дойдох по море, а времето нещо се влоши. Ти добре ли пътува?

— Спокойно и безпроблемно. Всъщност пристигнах снощи и преспях в Атина. На Синтагма Скуеър има един хубав хотел с уютни стаи и чудесна храна.

Тери сложи на масата голяма папка, препълнена с книжа.

— Това ли е разработката на новия навигационен компютър?

Тери кимна.

— Мисля, че ще ти хареса. Трябва само да вкараш координатите на местоназначението и той сам определя курса. Дори може да го коригира, ако получи сведения за бури по пътя. Те се получават автоматично от корабното радио и компютърът веднага реагира. Можеш почти изцяло да му повериш командването на кораба, докато междуременно отдъхваш.

— Звучи интересно. Щеше да ми върши добра работа при пътуването насам.

Тери му хвърли небрежен, дружелюбен поглед.

— Откъде идваш?

— От Делефорес.

— О, да, разбира се. Той е остров от Цикладите, нали? А ти имаш там хотел.

— Да — Алекс се облегна назад във въртящия се стол, като изпружи настрана крака и забарабани с пръсти по коженото покритие на бюрото си. — Аз ли съм ти казвал за хотела?

— Не помня дали си бил ти или някой друг. Може ли, докато съм тук, да видя острова? Има ли ферибот дотам?

— Да, един път на ден, но там няма нищо друго, освен хълмове и плажове, заливчета и няколко стари църкви. И тук има такива неща, но е много по-интересно. Ако искаш да пообиколиш, бих те посъветвал да

идеш в Микена и да видиш гробниците на Агамемнон и Клитемнестра, които приличат на огромни кошери, старите гробници в градския акропол, лъвската порта, през която се влиза в него. Всеки ден се организират екскурзии с автобус, който тръгва сутринта от Атина, после спира за обяд в някоя таверна, където ще ви сервират истински гръцки гозби, и накрая отбива до някое лозе, където ще поседите под лозниците и ще хапнете прясно грозде. Много е романтично. Ще ти хареса.

— Звучи чудесно — кимна Тери. — Ще го обмисля, въпреки че имах голямо желание да разгледам твоя малък остров. Но както и да е, нека сега те запозная с характеристиките на новия навигационен компютър. Няма да ти излезе евтин, но пък виж какво може...

Нийл Мадрел кацна в Атина с първия полет за деня и взе такси до Пирея. Тръгна покрай наредените кораби и лодки, като се вглеждаше в имената им. Най-сетне намери онова, което търсеше. Краката го боляха и умираше от жегата. Сутринта в Лондон валеше и времето беше хладно. Сега, метнал мушамата за дъжд върху ръката си, Нийл се изкачваше по мостчето, зачервен и плувнал в пот.

На пътя му се изпречи едър грък.

— *Kyrie?*^[1]

— Съжалявам, не говоря гръцки — рече Нийл. — Казвам се Нийл Мадрел. Отивам в Делефорес. Смятам да отседна в хотела.

Загорялото лице на непознатия се озари от усмивка.

— *Nai!*^[2] — и поклати глава.

Дали това означаваше „не“? Нийл се поколеба. Дали не сбърка корабчето? Мъжът, който носеше бяла тениска с щампованото име на хотела, махна с ръка към една отворена врата на борда.

— *Naiparakalo, kyrie.*^[3]

Нийл се отпрати натам и седна на едно от канапетата в каютата. След малко чу рева на двигателите, домакинът му се появи и почтително кимна с глава.

— Моля — искате пиене?

— Бира? — попита Нийл с надежда и гъркът енергично закима.

— Гръцка бира. Много хубава.

Дано, помисли си Нийл. За пръв път чуваше за гръцка бира, но му беше толкова горещо, че това сега нямаше никакво значение. Гърлото му бе пресъхнало, лицето му изгаряше и се чувстваше толкова отмалял, че можеше да заспи в това положение.

Бирата беше ледена и той я изпи, почти без да усети вкуса ѝ, наслаждавайки се на хладината, която се разля по тялото му.

Пирея остана зад тях. Нийл наистина задряма, отметнал глава назад. Бе твърде уморен, за да сънува. Когато се събуди, бе зачервен и все още сънен. Като се прозя, той се изправи на дивана и се огледа наоколо. Прозорците бяха замъглени от водни пръски, а корабчето подскочаше като необязден кон.

Нийл усети, че скоростта намалява, и излезе на палубата, която беше вече мокра и хлъзгава. Отпред видя острова — зелен и сив — и няколко къщи, пръснати из него.

Водачът му се появи.

— Делефорес — каза той и посочи с дългия си кафеникав пръст. — Делефорес, сър.

Нийл кимна разбиращо. Корабчето се насочи към пристанището и той прецени, че след двайсетина минути ще бъдат там. Съвсем скоро щеше да види Миранда.

Тази мисъл го развълнува. Миранда му липсваше. Нийл се тревожеше за нея. Изобщо тя бе един много специален човек.

След като вече бяха намерили трупа и Шон Финигън бе подведен под отговорност, тя щеше да се върне в Лондон. Но не и преди да започне делото, на което трябваше да се яви като свидетел на обвинението. Дори и тогава обаче щеше да има нужда от охрана, поне докато приключеше цялата история.

Нийл бе готов да я закриля, да я приюти в своя апартамент, за да не могат двамата Финигън да я наранят или да ѝ попречат да свидетелства.

Лодката бе спряла. Вратата на каютата рязко се отвори. Миранда извърна глава. Лежеше неподвижно, а сърцето ѝ се блъскаше в гърдите.

Двамата мъже спряха до леглото, вдигнаха я от двете страни и я изнесоха на палубата. Там усукаха около кръста ѝ верига, на която

висеше нещо тежко. Миранда не можеше да го види, но чу дрънченето му. Разбра, че се канят да я давят, и сърцето ѝ се сви от страх. После двамата отново я вдигнаха, залюляха я и я хвърлиха в морето.

Тялото ѝ мигновено потъна. *Deja vu.*^[4] И преди ѝ се беше случвало, но тогава поне ръцете и краката ѝ бяха свободни.

Мъжете гледаха надолу към водата. Момичето не изплува. Те се върнаха на палубата и след малко лодката потегли отново.

Тери говореше с Алекс в кабинета му, когато телефонът звънна. Алекс припряно вдигна.

— Казах ви да не ме прекъсвате. Какво има? — той се заслуша и погледна към Тери, вдигнал едната си вежда. — За теб е.

— Ало? Да, аз съм. Кой? — Тери замълча и погледът му изведнъж застина. — Сигурен ли си? Добре. Значи така. Благодаря. Браво!

Той затвори и се облегна назад с уморен вид. Алекс го гледаше напрегнато.

— Добре ли си? Нещо много преbledня. Надявам се, че нищо лошо не се е случило?

Тери въздъхна дълго и на пресекулки, погледна часовника си и стана.

— Боя се, че незабавно трябва да отпътувам за Лондон — той протегна ръка. — Съжалявам, че прекъсвам разговора ни, но очаквам съвсем скоро да направя поръчка.

— Ще ти се обадя до края на седмицата — Алекс го изпрати до вратата.

— Не ме изпращай по-нататък, знам пътя — грубо рече Тери и бързо тръгна — като човек, който няма търпение да се махне.

Какво бе това обаждане? Алекс не разбираше. Уж Тери имаше толкова голямо желание да отиде на Делефорес, а изведнъж реши, че трябва да се връща в Лондон. Нещо го беше накарало да промени плановите си.

Изведнъж сякаш го поля студен душ. Миранда. Да, разбира се, че Тери бе изминал целия този път, за да я открие. Дали не му съобщиха нещо, което обезсмисляше по-нататъшния му престой тук?

С трепереща ръка Алекс вдигна телефона и звънна в хотела.

— Дайте ми Мило, моля.

Телефонистката го позна.

— Да, сър.

— Ало — обади се Мило. — *Geia soul*.^[5]

— Миранда добре ли е? — дрезгаво попита Алекс.

— Не можем да я открием — Мило беше напрегнат. — Тъкмо се канех да ти се обаждам. Няма я нито в бунгалото, нито в хотела. Току-що претърсихме цялата местност.

Студена пот изби по слепоочията на Алекс.

— Кога са я видели за последен път?

— Човек от охраната я е видял да слиза към плажа около шест и половина сутринта. На пясъка открихме халата, сандалите и хавлията ѝ, но от нея няма никаква следа — гласът му зазвуча успокояващо. — Тя е отличен плувец. Ако течението я е отнесло, може би е излязла по-нататък на брега и сега се опитва да се върне пеш.

Алекс трескаво мислеше.

— Изкарай всички лодки. Търсете я в морето и по брега. Обади се на бреговата охрана и на полицията. Обясни им защо сме толкова обезпокоени. Кажете им, че тя е свидетел по дело за убийство в Англия и че някой може да е посегнал на живота ѝ. Аз тръгвам незабавно. Ще взема самолет за по-бързо.

Никога нямаше да си прости, ако се беше случило най-лошото.

Когато Нийл Мадрел пристигна в хотела, посрещна го Алекс, блед и измъчен на вид. Щом очите им се срещнаха, Нийл изтръпна от главата до петите.

— Какво се е случило?

— Миранда — каза Алекс, потвърждавайки опасенията му.

— Какво? Какво ѝ има?

— Изчезнала е. Смятаме, че е отишла да плува. Може да се е удавила или...

— Или?

— Един рибар е видял в залива да влиза малка лодка. Може да е отвлечена.

— Или убита — прошепна Нийл, бял като платно.

Алекс само въздъхна.

— Уведомихте ли тукашната полиция?

— Разбира се. Те също претърсиха острова, но не я откриха. Включи се и бреговата охрана, но пак нищо. Те първи са получили сигнала за странната лодка, която се появила в залива. На такъв малък остров като нашия винаги има някой, който, всичко вижда. Рибарят поправя мрежата си пред своята хижа и все гледа към морето — това е инстинкт, навик. Вдовиците, които са загубили съпрузите си в морето, също го гледат и споделят със съседите.

— Добре че са те. Любопитните съседни помагат много на полицията.

Алекс се усмихна на Нийл.

— Да, слава богу. Без тях не можем. Полицията се свърза с други острови и с континента, за да ги помоли да бъдат нащрек за тази лодка, но ние не знаем откъде е дошла и накъде се е отправила. Ако се вмъкне в някое малко пристанище, от каквото е отплавала днес призори, никой няма да ѝ обърне внимание.

Нийл се поколеба, прехапвайки устни, и изтърси:

— Не ми харесва навикът на семейство Финигън да дави неудобни за тях хора.

Алекс затвори очи и изпъшка.

— Мислиш ли, че това не ми е минавало през ума? Тери беше при мен и тъкмо разправяше, че иска да види Делефорес, когато му се обади по телефона и той веднага промени решението си, като хукна към летището. Де да можех да разбера какво му казаха! Дали не го търсеше човекът, който е наел, за да се разправи с Миранда?

Нийл дишаше хрипливо.

— Жива ли е? Само това ми е в ума. Побърквам се от страх, Финигън не иска тя да свидетелства срещу неговия син.

— Ще се провали ли делото, ако тя не се яви като свидетел?

— Ще ни притесни, но няма да ни срази. Твърде много са доказателствата от съдебномедицинската експертиза, които сочат мотив и вероятност. А и освен всичко останало, кой друг би имал възможност да увие трупа на момчето в парче от килима, останало от времето, когато семейство Финигън са застиснали апартамента си с него? О, момчето няма да се измъкне, но може би Тери Финигън е на друго мнение. Може и да вярва, че ако го отърве от Миранда, ще го спаси.

— Ако момчето се измъкне и Миранда е мъртва, обещавам да го убия със собствените си ръце — зловещо рече Алекс.

Нийл не каза нищо, но изражението му таеше същата закана.

Тери Финигън се завърна у дома и най-напред отиде в офиса. Първо звънна на Едуард Диъринг и разбра, че Шон е в затвора и че може да го посещава в определено време.

— Трябва да поискаш разрешение. Аз ще се погрижа за това, ще поискам да ни уредят среща — Едуард замълча. — Как мина пътуването ти до Гърция? Доволен ли си?

— Да — отсече Тери и след миг затвори.

В офиса витаеше напрежение. Никой не го поглеждаше в очите. Заговореше ли някого, той отклоняваше погледа си встрани. Никой не спомена името на Шон, но Тери знаеше, че всички си мислят само за това и без съмнение шушукаха зад гърба му.

Около час след неговото пристигане влезе секретарката му и много срамежливо му подаде един плик.

— Какво е това? — Тери го отвори, прочете го и го пусна на бюрото си. Беше собственооръчно написано заявление за напускане. — Намери ли си друга работа?

Тя кимна студено с наведена глава.

— За повече пари?

— Не, почти за същите.

Не я попита защо е решила да напусне; досещаше се по стиснатите устни и по погледа ѝ, който не одобряваше нито него, нито сина му. Тя не искаше да се замесва в убийство. Изчезвай тогава, помисли си Тери. И без това не беше доволен от работата ѝ. Изобщо нямаше да му липсва.

— Освободи бюрото, вземи си нещата и незабавно напусни — отчетливо рече той. — По-нататък ще ти бъде изплатено всичко, което ти дължим.

Той презрително ѝ обърна гръб и се пресегна за телефона, за да потърси чрез някоя агенция секретарка за временна работа.

Тя нарочно блъсна вратата след себе си и после, когато отново мина край кабинета ѝ, нея вече я нямаше. Беше си отишла. Тери дори не бе запомнил името ѝ.

Единственото име, което чуваше, бе Миранда. То звънеше в главата му като камбана. Миранда, Миранда, Миранда.

Когато си тръгна от офиса в късния следобед, репортерите го чакаха отвън. Отначало Тери не можа да разбере какво става. Светкавиците го заслепиха, ушите му писнаха от виковете и наглите въпроси.

— Тери, Тери...

— Вие знаехте ли за това? Помогнахте ли на Шон да убие момичето? Използвал е вашия самолет, за да изхвърли трупа в морето, нали?

Откъде знаеха всичко това? Кой им беше дал сведения, които все още не биваше да стават обществено достояние? Да не би да имаха свой източник в полицията? Досега Тери не се беше замислял откъде жълтата преса черпи историите си и дали написаното е вярно или не.

— Тери, погледни насам... хей, Тери... — настойчиво гукаха те като ято разтревожени гълъби.

Той с мъка си проправи път до колата. Но ако си мислеше, че може да им избяга, скоро разбра, че греши. Те също се метнаха на колите и поеха по петите му.

Тери реши да се скрие в „Блу Гейбълс“. Ако знаеше, че репортерите го причакват, щеше да остане в служебния апартамент.

Или не? След убийството не го беше използвал. Сега настръхни при мисълта да прекара нощта в него. Тери ходи там и мястото му се стори... поколеба се дали да го опише точно така, но наистина му се стори, че там витаят духове. Като че ли долавяше виковете на онова момиче, яростното пляскане по водата, хриповете и сподавените стонове на удавницата...

Нима по същия начин се беше чувствала и Миранда след смъртта на Том? Дали постоянно си мислеше, че го чува как...

Тери натисна педала на газта, за да избяга от глутницата репортери.

Огъваше се. В апартамента му нямаше никакви духове и той не беше чувал странни звуци. Просто бе позволил на въображението си да отиде твърде далеч. Но беше крайно време да му дръпне юздите, ако не

искаше да се побърка. Трябваше веднъж завинаги да изхвърли от съзнанието си онова момиче, което дори не беше виждал.

Как ли е изглеждала тя — майката на неродения му внук? Дали щеше да я хареса? Щеше ли да бъде добра съпруга на Шон?

Ами бебето — момиче или момче е било? Така и нямаше да разбере, освен ако не го споменат в хода на процеса. Със сигурност са установили пола му при аутопсията, макар че това едва ли имаше някакво отношение към делото.

Тери бе единственият, който се интересуваше от тази подробност. Той изпъшка, а погледът му, устремен в пътя, пареше от сълзи.

Искаше да знае, трябваше да го знае. Винаги беше мечтал за внуци. Представяше си как се катерят в скута му, усещаше топлите им телца, бебешката миризма и невинните им личица, чуваше да го наричат дядо и усещаше надежда за бъдещето...

Но детето бе умряло с майка си, убито от собствения си баща.

Той ускори още повече, като тайно се надяваше да катастрофира и да сложи край на страданието си. Нима би могъл да живее с бремето на тези мисли?

Но Тери не катастрофира. Пристигна в провинциалната си къща на мръкване, малко преди репортерите. Те започнаха да обикалят около заключените порти. Някои се опитаха да се изкатерят по стените, други с телеобективи направиха снимки на къщата, трети се взираха към главната алея и крещяха името му.

Ала той вече се събличаше горе в спалнята си. После се потопи в горещата вана и задълго се наслади на топлината, която обливаше замръзналото му тяло.

После облече хавлия, среса мократа си коса назад и се обади в местната полиция. Синът му бе обвинен в убийство, но Тери винаги бе поддържал добри отношения с тях. Правеше вноски в тяхната взаимоспомагателна каса, купуваше билети за бала на полицаите, ходеше да гледа срещи по ръгби на тяхното игрище.

Те пристигнаха много бързо. Тери ги видя от втория етаж как разговарят с репортерите и му стана чудно какво точно им казват.

Скоро другите коли се разотидоха и отвън пред портите остана само полицейската кола. Униформените служители натиснаха звънеца. Тери автоматично отвори портите и слезе, за да ги посрещне. Познаваше и двамата — добри момчета, любезни и човечни.

— Сигурно ще си устроят лагер някъде наоколо, господин Финигън, но бъдете сигурен, че няма да стъпят в имението ви. Ясно им казахме, че няма да допуснем такова нещо. Тук, в къщата, ще бъдете напълно в безопасност.

— Много ви благодаря — рече той. — Много съм ви признателен.

Полицаяте се отдалечиха с колата си, а Тери отиде в кухнята, за да си приготви вечеря. Най-напред спусна всички щори. Стопли си зеленчукова супа и я изяде под звуците на радиото. Пускаха песни от неговата младост. Това беше толкова отдавна и толкова кратко. Тогава си мислеше, че е щастлив. Сега, от разстоянието на годините, разбра, че е бил просто доволен.

Никога не е бил щастлив, освен в деня, когато се роди Шон и той бе решил, че ги чака светло бъдеще. Но бъдещето бе непредсказуемо. Ако човек знаеше какво го очаква занапред, едва ли щеше да иска да го доживее.

Направи си сандвич от препечени филийки с настъргано сирене и туршия. Майка му правеше такива сандвичи, когато беше малък. Печеше филийки на огъня, слепваше ги със сирене и ги режеше на триъгълници. Тери ги обичаше. Тери обичаше майка си. Но трябваше да се измъкне от онзи долен живот. Стремеше се към сигурност и спокойствие, мислеше, че е заслужил да ги има...

Но човек не можеше да се застрахова срещу неприятности.

Телефонът звънна. Той вдигна предпазливо, опасявайки се от поредната журналистическа атака. Но беше Франсис Белканон и гласът му прозвуча суров и гневен.

— Дъщеря ми разваля годежа и връща пръстена на сина ти. Само не намесвай нашите имена в това. Не искам жълтата преса да си прави гаргара с Никол, ясно ли е?

— Да — уморено рече Тери. — Съжалявам, Франсис...

Белканон така затръшна слушалката, че Тери се дръпна инстинктивно назад.

Е, човекът си беше прав. Дъщеря му сигурно бе нещастна; тя обичаше Шон. Защо, защо Шон не можа да я обикне и да ѝ бъде верен?

Задави го ридание. Край на годежа, нямаше да има и бляскава сватба. Шон напразно бе убил онова момиче. Напразно бе убил собственото си дете.

Телефонът отново звънна пронизително. Тери се втренчи неохотно в него, но накрая отговори.

Този път беше Бърни.

— Къде беше през всичките тези дни? Не мога да те открия.

— В Гърция.

— Аха! — многозначителна пауза. — И?

— И какво?

— Реши ли тамошния проблем?

— Да — още една безсмислена, глупава смърт. Съжaliaваше за Миранда почти колкото за мъртвия си внук. Приживе харесваше Миранда и ѝ се възхищаваше. Тя бе красива и способна в работата си. Изобщо не заслужаваше да умре така.

Всичко това не биваше да се случва.

— Добре — забързано рече Бърни. — А сега да сменим темата. Моите момчета препоръчват да се прехвърлим в твоя бизнес. Бяха много впечатлени от видяното при теб. Скоро трябва да се срещнем, за да обсъдим условията.

Чи условия? — помисли Тери с мрачно примирение. Последното, което искаше, бе да му натрапят партньор и да загуби контрол върху бизнеса, който години наред бе градил.

Но да воюва с Бърни означаваше да прахоса енергията, която му трябваше, за да се бори за Шон.

А защо трябваше да се бори за него? Заради сина си бе загубил внука си и спокойствието си завинаги; сега щеше да загуби бизнеса си. Той не заслужаваше да се бори за него.

— Другата сряда, два часа, тук? — предложи Бърни. — По-лесно е ти да дойдеш в Манчестър, отколкото всички ние да идваме в Лондон.

— Много добре — прие Тери. — Ако нещо ме възпрепятства, ще ти звънна предния ден.

— Вярвам, че ще успееш — хладно рече Бърни. — Бъди точен, Тери.

Тери затвори, стиснал зъби. Цялото тяло го болеше от напрежението.

Миранда знаеше, че ако изобщо има шанс да оцелее, трябва да запази самообладание. Опита се да мисли хладнокръвно. Пръстите ѝ напипаха хванатата за веригата тежест. Само ако можеше да я махне! Наоколо плуваха рибки. Високо горе слънчевите лъчи пронизваха сините води.

Не искаше да умира.

Тежестта бе закачена на веригата. Миранда я подръпна, мъчейки се да я повдигне и откачи.

Отначало ѝ се съпротивляваше, после изведнъж усети как се надигна и цяла се напрегна, за да я избута. Освободено от товара, тялото ѝ изскочи на повърхността като коркова тапа и слънцето я заслепи. Миранда примигна, опитвайки се да открие лодката, от която я хвърлиха.

А, ето я — отдалечаваше се, като оставяше бляскава диря след себе си. Тук морето бе спокойно и духаше слаб вятър — време, различно от онова, в което напуснаха Делефорес.

Къде се намираше сега? Далечно ли бе от сушата? Никой никога нямаше да узнае какво се е случило с нея. Освен може би Алекс. Знаеше ли той, че смятат да я удавят? Дали Тери му беше казал?

Въпреки че усещаше слънцето, тя зъзнеше от студ. Искаше ѝ се да намрази Алекс, но ангелът на смъртта беше проникнал в душата ѝ. Обичаше го повече от самия живот, а това си бе чиста ирония. Как иначе би могъл да обичаш ангела на смъртта?

Трябваше да се отпусне на повърхността на водата. На това се бе научила в училище по време на курса за даване на първа помощ. Трябваше да бъдат облечени с пижами и ръкавите им да бъдат завързани, за да не могат да използват ръцете си. После оставаха отпуснати на повърхността, докато партньорът не ги „спасеше“.

Точно това смяташе да направи и сега. Тя се остави на леките вълни, като обръщаше бавно глава наляво и надясно, за да наблюдава хоризонта. Ако в ползрението ѝ попаднеше някоя лодка, щяха да я

издърпат горе на палубата, спасявайки я от смърт. Все още имаше някаква надежда.

Но наоколо не се виждаха лодки. Колко време щеше да издържи?

Вътре в нея се надигна паника. Усети, че натежава и че я тегли надолу. „Господи, Господи! — помоли се Миранда, обзета от ужас. — Моля те, не ме оставяй!“

---

[1] Господине (гр.). — Б.р. ↑

[2] Да (гр.). — Б.р. ↑

[3] Да, моля, господине (гр.). — Б.р. ↑

[4] Вече видяно, преживяно (фр.). — Б.р. ↑

[5] Здравей (гр.). — Б.р. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Никол излезе от къщи, докато леля й водеше един от своите маратонски разговори по телефона. Говореше високо и често се смееше пронизително.

— Не говориш сериозно! Тя не е ли? Господи, Дафни, наистина ли? И какво? Той не?

Леля Елоиз я остави да рисува някакви цветя, които бе подредила за целта в оранжерията.

— Когато свършиш, можеш да се качиш горе и да започнеш да са приготвяш багажа. Знам, че заминаваме за Ню Йорк чак вдругиден, но трябва внимателно да подбереш вещите, които ще вземеш. Можеш да носиш само един куфар заради досадното ограничение в товара. Все пак не забравяй, че в Ню Йорк ще можеш да си купиш всичко необходимо и че на връщане ще пътуваме с кораб, така че този проблем ще отпадне — тя се усмихна по своя фалшив начин, който Никол толкова мразеше. — А сега се съсредоточи в рисунката, миличка. По-късно ще намина да те видя.

Леля Елоиз беше сестра на майка й и приличаше на нея. Никол никога не я беше харесвала, но това нямаше голямо значение, понеже Елоиз живееше в Манхатън и рядко идваше в Лондон. Сега Франсис Белканон я покани, за да прави компания на дъщеря му, както се изрази самият той. Всъщност му трябваше пазач, който да я държи изкъсо и най-важното — далеко от Шон.

Никол не го беше виждала, откакто го арестуваха. Баща й едва не припадна, когато му съобщи, че иска да го посети.

— В затвора? Дъщеря ми да ходи на свиждане в затвора, и то на един убиец?! В никакъв случай! Това е абсурд. Повече да не ти хрумва такава нещо! Елоиз, измисли нещо. Отвлечи й вниманието.

— Ню Йорк — бе подхвърлила Елоиз. — Защо да не я взема с мен в Щатите? Ще й предложи забавления, ще я запозная с интересни млади мъже, за да спре да мисли за... за онзи.

— Чудесно — отдъхна си Франсис Белканон. — Напълно те подкрепям. Веднага тръгвайте.

Но леля Елоиз искаше да обиколи лондонските магазини, да се срещне с някои стари приятели, да посети най-новите изложби и най-люксоznите бутици. Тя не бързаше да се връща в Ню Йорк. Тук се радваше на безплатна почивка — Франсис Белканон бе поел разходите ѝ — и Лондон все още не ѝ бе дотегнал. И това обаче щеше да стане, защото Елоиз де Хавиланд се отегчаваше от всичко. Тя бе голяма пътешественичка. Прескачаше от Пекин в Москва, от Кайро в Истанбул, купуваше и бърбеше, плъзгаше се като златисто водно конче по повърхността на живота. До голяма степен не познаваше дори родния си Ню Йорк. Изобщо не беше стъпвала в някои от кварталите му. Манхатън и Лонг Айленд бяха предпочитаните от нея места. Навсякъде другаде ѝ се виждаше съмнително; мръсно или опасно, или пък пълно с досадници, хора без пари или влияние, които можеха да поискат нещо от нея, да я нападнат и ограбят.

Живееше в красив и изискан апартамент с изглед към парка, снабден с охрана, на която имаше доверие. Магазините ѝ доставяха всичко необходимо. Прислугата ѝ беше внимателно подбрана. Изобщо никога не ѝ се бе налагало да върши нещо.

Имаше приятели — подходящи приятели. Съпруг нямаше; човекът разумно се бе споминал, завещавайки ѝ огромно състояние. Край нея постоянно се тълпяха лакоми мъже, но никой нямаше шанс да се добере до апетитния кокал, защото тя не възнамеряваше да се омъжва повторно. Един съпруг просто ти свива перките, смяташе тя, въпреки че момиче като Никол все пак трябваше да се омъжи на младини, а после да се разведе и да започне истинския си живот — когато ще разполага с много пари и пълна свобода, ще върши, каквото поиска и никога няма да ѝ се налага да прави компромиси или услуги някому.

Това научи Никол от леля Елоиз през последните няколко дни, докато слушаше оживения ѝ брътвеж.

Не за такъв живот мечтаеше Никол. Тя не искаше да прилича на леля си, да стане безчувствена и егоцентрична, да се плъзга цял живот по повърхността на нещата, без изобщо да преживее нещо дълбоко и истинско.

— Разбира се, че не може да отидеш при този... този който-и-да-е-там.

— Шон.

— Дори не споменавай името му. Не мисли за него. Забрави, че изобщо си го чувала.

— Аз го обичам.

Леля Елоиз ококори гримираните си очи и зяпна, описвайки с устни почти съвършена окръжност.

— Въпреки онова, което ти причини? Миличка, ти нямаш ли гордост? Да те мами с някаква си продавачка, която забременяла от него и той я убил! Ама че негодник! Не можеш да продължаваш да го обичаш.

Въпреки всичко Никол го обичаше. О, тя бе потресена и ужасена от онова, което вестниците пишеха. Домът им бе обсаден от репортери с фотоапарати, които се блъскаха на тротоара отпред, натискаха звънеца, удряха по вратата. Всеки път, когато се отваряше, за да мине татко или някой гост, множеството отвън се втурваше в атака. Те скандираха името на. Никол, но така и не успяваха да я зърнат, защото тя или плачеше горе в стаята си, или киснеше във ваната, за да избегне проповедите на баща си и безспирното бръщолевене на леля Елоиз.

Свита на леглото си, Никол прочете всички вестници, взирайки се в сивите фотографии на момичето, чието тяло бяха извадили японски рибари.

Защо? Защо Шон изобщо се бе захванал с нея? Какво бе намерил в тази безлична блондинка?

Той не пожела да спи с Никол — каза, че ще изчака до сватбата. Ако имаше нужда от жена, защо не преспа с нея? Защо трябваше да търси другаде онова, което тя бе готова да му даде?

Нима не я обичаше? Нима никога не я бе пожелавал?

Чувстваше се объркана и наранена. Непременно трябваше да го види и да го попита, да го накара да ѝ обясни... Защо? Защо, защо, защо?

Щом баща ѝ и леля Елоиз не я пускаха да отиде в затвора, тя трябваше да избяга и да постигне своето. Леля Елоиз все повтаряше колко е важно човек да следва собствените си желания.

Репортерите вече бяха свалили обсадата. Никол успя да се измъкне незабелязано и веднага се качи в едно такси. Какъв късмет!

Можеше да вземе и автобуса от Хайд Парк Корнър, но с такси беше по-добре. Тя отиде на Оксфорд Стрийт и си купи чифт евтини джинси и обикновен бял пуловер, с които смени зелената рокля на „Диор“ в тоалетната на „Савой“. Все пак не можеше да отиде в затвора, облечена с дреха за хиляда лири. Новата ѝ премяна привлече погледите на служителите във фоайето на „Савой“.

Но в този случай Никол най-малко искаше да се откроява. Затова си купи и евтин анорак с качулка, под която можеше да скрие лицето и русата си коса. Въпреки тези мерки всички затворници я зяпаха, докато чакаше Шон да седне насреща ѝ.

Когато я видя, той се изчерви. Изглеждаше учуден.

— Здравей, Шон! — срамежливо прошепна тя, без да посмее да срещне открито погледа му.

— Здравей, Никол! — измърмори той. — Не очаквах да дойдеш тук. Адвокатът на баща ти ме посети и каза, че разваляш годежа и аз не трябва повече да те виждам, нито да ти пиша.

— Баща ми не знае, че съм тук. Той не ме пускаше да дойда, но аз все пак трябваше да те видя.

Шон неловко се размърда.

— Виж, съжалявам... Няма да се извинявам, защото няма извинения за това. Но съжалявам.

— Ти... обичал ли си ме някога? — гласът ѝ беше тих, но дори такъв себичен и повърхностен човек като Шон не можеше да не усети болката ѝ.

Той шумно преглътна, без да откъсва очи от нея.

— Да, да, повече, отколкото предполагам. Нея никога не съм обичал. Просто изпитвах нужда да... да го направя. С теб не можех. Твърде много те уважавах. Но аз съм човек и съм мъж. А тя нямаше нищо против и така — всичко беше само секс.

Тя сплете нежните си бледи пръсти и го погледна изпод мокрите мигли.

— Искан ми се да ти повярвам.

— И на мен ми се иска, въпреки че вече е твърде късно.

Тя продължаваше да го гледа с големите си сини очи, които преливаха от сълзи.

— Изглеждаш променен. По-слаб и... Не знам... и иначе си променен. Сякаш си остарял. И си тъжен. О, Шон, всичко е толкова

объркано!

Той тихо изпъшка.

— Знам. Но аз наистина те обичам, Никол. Как ми се иска това да не се беше случвало! Честна дума! Ако можех да върна времето... Изплаших се, когато тя ми каза, че ще има дете. Сигурно съм откачил за миг. И сега баща ти никога няма да се съгласи да се оженим, дори и да изляза оттук, в случай че ме оправдаят. Свършено е с мен.

Тя не възрази, защото познаваше баща си.

— Изпращат ме в Ню Йорк и не знам кога ще се върна. Но кълна ти се, ще ти пиша, когато мога.

Той я погледна с отчаяние.

— Наистина ли, Никол? Ще ми бъде приятно. Ще имам някаква опора. Но... ти прощаваш ли ми?

— Аз те обичам, глупчо — прошепна тя. — Наистина те обичам. Винаги съм те обичала. Не мога да не ти простя.

Лицето му се разкриви от вълнение и една сълза се търкулна по бузата му.

Нийл излезе с лодката на бреговата охрана, за да търси Миранда. Алекс също я търсеше със своята лодка, но Нийл предпочете да не отива с него. На лодката си Алекс се разпореждаше като господар, карайки Нийл да настръхва от възмущение, и всеки път, когато отваряше дума за Миранда, ревността започваше да го човърка. Детективът се чувстваше по-свободно в компанията на непознатия мъж, който освен всичко друго познаваше Миранда.

— Все едно е да търсиш игла в копа сено — каза пазачът, чието име Нийл не можа да запомни. Той беше дребен и жилав грък със сини и червени татуировки по двете ръце. Някога бе служил като моряк на гръцки кораб и говореше грубичък, но разбираем английски. — Виждате ли, тя може да бъде навсякъде. Къде да я търсим? Егейско море може да погълне цял кораб, какво остава за само момиче.

Алекс си мислеше същото, докато обхождаше с поглед хоризонта. Друга лодка не се виждаше островът — също. Трябваше да се върнат и да претърсят друг участък.

Пандора все още не знаеше. Чарлз се страхуваше, да не би да я разстрои и да загуби бебето.

— Пита защо Миранда не се отбива при нея, но ние излъгахме, че е с теб в морето.

— Скоро ще научи истината, когато... ако... я намерим — каза Алекс.

Чарлз го погледна отстрани с колебание.

— Тя... тя може... да се е удавила.

— Знам — нима Чарлз си мислеше, че не бе предвидил и тази възможност?

— Тук наистина се давят много хора — плуват твърде надалеко, схващат се... Случва се постоянно.

— Знам. Но Миранда е добър плувец и познава Егейско море. Тук е достатъчно дълго време, за да знае, че трябва да внимава. Аз ще продължавам да я търся, докато има надежда.

— Разбира се. Нека дойда с теб.

— Не, ти ще си нужен в хотела, докато ние с Мило се върнем. Но благодаря — той тупна Чарлз по рамото и му се усмихна. — Благодаря за предложението.

— Сериозни ли са чувствата ти към нея? — попита Чарлз, но отговор не получи. — Ами Елена? — Но Алекс отмина и този въпрос с мълчание. Не беше свикнал да обсъжда своите чувства.

Вместо това си тръгна бързо и с нетърпение излезе в морето. Трябваше да търси, да прави нещо. Времето минаваше и надеждата намаляваше. Много неща биха могли да се случат на Миранда — да са я похитили, убили, да се е удавила...

Но той нямаше да пресмята тези възможности. Трябваше само да вярва, че тя е още жива и ще я намерят.

Миранда бе жива, но тракаше зъби от студ. От дългия престой във водата тялото ѝ бе болезнено подпухнало и огнените игли, които следобедното слънце забиваше в него, не успяваха да я извадят от вцепенението. Започна да изпробва малки движения, с които да се задържи на повърхността. Най-напред раздвижи краката, махайки леко встрани. Отначало загуби равновесие и сърцето ѝ слезе в петите, когато тялото ѝ потъна и тя едва не нагълта вода. Трябваше да си наложи да бъде спокойна, да не се паникьосва.

Постепенно свикна с движенията. Обикаляше в кръг, като извиваше в дъга корема и бедрата си. Мускулите ѝ постепенно се затоплиха и схващането отшумя. Но в същото време усилието я умори и изостри желанието ѝ да се откаже от борбата. Знаеше обаче, че тогава със сигурност ще умре, затова продължаваше да се движи.

От време на време обръщаше лицето си настрани и го потапяше във водата. Раменете и лицето ѝ болезнено изгаряха. Гръцкото слънце бе твърде силно за нея.

От колко време се намираше в морето? Нямаше никаква представа. Струваше ѝ се, че е минала цяла вечност. Колко още можеше да издържи? И това не знаеше.

Но болката от спомена за предателството на Алекс бе далеч по-силна от слънчевото изгаряне или физическата ѝ умора. Алекс... как можа? Искаше ѝ се да го намрази, но все още го обичаше. Сигурно бе ненормална, щом изпитваше такива чувства. Той я бе любил, знаейки какво се кани да извърши. Всичко, което ѝ каза, е било лъжа. Как можеше да продължава да обича такъв мъж?

Усети леко докосване. Какво беше това? Миранда замръзна на мястото си и ужасена погледна настрани.

Видя едно око — голямо, кръгло и блестящо. Страхът я стисна за гърлото. Какво бе това? Никакво движение не бе усетила около себе си. Нещото отново я докосна, побутвайки я с нос като куче.

Едва тогава разбра кой се бе прокраднал незабелязано до нея. Един делфин.

Гладката му сребристосинкава кожа бе хладна на пипане. Миранда наклони глава и потри бузата си в него, радвайки се на този неочакван другар. Делфинът се приближи още повече, като изви тялото си и я подпря, сякаш разбираше затруднението ѝ.

Изведнъж той сниши главата си под водата и Миранда усети странна вибрация. Какво ставаше?

След няколко секунди до тях доплува друг делфин. Двамата докоснаха носове, издавайки смешни хихикащи звуци. Дали си говорят? — помисли си Миранда.

Вторият делфин я подпря от другата ѝ страна и тя се почувства като в сандвич. Сега вече можеше да се отпусне.

Делфините заплуваха и трябваше само да размахва леко крака от глезените, за да им помага. Виждаше само морето и небето. Къде ли я

водеха?

Напрегна се да си спомни всичко, което бе чувала за делфините. Сети се само, че не са риби, а морски бозайници.

Лесно се убеди в това. Под гладката сребристосинкава кожа пулсираше топла кръв. Нейното тяло се движеше в синхрон с техните, като че ли и те бяха човешки същества.

Беше чела някъде, че делфините имат език, с който общуват помежду си. Дали първият не правеше точно това, когато усети водата да вибрира? Дали не изпрати зов за помощ?

Миранда си спомни и това, че делфините харесват хората и обичат да бъдат в тяхната компания. През онзи първи ден, когато пътуваха от Пирея за Делефорес и около корабчето им се заиграха онези делфини, Чарлз май й беше казал, че те неведнъж са спасявали давещи се хора.

Докато се носеше по вълните редом с тях, тя си мислеше колко елегантни създания са всъщност и в каква идеална хармония са със средата си. Кръглите им палави очи имаха почти човешко изражение и когато разтягаха дългите си усти в усмивка, Миранда не можеше да не им отговори със същото.

Тяхното присъствие изцяло променяше хода на нещата, вдъхваше й надежда. Тъжните спомени за Алекс бяха забравени. Делфините сякаш лекуваха наранената й душа.

Умората затваряше очите й. Тя вдигна глава и се огледа, за да не заспи. Въобразяваше ли си, или наистина виждаше някакъв бряг? Той танцуваше и изплуваше над вълните като захвърлен спасителен пояс. Нима делфините наистина я водеха към брега?

Един звук преряза вятъра и вълните. Дали не беше рев на мотор? Нима насреща идваше лодка?

Миранда се надигна по посока на шума и видя как една сигнална жълта лодка пори водата, хвърляйки бели пръски. Можеха да отминат, без да я забележат. Затова тя с последни сили източиха врат, молейки се да я видят.

Моторът спря и лодката намали. Делфините спряха и зачакаха, помахвайки с опашки. Някакъв човек с жълта спасителна жилетка се наведе, хвана я за раменете и започна внимателно да я тегли нагоре.

Миранда едва се сдържа да не извика от болка. Изгорялата кожа на раменете я болеше и при най-лекото докосване.

Вече в лодката, тя попадна в нечии мъжки ръце и когато погледна нагоре, видя лицето на Нийл Мадрел.

— Нийл! — хрипливо рече тя. Беше почти изненадана, че успя да проговори. — О, благодаря, благодаря ти!

— Кой, по дяволите, те подреди така? Видя ли ги? Позна ли ги? — той развързваше глезените ѝ.

— Някакви гърци, които никога преди това не съм виждала — понечи да стане, но краката не я слушаха. — Делфините ме спасиха.

Нийл нежно я подкрепи.

— Да, именно те привлякоха вниманието ни, а после видяхме и теб. Невероятно е! Никога нямаше да повярвам, ако не го бях видял със собствените си очи. Постоянно се говори, че делфините са свръхинтелигентни. Непрекъснато чуваш подобни истории, но не са ти звучали сериозно, нали?

— Те бяха чудесни — каза тя, а Нийл я отведе до ръба на лодката, за да погледне отново водата, от чиято хватка току-що се бе изтръгнала.

Морето бе така красиво със сменящите се цветове и слънчевите отблясъци. Кой би могъл да си помисли, че може да бъде толкова опасно, дори смъртоносно?

Бреговият пазач хвърляше сурова риба на делфините, а те пъргаво скачаха, за да я уловят и глътнат цяла.

— Благодаря, благодаря ви! — извика Миранда и те разбиращо я погледнаха, усмихнаха ѝ се, отново смешно захихикаха, а после заедно обиколиха лодката, допрели носове, за последен път скочиха, махайки с опашки, и изчезнаха в морските дълбини.

Миранда се натъжи. Искаше ѝ се да владее техния език, за да изкаже чувствата си, но усети, че ѝ се вие свят и ѝ призлява.

Нийл я занесе в малката каюта и я сложи да легне на меко. Погледна я смръщен.

— Ужасно си изгоряла.

— Знам.

Цялото ѝ лице бе на червени петна, а очите ѝ гледаха сякаш през цепки, похлупени от отеклите клепащи. Нийл направи гримаса.

— Боли ли?

Тялото ѝ трепереше.

— Чувствам се особено. Едновременно ми е адски горещо и умирам от студ. Възможно ли е да ти бъде хем горещо, хем студено?

Той нежно я зави с одеялото и тя усети как топлината попива в косите ѝ. Дори коравата пейка ѝ се стори истински разкош.

— Искаш ли да пиеш нещо топло? Шоколад? Гладна ли си? Мога да ти направя сандвич с шунка и сирене. Какво искаш?

Клепачите ѝ все повече натежаваха. Вече нямаше нужда да будува и да бъде нащрек. Искаше миг по-скоро да заспи, да се отпусне напълно и да забрави за всичко.

— Да, шоколад — прошепна тя. — Чудесно.

— Сандвич?

— Не — и направи гримаса на отвращение. — Гади ми се.

— Добре, ей сега се връщам. Тук имаме шоколад на прах. Да те оставя ли за малко сама?

— Ммм... — унесено отрони тя.

Той излезе и Миранда се предаде на съня, в който плуваха делфини, а страхът пъплеше като отровна змия.

На палубата Нийл заговори пазача.

— Трябва да я заведем в болница. Тя е в шок, а това е сериозно нещо. Освен това е получила жестоко слънчево изгаряне и хипотермия. На острова има ли болница?

Пазачът поклати глава.

— До лекарския кабинет има малка клиника за леки контузии — като порязвания и натъртвания например. Но при тежки случаи хората се транспортират до континента с хеликоптер. Веднага ще им се обадя, за да им кажа, че имаме нужда от тях.

След малко Нийл занесе горещия шоколад на Миранда, но я намери дълбоко заспала. Той сложи ръка на челото ѝ и чак се сепна от хладината на кожата ѝ.

Трябваше час по-скоро да я заведе в болница.

След като говори с пилота на хеликоптера, пазачът се свърза по радиото и с Алекс.

— Не е контузена, но е престояла с часове във водата и е в шок. Сега спи. Получила е слънчево изгаряне и хипотермия. Трябва веднага

да я заведем в болница. Вече говорих с хеликоптера. Джорджо ще я откара до континента веднага щом стигнем до брега.

— Изчакайте ме, Стату! — настоятелно рече Алекс. — След половин час ще бъда при вас.

Той увеличи скоростта, устремен изцяло към нея. Допреди малко бе толкова сигурен, че тя е мъртва и че никога вече няма да я види.

Но, слава богу, Миранда беше жива. И при това не беше сериозно пострадала. Явно никак не ѝ е било лесно в морето и сигурно е загубила ума и дума от страх. Негодници! Как са могли да постъпят така с жена? Това бе нечовешко, варварско. Откриеше ли извършителите, щеше да ги убие, но не изведнъж. Не, ще им пререже гърлата и ще ги остави да издъхнат мъчително.

Забави се, противно на очакванията си. Когато най-сетне стигна там, той видя излитащия хеликоптер. Пазачът го чакаше горе на пристана.

— Съжалявам, английският полицаи искаше веднага да тръгнат. Каза, че шокът го притеснява — състоянието ѝ се влошавало и искал колкото е възможно по-скоро да получи лекарска помощ. — Последва пауза. Явно човекът бе смутен и не можеше да го погледне открито. — Каза още, че... че предпочита да не я виждате сега. Имала нужда от пълна почивка.

Алекс потисна яда си. Не искаше да се издава пред другите хора. Стисна зъби, кимна отривисто и тихо рече:

— Е, благодаря ти за помощта. Много сме ти задължени. Навярно ти си ѝ спасил живота.

— О, спасили са я делфините. Те я крепяха на повърхността и ѝ правеха компания. Подарих им вечерята си — един кош прясно уловена риба. Мислех да я сготвя с домати и чесън, но нали трябваше по някакъв начин да им се отблагодарим, та затова им я отстъпих.

— Ела с мен в хотела и ще те гостим с най-вкусната вечеря в живота ти — каза Алекс.

Той го заведе в хотела и го повери на Мило, след което отиде в стаята си, за да се изкъпе и преоблече.

Яд го бе на Нийл, задето така безапелационно я бе отвел. „Иска я само за себе си — помисли си Алекс. — Виждал съм го как я гледа. Но той греша, ако си мисли, че ще ме изпревари. Още утре ще бъда там.“

Миранда лежеше в малката болнична стая и слушаше песента на цикадите. Вътре беше тихо и хладно.

Спеше ѝ се от обезболяващите лекарства, които ѝ бяха дали, но се чувстваше добре. Смътно си спомняше случилото се с нея, дългите часове на страх и напрежение, делфините, избавлението.

В стаята влезе Нийл и тя го видя като през мъгла. Беше сменил мокрите си джинси с костюм и отново изглеждаше като истински англичанин.

— Нийл... къде съм? На острова ли?

— Не, сега сме в Гърция. Ти имаше нужда от болнично лечение, а на острова няма болница — затова те доведохме тук.

— Алекс тук ли е?

— Не, реших, че най-добре е да не го чакаме, но предполагам, че още утре ще дойде да те види.

— Не! — извика тя и се вкопчи в ръкава му. — Не му позволявай. Не искам да го виждам.

Нийл застана нащрек.

— Защо?

— Мисля... че се е съюзил с Тери Финигън. Чух го да казва по телефона... Нийл, той е организирил моето отвличане...

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Алекс Мануси приличаше на изригнал вулкан. Още сутринта той бе отлетял за континента и веднага пристигна в атинската болница — от факса на Нийл бе разбрал, че Миранда е там — но категорично му отказаха да го пуснат при нея. Пред вратата на стаята ѝ пазеха двама гръцки полицаи — едри мъже в униформа, с мургави лица и бдителни очи. Носеха оръжие и имаха вид на хора, които няма да се поколебаят да го използват.

Бяха любезни, но неумолими.

— Съжалявам, сър, но имаме заповед да не пускаме никой при нея.

— Кой е началникът ви? Къде мога да го намеря?

Те незабавно му дадоха името и телефонния номер, но когато Алекс се опита да придума старшия офицер да го пусне при Миранда, срещна стена.

— Била е на косъм от смъртта и трябва да я пазим. Никой друг, освен полицията не може да я посещава.

Алекс пое дълбоко въздух, стараейки се да запази спокойствие.

— Тук трябва да е един полицейски служител от Лондон — детектив Нийл Мадрел. Знаете ли къде е отседнал?

— В хотел „Синтагма“.

Но в хотела му казаха, че детектива го няма. Администраторката не знаеше нищо по въпроса. Алекс му остави бележка с молба да му се обади, но не получи отговор.

На другия ден Нийл изпрати факс до хотела, в който се казваше, че е решено Миранда да не се среща с никой и че Алекс трябва да я остави на мира. Била много разстроена и трябвало да почива. Алекс изруга целия свят.

Седмица по-късно Миранда отлетя за Лондон. Почти бе възвърнала предишния си вид. Отоците около очите и бяха спаднали; кожата ѝ се поуспокои, макар че на места се белеше; главоболието бе

преминало. Но преживяното я беше белязало — тя не можеше да спи, измъчвах я кошмари, а през деня беше нервна.

Нийл я заведе в своя апартамент, който се намираше в близост до един от многото английски паркове. От прозореца на малката стая, в която я настани, Миранда видя една есенна картина: повечето от дърветата се събличаха за зимата; вятърът издухваше пожълтелите червеникавокафяви и оранжеви листа като стари монети, търкаляше ги по улиците, затрупваше с тях канавки и канали; пръскаше ситен дъжд.

Тя потръпна. Есенният Лондон бе толкова мрачен в сравнение със синьото небе, синьото море и жаркото слънце на Гърция.

— Дали ще ти бъде удобно тук? — попита с колебание Нийл и тя се обърна, дарявайки го с признателна усмивка.

— Чудесно е. Благодаря ти, много си мил.

— Искам да знам, че си на сигурно място. Тук няма да те открият. Изобщо няма да се сетят, че живееш при мен. Дано и Алекс да не разбере. Откакто напусна острова, той постоянно търси връзка с теб. — Нийл погледна часовника си. — Боя се, че трябва да тръгвам на работа. Няма да ти е притеснено сама, нали?

— Не, не ме мисли.

— Добре. Да ти направя ли нещо за хапване, преди да тръгна? Хладилникът е зареден добре, а тук си имаме и китайски ресторант. За по-малко от пет минути ще ти донесат нещо оттам.

Миранда поклати глава.

— Благодаря, но още не съм гладна.

— Е, ако все пак огладнеееш, иди в кухнята и си направи, каквото искаш. Имам замразени храни, котлети, няколко пържоли, яйца, бекон, салата, зеленчуци. Чувствай се като у дома си.

Преди да тръгне, я предупреди да не излиза и да не отваря на никого. Тя погледа телевизия и реши да звънне на майка си.

— Къде беше? Притесних се — рече Дороти Нокс. — Обади ми се онзи грък — братът на Пандора — и каза, че си напуснала Гърция. Попита дали не си при мен. Искане да му се обадиш, защото има нещо да ти казва.

— Аз нямам какво да му кажа — безстрастно отвърна Миранда. Майка ѝ бе изненадана.

— Какво става? Мислех, че там се чувстваш добре. Защо си тръгна? Да не се скарахте с брата на Пандора? Ами как е тя самата?

— Доколкото знам, добре. Не сме се виждали близо седмица. Тя все още лежи по цял ден, отегчава се, но поне състоянието на бебето се е стабилизирало.

— А брат й? С какво толкова те е разсърдил?

— Не искам да говоря за Алекс — троснато отвърна Миранда.

— О, мислех, че го харесваш.

— Преди го харесвах, но вече — не. И наистина не ми се говори за това, мамо. Моля те, нека сменим темата.

Дороти неохотно се дръпна.

— Къде си сега?

— В Лондон. Адресът не мога да ти кажа, защото не е безопасно. Разбра ли, че Шон Финигън е арестуван и обвинен в убийство? Но процесът може да започне чак след година, ако не и две. Тогава положението ми ще се утежни, защото до процеса непрекъснато трябва да се крия. На острова отново се опитаха да ме убият.

Дороти се разтрепери.

— Господи! Как се случи?

— Опитана се да ме удавят.

— Ужас! Къде? Искам да кажа в банята ли, като онази нещастница, или...

— В морето.

— Кой го направи? Не и Тери Финигън, нали?

— Не, бяха двама гърци, но предполагам, че той ги е наел. Кой друг би имал интерес от смъртта ми?

— Не е ли възможно да е просто нещастен случай? Сигурна ли си, че са смятали да те убият? Какво точно се случи?

— Хванаха ме, докато плувах. Изтеглиха ме в лодката си, завързаха ми ръцете и краката и ме хвърлиха навътре в морето. В никакъв случай не беше злополука, мамо. Те искаха да ме убият.

— Нараниха ли те?

— Слънчесах и бях в шок, иначе нямам наранявания. Но беше много страшно.

— Сигурно. Горкичката!

— Струва ми се нещо удивително. Тъкмо се крепях с последни усилия на повърхността, когато на помощ ми се притекоха... няма да ми повярваш! Делфини!

— Делфини? На помощ ли каза?

— Два делфина плуваха от двете ми страни, подкрепяха ме и ме носеха към брега... Беше необикновено, никога няма да ги забравя. Ако Не бяха те, сега може би щях да съм мъртва.

Дороти щастливо възкликна:

— Ама че чудо! Бях чувала за делфини, помогнали на хора, но да се случи на теб — това е нещо изключително.

След като изслуша подробния разказ на Миранда за делфините, тя попита:

— И така, замесен ли е Алекс Мануси?

— Допускам, че да. Затова се прибрах у дома. Нийл сметна, че повече не бива да стоя там. Тук ми е хубаво, но трябва да призная, че ми липсва слънчевото и топло време на Гърция. Лондон е толкова унил град.

— Защо не дойдеш тук? Фреди ще се грижи и за двете ни. Винаги ще имаш до себе си бодигард.

— Де да можех...

— Защо да не можеш? Ние с Фреди ще те пазим. С нас ще бъдеш в безопасност.

Миранда се изкушаваше да приеме. Тук щеше да умре от скука.

— Ще говоря с Нийл.

— Нийл?

— Полицаят по случая.

— О, помня го. Хубав мъж. Добре, поговори с него. Помоли го да ми се обади, за да му кажа и аз няколко думи.

Вечерта, когато Нийл се прибра, Миранда повдигна въпроса, но той поклати глава.

— Знам, че тук ще ти бъде скучно, но е последното място, където ще се сетят да те търсят. Най-напред ще проверят дома на майка ти.

— Алекс вече е говорил с нея.

— Аз какво ти казах!

— Но сигурно е разбрал, че за нея аз все още съм в Гърция. Повече няма да ме търси там. А дори и да го направи, аз няма да съм сама. Мама и Фреди ще се грижат за мен.

— Фреди?

— Сегашният ѝ приятел. Той е бивш полицай и в момента живее при нея. След като я нападнаха в Лондон, тя се наплаши. Фреди ще

пази и двете ни. Нийл, знаеш колко съм ти признателна, но ще се побъркам, ако трябва да стоя затворена в този малък апартамент.

Той я погледна сериозно.

— Миранда, ако нещо се случи, никога няма да си простя.

— Нищо няма да ми се случи. Изживях такъв шок, когато онези мъже ме завързаха и ме хвърлиха в морето. Никога преди не съм била толкова уплашена.

— Аз също. Когато пристигнах и разбрах, че си изчезнала, помислих, че този път са те убили. Такова облекчение бе за мен да те намеря жива. Повече не смятам да рискувам живота ти.

— Но Фреди и мама ще бдят над мен денонощно! Много мило от твоя страна, че си създаваш толкова главоболия заради мен, но не мога да живея под ключ в твоя апартамент през цялата следваща година. Направо ще полудея.

Нийл звънна на майка ѝ и след половинчасови преговори се съгласи да заведе Миранда на село.

След седмица той я закара в Дорсет под прикритието на нощта. Още щом паркираха пред къщата, от дъното на градината изникна нечия сянка и ги заслепи с електрическо фенерче.

— Какво, по дяволите... — избухна Нийл.

— Това е Фреди — каза през смях Миранда.

Нийл изпъшка.

— Е, не може да се каже, че не е бдителен!

Фреди се приближи към тях. Носеше камуфлажни панталони и яке с качулка.

— Аз лагерувам навън, в палатка, за да съм сигурен, че никой няма да припари до къщата. Извинете, ако съм ви стреснал — той протегна ръка към Нийл. — Приятно ми е. Аз съм Фреди — приятел на Дороти. Преди пенсионирането и аз бях в занаята.

— Личи си. Много се радвам, че вие ще охранявате Миранда.

— Винаги можете да разчитате на мен. Колко нощи съм седял на пост в патрулката! Имам добър слух и мога да издържам, без да спя — стига ми да дремна през деня. Зад къщата съм заложил капани — опънати между храстите черни жици, които — задействат алармени звънци. Един пазач на дивеч ме научи да ги правя. Всеки, който се опита да се промъкне оттам, непременно ще се оплете в някоя жица. А през нощта изобщо не се виждат.

— Звучи доста добре — рече Нийл, докато крадешком разглеждаше рижавия мустак на Фреди.

Фреди ги въведе в къщата, като натисна някакъв алармен бутон, преди да престъпят прага. Когато влязоха и той светна лампите, от стаята си излезе Дороти и ги погледна от горе. Носеше синя пижама, кокетен халат от синьо кадифе и подходящи чехли върху босите си крака.

— Всичко наред ли е?

— Да, мамо. Здравей. Познаваш Нийл, нали?

— Разбира се, че го познавам — Дороти слезе усмихната по стълбите и той глупаво премигна, сякаш си бе глътнал езика. Обикновено така реагираха мъжете, когато я виждаха за пръв път. Дори и сега тя беше привлекателна, красива и магнетична и успяваше да завърти главите на всички, без разлика от възрастни положение.

Фреди също я гледаше като омагьосан.

— Ти по-добре се върни навън — нежно му каза тя и той послушно кимна.

— Викай, ако ти потрябвам.

— Добре. Благодаря ти, Фреди — Дороти леко погали ръката му, усмихвайки се признателно.

Той се изчерви.

— Няма проблеми.

Миранда си помисли, че майка ѝ върти този мъж на малкото си пръстче. Дали някой ден щеше да се омъжи за него? Фреди бе симпатяга, но Дороти държеше най-много на свободата си.

— Трябва да пренощувате тук, детективе — каза тя на Нийл. — Боя се, че стаята за гости е твърде тясна, но леглото е удобно.

— Много сте любезна.

— Гладни ли сте? Бързо мога да спретна нещо за вечеря. Какво ще кажете за един омлет?

— Би било чудесно — рече Миранда. — Аз го искам с домати.

— А вие, детективе?

— Същият и за мен, благодаря.

— Да добавя ли пържени картофки? Или предпочитате салатата?

— Картофки, моля — каза Нийл.

— А за мен салатата, мамо. Искаш ли помощ?

— И сама мога да направя два омлета. Ти полегни на дивана, сигурно си много уморена. Включи електрическата печка в дневната. В шкафа до прозореца ще намериш одеяла.

Миранда знаеше, че ако легне и се завие, веднага ще заспи. Затова седна пред телевизора и изгледа един документален филм за резерватите в Африка.

— Тези големи котки са толкова красиви! Виж как се движи леопардът — каква поезия само!

— Жалко, че ядат хора — сухо отбеляза Нийл и тя се засмя.

— Е, ние пък ядем крави и овце. Каква е разликата?

— Ти не си вегетарианка, нали?

— Не, просто защитавам леопардите. Аз наистина ги обичам. Знаеш ли кое ме изумява? Това, че домашните котки, обикновените писани, имат същите привички. Те се мият, движат се и се хранят също като своите диви събратя. И са също тъй хем красиви, хем кръвожадни. Някога вкъщи имахме котка, която убиваше мишки и птици. Носеше ги и ги нареждаше на постелката пред майка ми като истински трофеи. Обикновено им изяждаше главите и захвърляше останалото. Беше твърде мързелива, за да ги корми или дере.

Нийл потръпна.

— Ама че ужас!

Дороти влезе, бутайки количка с две табли. Върху всяка бе наредила прибори, чаша с домашен ябълков сок, омлет, тънки филии, намазани с масло, и гарнитурата, която си бяха поръчали — малка салата за Миранда и златисти картопки за Нийл.

— Страхотно — рече Нийл, като почти се нахвърли на храната.

Когато се засити, Миранда почувства още по-голяма умора и започна неудържимо да се прозява.

— Лягай си — каза Дороти. — Имаш нужда от здрав сън.

— Аз също — додаде Нийл. — Денят беше много дълъг.

Още щом се мушна под завивката, Миранда потъна в безпаметен сън. Когато се събуди, стаята вече оживяваше в бледото сиво-жълто сияние на ранното слънце, което се издигаше над дърветата.

За пръв път от две седмици Миранда не сънува кошмари. Тя се протегна с прозявка. Чувстваше се свежа, здрава и пълна с енергия.

След душа се облече и слезе да види майка си. Дороти правеше желе от ябълки и къпини. В кухнята миришеше хубаво. Докато

внимателно разбъркваше сместа, си тананикаше нещо. На масата бяха наредени празни буркани, които чакаха да бъдат напълнени.

Майка ѝ се обърна и се усмихна.

— Добре ли спа? Да, личи ти. Вече не си толкова бледа и очите ти са бистри. Снощи изглеждаше ужасно. Седни, сега ще ти приготвя закуска. Искаш ли овесена каша? Потърпи само две минути, за да сгъстя достатъчно желето.

— Ще се задоволя и с препечена филийка. Аз ще си я направя, а ти си гледай работата.

Миранда си опече филийка, намаза я с мармалад и кипна вода за нес кафе.

— Да ти направя ли кафе, мамо?

— Ммм, благодаря.

Нийл слезе след час и завари двете жени, седнали пред чаша кафе и увлечени в тих разговор. На масата се червенееха прясно приготвени буркани.

— Извинявайте, че се успах, но сигурно не съм чул часовника. Трябваше да замина още преди час — рече той със смутена усмивка.

— Явно си имал нужда от повечко сън — мъдро рече Дороти и стана. — Сигурно се преуморяваш от работа. Какво да ти направя за закуска?

— Ще изпия едно кафе и ще бягам.

— Глупости. Какво ще кажеш за един миш-маш?

Той погледна объркано.

— Какво е това?

— Пържени пиперки и домати с яйца. Ще видиш, че ще ти хареса.

Нийл се поколеба.

— Звучи страхотно. Е, ако няма да ви притесня... Благодаря.

Само след минути яденето беше готово и той бавно му се наслади.

— Странна смес, но вкусът ми допада. Някой път ще опитам да го сготвя сам.

На тръгване Нийл заръча:

— Не излизай навън поне няколко дни. Не казвай на никого, че си тук и ми се обади, ако забележиш някой съмнителен тип наоколо.

— Знам, Нийл. Ще внимавам — обеща Миранда и помахна с ръка след заминаващата кола.

— Влюбен е в теб — каза майка ѝ.

— Дано да грешиш, защото не изпитвам подобни чувства към него. А той е един много добър човек и заслужава да бъде щастлив.

— Хм — замислено отрони Дороти, докато я наблюдаваше.

— Какво искаш да кажеш с това?

— О, нищо — отвърна майка ѝ и влезе в къщата.

— Къде е Фреди?

— Спи в палатката. Почива си до обяд, но не желае да се прибира в къщата, за да не ни изненадат неканени гости.

Дните започнаха да се нижат бавно и еднообразно, а нощите ѝ се запълваха от здрав сън, Миранда усети, че нервите ѝ се отпускат и настроението ѝ става все по-ведро. От време на време сънуваше Алекс, но не както преди. Вече не я свърташе на едно място.

— Трябва да започна работа. Смятам да потърся нещо тук.

— Дали е безопасно? Какво ще каже Нийл?

— Няма да му казвам. Не мога по цял ден да стоя със скръстени ръце, а и трябва някак да си изкарвам прехраната. Едва ли ще намеря работа в рекламата, но съм съгласна на всякакъв вариант, стига да е приемлив, разбира се.

След няколко дни двете обядваха в един хотел в Дорчестър и Миранда видя обява за работа — секретарка за офиса на хотела. Тя веднага се яви за мястото, мина през интервю, след което бе подложена на кратък компютърен тест.

Майка ѝ я чакаше на паркинга.

— Успях! Започвам от следващия понеделник. Заплатата не е колкото в Лондон, но няма значение. Обядът е безплатен. Хората ми се сториха мили. Офисът е малък и атмосферата в него е спокойна.

— Всяка сутрин ще пътуваш половин час насам и още половин — обратно.

— Управителят каза, че от селото до Дорчестър има автобус. Някои от служителите го ползват.

— Но ти не обичаш да пътуваш с автобус!

— Не мога да ти взема колата.

Дороти изпъшка.

— Ти си най-инатото момиче на света! Добре, пробвай с автобуса, а ако не ти хареса, спокойно можеш да ползваш моята кола.

Но на Миранда ѝ хареса. Автобусът потегляше в сивата дрезгавина на утрото и щом слънцето се вдигнеше, пред погледа ѝ красиво се редяха спретнати плетове, зад които пасяха крави и овце; гори, долини и хълмове! Дорсет излъчваше мекота и домашен уют, за разлика от драматичната красота на гръцкия остров, където доскоро се намираше.

Офисът бе приятен и тих, а колегите ѝ — дружелюбни и весели хора с типичния за този край гърлен говор. Работеха бавно, но методично. Миранда обичаше да се разхожда в Дорчестър през обедната си почивка. Тя опозна стръмните улици, магазините и музея, където обикновено посещаваше възстановения кабинет на Томас Харди и изложбата на стари земеделски сечива и машини.

Един ден, когато се прибра от работа, майка ѝ каза, че Алекс е идвал да я търси и настоявал да научи адреса ѝ.

— Едва се отървах от него. Накрая го заплаших с полиция. Той е много упорит, нали? — Дороти внимателно я погледна. — Какво точно се случи между вас, Миранда? На мен не ми прилича на убиец.

— А как би трябвало да изглеждат убийците? Шон има ангелско лице и аз никога не бих повярвала, че е способен на убийство.

Майка ѝ потръпна.

— Недей!

— Знаеш ли, аз вярвах, че Алекс е на моя страна. Той ме убеди да му се доверя изцяло. Но разбрах, че външността може да бъде много подвеждаща — Миранда не искаше да издава своята горчивина, но майка ѝ я познаваше много добре.

— Обичаш ли го? — тихо я попита тя.

Миранда не ѝ отговори и нарочно не срещна погледа ѝ, но знаеше, че вече се е издала.

— О, боже! — въздъхна Дороти. — Не мога да те виня за това. Ако бях на твоите години, сигурно и аз щях да си падна по него. Много е seksi, нали?

— Да — отвърна Миранда, спомняйки си своите сънища. Алекс беше много привлекателен, но тя загуби доверието си в него, а доверието бе в основата на всяка връзка.

Тери Финигън седеше в офиса си и гледаше втренчено документите пред себе си. Бърни беше прекалено лаком. Искаше повече от онова, което Тери бе готов да му даде; адвокатите му бяха изготвили договори, които щяха да му осигурят контрол върху фирмата за в бъдеще.

Ако съдът признаеше Шон за виновен, чакаха го двайсет години затвор. Техният адвокат обаче смяташе, че ще се отърве с много по-лека присъда.

— Ще пледираме, че го е извършил в момент на умопомрачение — уплашил се е, че може да загуби жената, която обича, ако тя научи за бебето — с патос рече той, докато си подръпваше реверите на самото си с типичен адвокатски маниер. — Той не е искал да я убива. За момент е изключил, а после се е паникьосал и се опитал да заличи следите от извършеното, за което сега се разкайва дълбоко. Ако успеем да постигнем обвинение в непредумишлено убийство, ще му дадат само няколко години — две, три, най-много четири.

Ако семейството на Бърни обсебеше техния бизнес, Шон щеше да остане на сухо, независимо от това кога щеше да излезе на свобода.

Тери скръцна със зъби. Да върви по дяволите Бърни! Защо трябваше да търпи подобно изнудване? Искаше твърде висока цена за нищожните сведения на своя корумпиран полицаи. Бърни, разбира се, му помогна да се свърже с гръцките наемници, които бяха готови да очистят момичето, но те не си свършиха добре работата. Миранда оживя, за радост на Тери. Той обаче нямаше чувството, че поради това дължи на Бърни половината от компанията си.

И не смяташе да му я отстъпва. Не му пукаше как ще постъпи Бърни.

Тери скъса договорите, сложи ги в голям кафяв плик и го адресира. Нямаше нужда да пише писмо. Бърни щеше да разбере отговора му.

Седмица по-късно Тери бе убит, докато се качваше в колата си след един дълъг и изнурителен ден.

Полицията се слича. Разполагаха със свидетели, чиито описания обаче бяха твърде общи: висок, тъмнокос младеж с черно кожено сако.

В уплахата си не бяха видели лицето му.

— Било е поръчково убийство — каза следователят на Нийл. — Работа на професионалист — куршум в главата и мигновена смърт.

— Кой може да е поръчителят? — замисли се Нийл. — Трябва добре да се поровим в миналото на Тери. С какво се е занимавал, преди да дойде в Лондон? Кой може да е пожелал неговата смърт?

Когато съобщиха на Шон в затвора, той припадна. През следващата седмица беше под особено наблюдение, защото след такъв шок и в положение като неговото бе съвсем естествено да посегне на живота си.

Миранда научи новината от Нийл.

— Горкият Тери! Винаги съм го харесвала. Той беше толкова дружелюбен и весел... преди.

— Да се сецаш за нещо, в което е бил замесен и което би могло да ни обясни убийството му?

Тя поклати глава.

— Не, но трябва да се е забъркал с много гадни хора, щом е могъл да се свърже с наемни убийци в далечна страна като Гърция. Нали?

— Да, в момента проучваме неговото минало. Нали никога не е споменавал как е живял, преди да дойде в Лондон?

— Не, никога. Всъщност и аз неведнъж съм се питала какво толкова крие.

— Трябвало е да постъпиш на работа в полицията. Ти си една сладка малка умница — каза с усмивка Нийл.

Тя леко се изчерви.

— Благодаря — после въздъхна. — Как го е приел Шон?

— Казаха ми, че го е приел тежко, дори учудващо тежко. Всички го смятаха за малък негодник, който се интересува само от себе си, но новината за убийството на баща му го е съсипала.

— Сигурно обвинява себе си. Всичко вървеше толкова добре, преди той самият да излезе извън релси и да убие момичето. Навярно сега го осъзнава и изпитва угризения.

— Колегите ми казаха, че се е появила бившата съпруга на Тери и е поела управлението на фирмата заедно с новия си съпруг. Не смятам, че е съкрушена от скръб.

— А може би тя то е убила? — усмихна се Миранда. — Никога не съм я харесвала.

Делото започна след една година във върховния наказателен съд в Лондон. Миранда бе призована да даде показания на втория ден. Беше бледа и нервна и в началото дори не се осмеляваше да погледне към обвиняемия. Прокурорът ѝ зададе встъпителните въпроси.

Когато най-после събра смелост и хвърли поглед към Шон, тя остана смаяна от настъпилата промяна. Бе отслабнал, преbledнял и видимо състарен. Очите им се срещнаха, но тя бързо отмести поглед, обзета от неочаквана жалост към него.

Съдията ѝ зададе въпрос и Миранда се обърна, за да му отговори. Обхвана я странно, нереално чувство, като гледаше този мъж с бяла перука и червена тога, поръбена с хермелин, а зад високия му стол грееше герб върху щит.

Кралският герб ли бе това? Да, ето ги лъва и еднорога. Старата детска песничка нахлу в главата ѝ.

Лъвът и еднорогът се биеха за короната. Лъвът го победи. Какъв смисъл се криеше тук?

Сигурно песничката бе свързана с конкретно историческо събитие. Винаги ставаше така. Детските песнички бяха последни отгласи от някогашните градски балади, които навремето са изпълнявали функциите на днешните вестници.

Към реалността на съдебната зала я върна друг въпрос на прокурора.

— Точно колко време мина между вашето бягство от офиса и връщането ви там, след като вече сте позвънили в полицията?

— Нямам представа — честно отговори тя. — Може би половин или пък цял час. Не погледнах часовника си. Бях твърде разстроена.

Последваха нови въпроси, които търсеха своите отговори. Беше неестествено скучно и същевременно много напрегнато. Миранда направи усилие да не се прозее. Въпреки това нервите ѝ оставаха обтегнати.

Най-после дойде редът на защитата.

Адвокатът започна от смъртта на Том, нейния нервен срыв, халюцинациите ѝ. Разполагаше с медицинските заключения от онова време.

— Постоянно сте чували как се давят хора?

Миранда преглътна.

— За известен период от време — да. — Нямахме смисъл да отрича, защото и други можеха да го потвърдят.

Публиката в залата тихо ахна и сетне зашушука. Миранда неспокойно се огледа — за пръв път, откакто бе влязла в съда.

И видя Алекс.

Сърцето ѝ подскочи и тя потрепери.

Той седеше на няколко крачки от нея, облечен с тъмен костюм, бяла риза и синя копринена вратовръзка. Беше ослепителен. Косата му изглеждаше по-черна от преди, а тъмните му очи я гледаха обезкуражаващо. Миранда навлажни изпръхналите си устни и извърна поглед встрани. Дали все още обичаше Елена? Дали щеше да се ожени за нея, или вече го бе направил?

— Всъщност вие сте били обсебена от една идея-фикс — каза адвокатът на защитата.

— Не бих казала — прошепна тя.

— Не бихте казали, може би не... Но вярно ли е това? Ще призова един психиатър, който преди три години е работил по вашия случай и смята, че...

Прокурорът скочи.

— Възразявам, ваша милост. Засега това са само празни приказки.

— Съгласен съм, господин Ръдок — хладно кимна съдията. — Съдът няма да вземе под внимание последното изречение на защитата.

Миранда искаше само да седне. Усещаше слабост и внезапен студ. През високите прозорци на залата видя сгъстяващи се сиви облаци. Валеше ли отвън? На нея ѝ се струваше, че вали. Погледът ѝ бе премрежен от преглътнати сълзи.

Когато свърши със свидетелските показания, тя бързо си тръгна, за да избегне срещата с Алекс, но той бе предусетил действията ѝ и я чакаше отвън.

Очите му горяха.

— Миранда...

— Остави ме! — извика тя в паниката си и побягна, но той бързо я настигна.

— Защо се обърна срещу мен? Не разбирам — каза той и я хвана здраво за ръката.

— А ти как мислиш? — изсъска тя. Усети, че хората наоколо ги гледат. — Няма нужда повече да се преструваш. Знам, че беше в съюз с Тери.

Той я погледна с такава искрена почуда, че тя почти му повярва.

— За какво говориш?

— Чух те да му казваш по телефона, че ще ме задържиш на острова, докато той дойде да ме вземе.

— Не с Тери говорих тогава, а с Нийл! Обещах му да те пазя.

Миранда рязко си пое въздух.

— Не ти вярвам!

— Питай Нийл — отвърна той.

— Вече приказвахме за това и той не ми каза... — тя спря и се замисли какво точно бе казала на Нийл. Дали му каза всичко, каквото бе дочула? Сега, когато се опитваше да си спомни, имаше чувството, че е говорила неясно, без да навлиза в подробностите, за да прикрие своята обида и яд и за да не разбере Нийл, че Алекс я бе направил за посмешище.

— Ето го и него — каза Алекс, като се обърна към каменните стъпала. — Питай го.

Нийл пристигна задъхан и леко зачервен от бягането.

— Какво става? — погледна първо нея, после него и се намръщи. — Какви ги вършиш, Алекс? Нали ти казах, че тя не иска да те вижда.

Миранда дрезгаво рече:

— Слушай, Нийл, трябва да те питам нещо. Миналата година дочух един телефонен разговор на Алекс. Той каза нещо от рода на това, че ще ме задържи на острова, докато онзи, другият, дойде да ме вземе. Тогава си помислих, че говори с Тери Финигън, но той твърди, че си бил ти. Можеш ли да си спомниш? Ти ли го помоли да ме задържи на острова?

Нийл се намръщи.

— Ами, аз наистина го помолих да те наглежда, докато си там и да се погрижи за това да не напускаш острова, преди да успея да дойда за теб. Страхувах се да не бъдеш отвлечена — след малко добави: — Както и стана впоследствие. Значи страховете ми са били напълно оправдани, нали?

Миранда не можеше да говори — толкова беше объркана. Тя напусна „Олд Бейли“ и се впусна в близките улички. Алекс я настигна.

Тя спря и го погледна. Изобщо не се вписваше в тукашния сив пейзаж с този мургав тен и лъскавата си черна коса.

— Съжалявам — прошепна тя.

— И с право! Само ако ми беше казала какво те измъчва... — той спря, като видя как потръпна. — Но да оставим това засега. Хайде да обядваме заедно!

Прегърна я и я поведе към тротоара, до който вече спираше повиканото от него такси.

— Аз първи я поканих! — запротестира Нийл.

Алекс се обърна и войнствено го изгледа.

— Предполагам, че си я виждал доста често през миналата година. Аз пък не съм.

Той побутна Миранда да се качи отзад и каза на шофьора:

— Шарлът Стрийт, моля.

Тя не посмя да погледне към Нийл. Алекс нямаше търпение да потеглят и се приближи до нея.

— Как можа да постъпиш така с мен? — гласът му бе нисък и дрезгав. — Знаеш ли как ме заболя? Направо се побърках да те търся. Не знаех какво съм ти сторил. Мислех, че се чувстваш виновна, защото се любихме. Опитвах се да си обясня нещата, но откъде можех да предположа, че ме подозираш като съучастник на Финигън? Толкова време, Миранда... толкова месеци минаха, без дори да те видя.

— Не ти ли стига Елена? — ревниво промърмори тя.

— Какво? Елена ли? Какво искаш да кажеш?

— Знам, че си се влюбил в нея...

— Когато бях на двайсет!

— А сега... когато тя се появи на острова, видях, че не ти е безразлична...

— Как бих могъл да я обичам, когато от три години съм влюбен в теб?

Тя срещна тъмния му настойчив поглед.

— Елена просто се натрапи. Мислеше, че може отново да влезе в живота ми така, както го напусна. Но моето единствено желание бе да те накарам да разбереш чувствата ми към теб. Нямах търпение да се отърва от нея, за да ти посветя цялото си внимание. И точно тогава ти избяга и ме остави да тъна в неведение.

— Съжалявам. Аз също страдах, Алекс. Смятах те за мой палач. Толкова бях нещастна!

Той обърна лицето ѝ към себе си.

— Тогава ми позволи да те направя щастлива. Господи, Миранда, колко ми липсваше само!

— И ти на мен.

Устните им се срещнаха. Тя обви ръце около врата му и се притисна в него, готова да заплаче сега, когато всичко бе свършило и тя отново намери Алекс.

Когато по-късно обядваха в един чудесен гръцки ресторант, Алекс ѝ разказа за бебето на сестра си, което се бе родило един месец преди термина и първия си ден бе прекарало в кувъз, но вече бе здраво и пъргаво момченце на девет месеца.

— Кръстиха го Никос. Почакай само да го видиш! Не мисля, че Пан ще поиска второ — едва изтрая да минат всички тези месеци. Сега, когато вече си имат дете, двамата с Чарлз са напълно щастливи.

— Много се радвам за тях! Чувствах се неудобно, задето си тръгнах така.

— Каж ми как живея през това време. Намери ли си работа? Надявам се, че ще можеш веднага да напуснеш, за да дойдеш с мен в Гърция.

Тя се засмя.

— Ти ме пришпорваш!

— Няма да те оставя пак да ми избягаш.

След два дни Шон бе обявен за виновен в непредумишлено убийство и получи три години затвор, от които вероятно щеше да излежи само половината, както предположи Нийл.

Алекс и Миранда присъстваха в съдебната зала. На нея ѝ дожаля много за Шон. Извършеното от него бе жестоко, но той вече бе платил подобаваща цена. Животът му бе съсипан. Наказанието, което му отреди законът, бе нищо в сравнение със загубата на баща му и на Никол.

Следващата седмица двамата с Алекс отлетяха за Гърция. След три месеца се венчаха в една средновековна църква в Дорсет, заобиколени от роднини и приятели.

Миранда нарочно хвърли букета към майка си, която го хвана и го изгледа с удивление. Фреди засия.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.